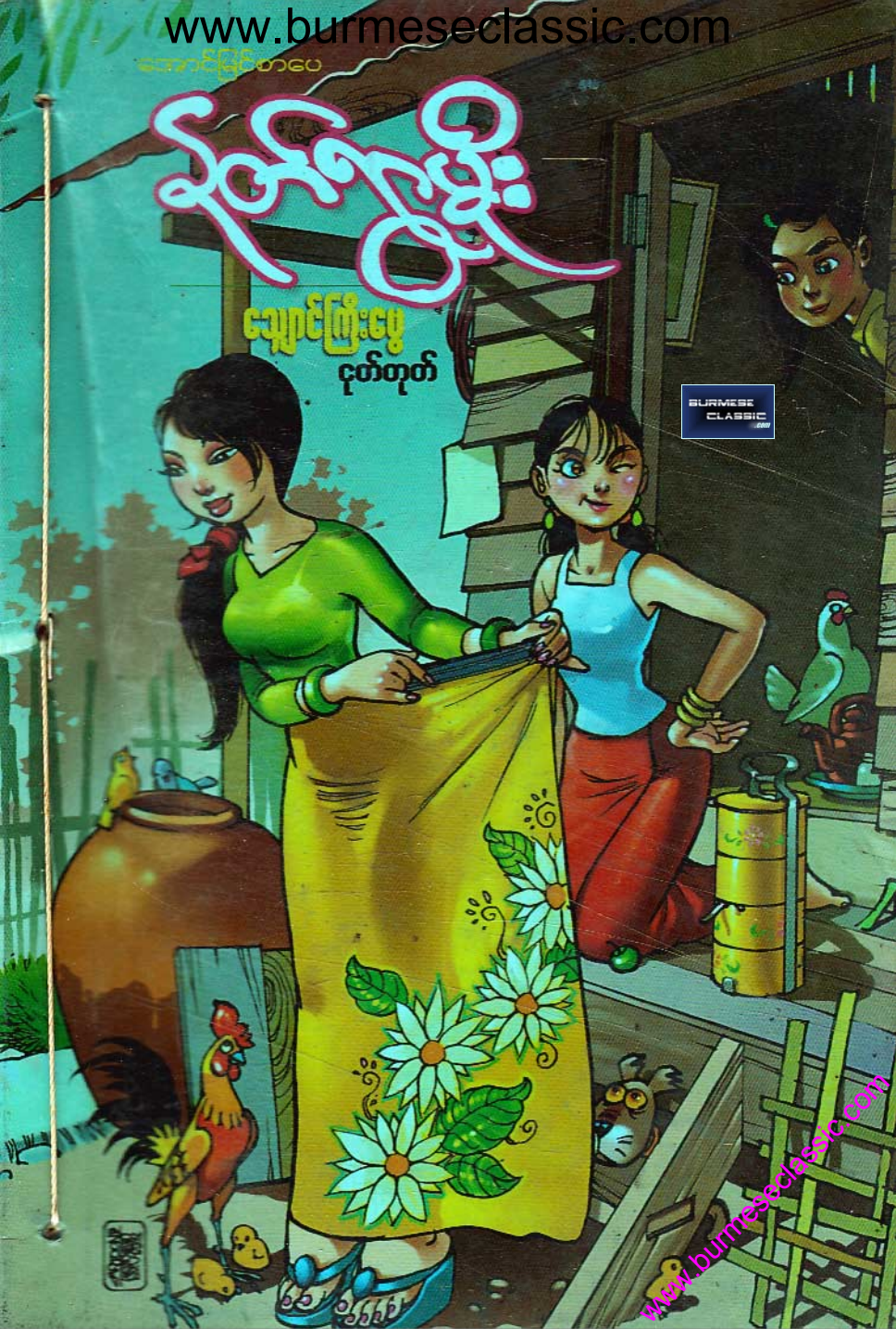

နှစ်သက်ဖွယ်

ချော့ပြုံးပွေ့
နတ်တုတ်

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

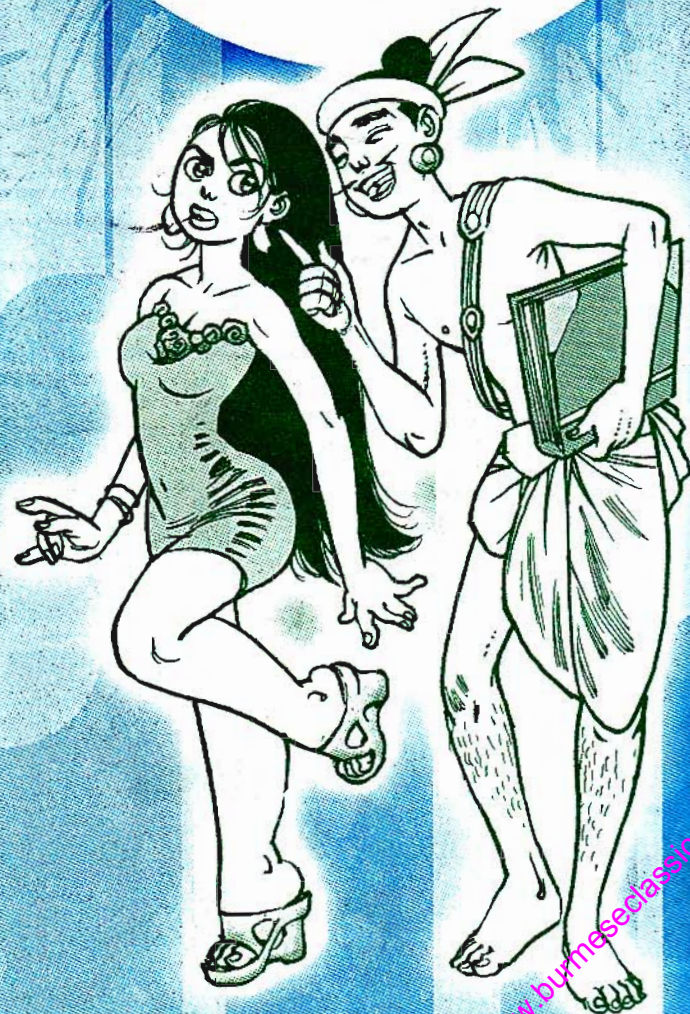
- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဝံ့ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချရစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

BURMESE CLASSIC

စာမူစွင့်မြဲချက်အမှတ်
 ၅၀၀၆၇၈၅၁၂၊
 ဖျက်နှာခုံးစွင့်မြဲချက်အမှတ်
 ၅၀၀၃၃၄၀၂၁၂၊
 ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊
 (ဇူလိုင်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

နတ်ရွာမိုး

၁၉၅-၈၃

သျှောင်ကြီးဓမ္မဇုတ်တုတ် / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
 ၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၀ စင်တီ။
 (၁) နတ်ရွာမိုး

ထုတ်ဝေသူ
 ဦးအောင်မြင့်၊
 အတွင်းနှင့်ဖျက်နှာခုံးပုံနှိပ်
 အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
 ဖြန့်ချိရေး
 အောင်မြင်စာပေ။

BURMESE
CLASSIC

မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို့က ပြောတယ်...

“သစ်သားထဲမှာ

ပန်းပုရုပ်ကရှိနေပြီးသား

ကျုပ်က...

ဘေးကမလိုတာတွေ

ပုတ်ထုတ်လိုက်တာ...” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့...

လောကထဲမှာ

ကျွန်တော်ကရှိပြီးသား

ခင်ဗျားတို့က...

အဲ့ဒီလောကကြီးကို

လိုအပ်သလို...

ခုတ်ခက်

ပုတ်ပက်ထုတ်လိုက်ပေါ့

အဟုတ်မြင်ရစေမယ်

ငုတ်တုတ်လေး။ ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ဒေါင်း ဖန်ဝါ ရှင်နေမင်းသည် အရှေ့ဘက်က တိမ်
လွှာတိမ်ဆန်းတွေကို ပန်းသွေးနီနီအို့အို့ စုတ်တံလှမ်းတို့ခြင်းအား
ဖြင့် သည်နေ့လည်း ငါလင်းဦးမည်ဟု သတင်းကြိုပို့ရင်း အရုဏ်ပျံပြ
လိုက်သည်။ နီပျံ့ပျံ့ အရုဏ်အလင်းသည် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေက
သံပင်စို့ရွာကလေးအပေါ် တိမ်တွေကို ကျော်ဆင်းလာ၏။

အရုဏ်ကျင်းပြီ။

ကုန်းကမူပေါ်က ထုံးဖြူတော်စေတီ၏ ဆည်းလည်းပေါ်

အောင်မြင်စေ

နတ်ရွာဦး

အရုဏ်ဦးအလင်းစက်တွေ အရင်ကျလာ၏။ ဆည်းလည်းလိုက်သံများက ရွာကျောင်းဆရာတော်၏ စကြိုဈာန်သမာပတ်ကို ဦးခိုက်ကော်ရော်၍ ကျောင်းဝင်းအပြင်ကို ညင်းညင်းညံ့ညံ့ ရိုက်ဆော်သွား၏။ ကျောင်းဝင်းအဝင်က ညောင်ပင်အို ရွက်သစ်များကြား . . ဆည်းလည်းသံတွေ ဖြတ်တိုးသွား၏။ လက်ကျန်ညောင်ရွက် ဝါဝါရွှေရွှေတွေ ရွာလယ်လမ်းမပေါ် တဖျောဖျော လွင့်ကြွေကုန်၏။

ရွာလယ်လမ်းမသည် တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သပ်ရပ်သော စည်းရုံးခတ် ခြံဝင်းများအလယ်၌ ညီညာဖြောင့်ဖြူးစွာ သံပင်စိုရွာကို တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း စည်းခြားသတ်မှတ်ထားသလို ကျောလျားဆန့်ခင်းထား၏။ အဝါရောင်အနီရောင် ကွက်ကြားမြေဝတ်ရုံကို ခြုံအိပ်နေ၏။

သစ်သားဖုကလေးက ကြေးစည်ကိုနှိပ်လိုက်၏။

“တူ . . . ဝေ . . . ဝေ . . . ဝေ . . . ဝေ”

“ဆွမ်းတော်ခင် . . မျို့”

အရုဏ်ပျိုသည်နှင့်ကြားနေကျ ကြေးစည်သံနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးသံခဲ ဗျို့သံက ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက် . . အချိန်မှန်လာသမို့ ရေဒီယိုသံပင်စို ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ဗျို့သံကထူးခြားသည်။ ဆွမ်းတော်ခင်ဗျို့လည်း မဟုတ်။ ဆွမ်းတော်ခင်မျှာလည်း မဟုတ်။ ဆွမ်းတော်ခင်မျို့ ပါတဲ့။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့်ချစ်စဖွယ် အသံလေးမို့ သာယာဖွယ်နံနက်ခင်း၏ နဝံဝိယံဖြစ်ရပါသည်။

ထိုအသံလေးနောက်မှာတော့ . . (ရံဖန်ရံခါ ဆရာတော်ပါ ပါသော) အရုဏ်ဦးဆွမ်းခံတန်း . . သံပင်စိုရွာ၏ ကြည်နူးဖွယ်

သောတင်္ဂါဦးဗွေဇုတ်တုတ်

သဒ္ဓါခန်း . . . ထေရဝါဒတို့၏ စားဦးစားဖူးပူဇော်ရိုး ဘိုးဘွားစဉ်လာဒါနခန်း . . . ဒါန သီလ ဘာဝနာတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်လမ်း၏ အဖွင့်ခန်းဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေး၌ ဩရိယခေါ်ရောင်ခြည်ဆန်းသည် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်သို့ ကျရောက်ပက်ဖျန်းထားသည်သို့ ရှိနေတော့၏။ ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ့ရောင်ခြည်သည် လှူဒါန်းသူများ အလှူခံရဟန်းများပေါ်သို့ပါ ပက်ဖျန်းထားသည်မို့ ထိုအလင်းတန်းအောက်ရှိ တစ်လောကလုံးသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်း နေတော့သည်ဟု . . ဆရာလေးအောင်ပန်း ထင်သည်။

“တူ . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ . . ”

“ဆွမ်းတော် . . . ခင် . . မျို့”

ရောင်နီပျို့စကတည်းက ထိုရွာလယ်လမ်းနှင့် ဆွမ်းခံတန်းမြင်ကွင်းကို မြက်ခင်းစိမ်းနှင့်တဲငယ်လေးမှ သူထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှ တူဝေဝေသံနှင့် သူတပည့်လေး သံခဲ၏ ဗျို့ဟစ်သံအစမှအဆုံးအထိ နေ့စဉ် သူထိုင်ကြည့်မြဲ ဖြစ်သည်။ သူ၏ တဲအိမ်လေးက . . အပေါ်စီးကျသော ကုန်းကမူပေါ်တွင် သီးသီးသန့်သန့်တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူစာသင်သော ဆရာတော်ကျောင်းဝင်းထဲက ဘ/က မူလတန်းကျောင်းကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဆွမ်းခံတန်းက ကျောင်းဝင်းထဲမှထွက်ပြီးရွာလယ်လမ်းအတိုင်း တောက်လျှောက်ပင် တရွေ့ရွေ့ဝေးသွားသည်။ ရွာဝင်စည်းခိုက်စပ်နားရောက်သောအခါ မြင်ကွင်းမှ သံဃာတော်များအဖျောက်

သွားသည်။ အနည်းငယ်ကွေ့သော နေရာမှဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆွမ်းခံပြန်တစ်ကြောင်း ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ပြန်ကြွလာသည်။ အသွားတုန်းက မမိလိုက်သူများ အပြန် လောင်းနိုင်သည်။

“တူ . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ”

“ဆွမ်းတော် . . ခင် . . မျို့”

သံခဲလေးနောက်ဆုံးရိုက်ချက် တူဝေဝေနှင့် ကျောင်းထဲ ဝင်သွားလေပြီ။ ကျောင်းဝင်းပေါက်ရှေ့နှစ်ခြံကျော်မှ သီသီထွေး တို့ အိမ်ရှေ့တွင် နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သီသီထွေး ယောဂီ တဘက်ပခုဲထက်တင်၍ အငွေ့လူလူ ဆွမ်းပူပူကို တဘက်စနှင့် အောက်ကခုမ ကိုင်ရင်းထွက်လာပေပြီ။ နေခြည်သည် သူမ၏ နွဲ့ နှောင်းသော ကောက်ကြောင်းတစ်ခြမ်းကို ရွှေရည်နှင့်ပတ်ဖျန်းလိုက် ၏။ သူမခြံဝတွင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် တိုက်အုပ်ကိုယ်တော် ဦးဆောင် သော ဆွမ်းခံသံဃာများ အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီ။ နေ့စဉ် ကွက်တိပင်ဖြစ် သည်။

ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ သီသီထွေးဆွမ်းလောင်းနေဟန်သည် နေခြည်ဆင်းထားသော နံနက်ခင်းပန်းချီကားလို ခမ်းနားခြင်းနှင့်လှပ သည်။ ကိုရင်တန်း နောက်ဆုံးက ဆွမ်းတန်း၏ ပဲ့ထိန်းကြီး ဦးဇင်း ဝါယမအား ဆွမ်းဇလုံထဲရှိသမျှ နောက်ဆုံးလောင်းချအပြီး ဆွမ်းဇလုံ ကို ခြံခတ်တန်းအဝက အုတ်ခုံပေါ်တင်၍ လက်အုပ်ချီမည်။ လက် အုပ်ပြန်အချဉ် သူရှိနေသော ကုန်းကမူဆီ တစ်ချက်ဝေကြည့်မည်။ ဆွမ်းဇလုံကို အသာအယာလှမ်းယူ၍ ခြံထဲပြန်ဝင်မည်။ ဘောလုံး ကွင်း အနံတစ်လျားကျော်ကျော် အကွာအဝေးမှ သူရှိနေ သူကြည့်

နေသည်ကို သီသီထွေးသိမသိ သူမသိ။ မိုးမခပင်တွေ ကွယ်နေ၏။ သူဘက်ကတော့ အတိုင်းသားပင် မြင်နေရ၏။

ဤတွင် . . .

ဆရာလေးအောင်ပန်း၏ နိစ္စဓူဝ လန်းဆန်းခန်း ပြီးဆုံး သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ လာပါချေပြီ။

“ကို့! . .”

“ကျီ! . . ကျီ! . . ဂီ! . . ဟဲလို! . . ဟဲလိုး!”

“ဟဲလို! . . ဗုတ်! . . ဗုတ်! . . ကျီ! . . ဟဲလို!”

“တက်စတင်း! . . ဟဲလို! . . တက်စတင်း! ချီ . . ချီ . .

အဟမ်း! . . ဟမ်း . .”

“ဟေ့ကောင် . . အောင်ဘု . . အောင်ဘု . . . ကြားလား ကြားတဲ့နေရာက အမြန်ပြေးလာစမ်း . . . ‘ဝို! . . ကျီ!’ . . ကျင်ဥမ မဲလုံး . . ကျင်ဥမ . . အောင်ဘုညက ပြန်အိပ်လား . . . ‘ကို့! . . အိပ်နေရင် . . . ဆောင့်ကန်ပြီးနိုးပေးစမ်း . . . ငါကလို့ ပြောလိုက် ဒီမယ် . . အစိန္တေယျအခွေ ပျောက်နေလို့”

ခပ်တိုးတိုးအသံက ဆက်လာ၏ . . .

“အေပေးနယ် . . မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဘယ်ထားခဲ့မှန်းမသိဘူး”

“ဘဇံ . . အဘဇံ ဆဲသံတွေ အပြင်ထွက်နေတယ်ဗျ . . ဆရာတော်ကြားရင် ဆော်ပလော်တီးခံနေဦးမယ် . . ကျုပ် . . မိုက် ဗျ . . အဲ . . မိုက်ပေးပါဗျာ ကျုပ်ခေါ်ပေးပါမယ် . .”

“ကို့! . . ကျီ! . . ဂျလစ်ဂျလစ်! . .”

“ဟဲလို . . ဟဲ . . လို . . လို . . လို . . လို . . ကျေးဇူးပြု၍

နားဆင်ပါခင်ဗျာ... ဗျာ... ဗျာ... ကျွန်တော်များ သံပင်စို့ရွာ မြောက်ပိုင်းက ကာလသားခေါင်း ကိုအောင်ဘုခင်ဗျား... မြောက် ပိုင်းဓမ္မာရုံတည်ဆောက်ရေးအလှူခံမဏ္ဍပ်က ဓမ္မရုံဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘဇံ က ကိုအောင်ဘုကို... အမြန်ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်မန္တက ပြုအပ်ပါ တယ် ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ညွန့်သီး ငါက ဥက္ကဋ္ဌကွ... အောင်ဘုကို ငါက ဘာလို့ ဖိတ်မန္တက ပြုရမှာလဲကွ... လဇီး... ရိုရိုသေသေခေါ်မနေနဲ့ ငါကလာဦးလို့၊ အမြန်လို့... ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုအောင်ဘုခင်ဗျား... ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အလှူခံ မဏ္ဍပ်ကို အမြန်တကု အမြန်ဆုံး... ကြွရောက်ပါရန်အကြောင်း သပူရိတနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်း...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းက လျှာကို တော်တော်ရှည်ပါလားကွ”

“ဘဇံကလည်းဗျာ ကျွန်တော်စကားမဆုံးသေးဘူးဗျ... အဲ ကြားကြားသမျှ သပူရိတနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းကလည်း ကို အောင်ဘုကို အကြောင်းကြားပေးစေလိုကြောင်း... နိဗ္ဗာန်အကျိုး မျှော်၍ နိုးဆော်... ‘ဝို!.. ကျို!’..”

ဝို!.. ကျို!.. နှင့်ပင် အသံတွေ ထိုးရပ်သွားသည်။ မကျည်း ပင် ထိပ်ဖျားနားမှ သူ၏တဲအိမ်နှင့် ဒွဲကြီးတန်းနေသော အော်လံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

ဪ... ဒီကနေ့ ဥပုသ်နေ့လေး တစ်ရက်စာ... နားမည်။ စာဖတ်မည်ကြံခါမှ ဓမ္မရုံဥက္ကဋ္ဌလက်သစ်နှင့် မိုက်ခဲ(နိဗ္ဗာန်ဆော်ချင် လွန်းသူ) ဦးညွန့်သီး၏ အသံဗလံများ... လှပသော နံနက်ခင်းကို

ညံညံစီစီထိုးခွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာပါပြီ။ တစ်နေကုန် အော်ပေရောမည်။

မိုက်ခဲကိုညွန့်သီးက အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ အသံချဲ့စက် မပိုင်ခင်ကတည်းက သံပင်စို့ရွာလုပ် သံဖြူပုံးအော်လံကိုင် နိဗ္ဗာန် ဆော်ဖြစ်သည်။ အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရေးသည် သူ့ဘဝ၏ ရည်မှန်း ချက်ဖြစ်ပြီး မိုက်ကိုင်ရေး(မိုက်ခဲရေး)သည်ကား သူ့ဘဝ၏ ဧရာမ ပန်းတိုင်ကြီး ဖြစ်တော့သည်။

“နိဗ္ဗာန်ဆော်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားကြစို့လို့ ဆော်ဩတဲ့လူ နိဗ္ဗာန်ကိုလမ်းခင်းပေးတဲ့သူကွ... သူက အရင်ရောက်တာပေါ့ကွ လမ်းဖောက်သူပဲ... ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့...”

ဟူ၍ ကိုသာဉာဏ်ထရေတဲ(ထန်းရည်တဲ)၌ ပြောလေ့ရှိ သူတည်း။

ကိုသာဉာဏ်က... ကိုညွန့်သီးကို...

“နိဗ္ဗာန်သွားမယ့်လူကလည်း ထရေတဲဝင်နေရတယ်လို့ဗျာ ထရေကြွေးလည်းထပ်နေပြီ... ဆပ်ဦး”

“ဘုရားတောင် ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝနဲ့ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရသေးတာ ပဲ သာဉာဏ်ရာ... စက်ခ... နိဗ္ဗာန်ဆော်ခလေးရတော့ ဆပ်မှာပေါ့ စိတ်ချ သံသရာကို မငဲ့ကြွေးယူမသွားပါဘူးကွာ”

“ဓမ္မာရုံက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိရသေးဘူး ခင်ဗျားကြွေးက လည်ပင်းနှစ်နေပြီ”

“ဓမ္မာရုံဥက္ကဋ္ဌကြီး အဘဇံပေးထားတဲ့ကတိကွ ဓမ္မာရုံ လက် စသပ်ပြီးရင် ငါစက်ဖိုးနဲ့ဆော်ခတွေ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်းပေး မယ်တဲ့ မင်းသာစာရင်းအင်းနဲ့တင်ပြတဲ့”

မှန်ပါသည်။ အဘဇံမြဲကွက်ထောင့်တွင် သံပင်စို့မြောက်ပိုင်း ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံက... အုတ်ခုံထောင်ရန် ပန္နက်ကြိုးသာ လေးဘက် လေးတန်ဆွဲတန်းပြီးခါစ ရှိပါသေးသည်။ မြေတောင်မတူးရသေး။ အလှူခံနေတာက... တစ်ဝါဆိုခဲ့ပြီ။

“အစိန္တေယျ... ဥပမေယျ... အနန္တမေတ္တာသစ္စာ အတု မရှိသော ကျေးဇူးဂုဏ်တော်အပေါင်းတည်ခါ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဝပ္ပဿီမြတ်စွာဘုရား... ကိုယ်တော်...”

ကိုအောင်ဘုပဲ ဖိတ်မန္တကကို ကြွချီလာသလား၊ တစ်နိုင်ငံ လုံးကိုလွှမ်းသည့် အဆိုတော်အေးအေးမြင့်ပင် အရှင်လတ်လတ် ရောက်လာလေသလားမသိ။ အစိန္တေယျသီချင်းသံ မိုင်ကုန်တင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသီချင်းအဆုံးမှာတော့... မိုက်ခဲညွန့်သီး ၏ မိုက်စမ်းသံ၊ အက်ကိုးချိန်သံတို့ မကျည်းပင်ထိပ်ဖျားရှိ အော်လံ လေးလုံးမှ စီစီညံညံထွက်ပေါ်လာပြီး သကာလ... နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဖွင့်လှစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်များ သံပင်စို့ကျေးရွာ သံပင်စို့ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာသာရကို အမှူးထား၍ မြောက်ပိုင်းဓမ္မာရုံ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီး အဘဇံရဲ့... ခွင့်ပြုကြီးကြပ်မှု၊ အောက်မှာ ဓမ္မာရုံတော်ကြီးအလှူခံမဏ္ဍပ် စတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း သပူရိတနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းကို နိဗ္ဗာန်အကျိုးကြည့်၍... နှိုးထိအသိပေးအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဆက်လက်၍... အလွတ်ကျက်မှတ်ထားသော ပုပ္ဖမုံစပရ စေတနာသုံးတန်အကြောင်းကို ကြာနီကန်ဆရာတော်လေသံနှင့်

ရှည်ရှည်လျားလျားရွတ်ဖတ်နေပြန်သည်။

မိုးမခပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးမှ သီသီထွေးအိမ်ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း သူထရပ်သည်။ သံခဲလေး ကုန်းစပ်က တက်လာနေပေပြီ။ လက်ထဲက ကြိမ်ဆွဲခြင်းထဲတွင် ကပ္ပိယဦးလေးခ ပို့နေကျ သူ၏ မနက်စာ ဘောဇဉ်တစ်ခုခု ပါလာပေမည်။ သူတည် ထားသော ရေနွေးအိုးလည်းအငွေ့ထောင်းထောင်း အူနေပေပြီ။

ဆရာတော်ကလည်း... ‘ဒကာလေး စိတ်အေးလက်အေး မီးတောင် မမွှေးပါနဲ့... အစစအရာရာပြည့်စုံအောင် ထောက်ပို့ ပေးထားမယ်၊ ဘာလိုလို... မောင်ခနဲသံခဲကိုပြော... ကြားလား... အိမ်း... ပုထုဇဉ်မို့... သံယောဇဉ်ကိစ္စတွေဘာတွေ ရှိလာရင်လည်း ဒီရွာမှာပဲ အခြေကျသွားအောင်... ရပ်မိရပ်ဖတွေ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်... ဘုန်းကြီးကိုတော့ အရင်ပြောကဲ့... ကြားလား’ တဲ့။

ထိုစကား မိန့်ကြားတုန်းက... သူ မှန်ပါဘုရားဟု ပြန် လည် မလျှောက်ကြားခဲ့။ လက်အုပ်ကြီးချီ၍ ပြုံးတုံ့တုံ့သာ လုပ်နေ မိခဲ့သည်။ ဒါပဲလုပ်စရာကရှိခဲ့သည်လေ။ သည်တုန်းက သီသီထွေး ကိုလည်း မမြင်ဖူးသေးဘူးလေ။

“ဗိုက်ဆာနေပလားဆရာလေး ဦးလေးခအလုပ်များနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“မဆာသေးပါဘူးကွာ... ဘာတွေလဲ... မင်းခြင်းထဲ ချိန် တွေပလုံးတွေနဲ့”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတဲ့”

“ဘုန်းကြီးတောင် မကပ်ရသေးဘူးမှတ်လား”

“ဘုန်းကြီးကပ်တာက သပ်သပ်... ဒါကဆရာလေးကို သပ်သပ်ကပ်တာ... တဲ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ဘုန်းကြီးမှတ်ဘူးလေကွာ... ဘယ်သူက ကပ်တာလဲ... အဲ... ဘယ်အိမ်ကပို့တာလဲ”

“မမသိတို့အိမ်က... ဆွမ်းခံပြန် ဘုဉ်းပေးဖို့ လာကပ်သွားတာ ဥပုသ်သည်တွေကိုတော့ နေ့ဆွမ်းမှကျွေးလိမ့်မယ်”

သီသီထွေးတို့အိမ်ကဆို၍ သူ ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ သီသီထွေးလက်ရာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ကို သပ်သပ်ဖယ်၍ ပို့ခြင်းတဲ့... ခုံဝိုင်းလေးခင်း၍ ပြင်ဆင်ပေးနေသော သံခဲနေရာ၌ သီသီထွေးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူပြုံး၍ စိတ်ကူးယဉ်နေစဉ် ချိုင့်ဖူးက ဝရုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် စိတ်ကူးထဲ သီသီထွေးအမေ၏မျက်နှာကြီး ပြန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ ဆရာတော်၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာတော်မ ဖြစ်သော်လည်း လယ်ပေါင်ခံ ငွေတိုးပေးစားသူမို့ ကြွေးတောင်းရက်စက်သူ ဒေါ်မြသီဖြစ်သည်။

ရွာထဲတွင် မြသီသုံးသီ ရှိသည်။ သာအောင်မြသီ၊ ဂါဝဲမြသီ၊ အာဗြမြသီ ဟူ၍ ရှိရာတွင်... တတိယမြောက်မြသီဖြစ်သတည်း။

အဟီး!... ဖြူစဉ်ကြီး။

ဒေါ်အာဗြမြသီသည် တောင့်ဆဲ၊ ဖြောင့်ဆဲ၊ လှဆဲ၊ သဆဲ၊ အဆဲလည်းကြွယ်သော(အဲ... ဆဲခြင်းကြွယ်ဝ) ရွှေမျက်နှာဖုံး မုဆိုးမလည်းဖြစ်သည်။ (ဦးလေးခပြန်ပြောပြသောစကားအရ...)

“ငါ့သမီးလိုချင်ရင်... ငါနဲ့ တစ်သီတင်းလောက် အရင်

ပေါင်းကြည့်ဟေ့... ဒါမှအကြောင်းသိမှာ... မကောင်းသေးလို့ ကတော့... ခေါင်းမွေးတောင်ရေးရေးမကျန်စေဘူးမှတ်” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့... မှတ်သားရလောက်အောင်ပင် အဘယ်ကာလသားမှ အနားမကပ်ရဲအောင် ရွှေအာတော်ပြုလေသောဟူ၏။

“ဆရာလေး မမသီလက်ရာဗျ... ဟင်းရည်ပူတုန်းလေး အားပေးလိုက်ဦးလေ ဘာတွေများငေးနေတာလဲဆရာလေးရဲ့”

“အေးဟေး... ဘာရယ်မှတ်ပါဘူးကွာ... အုန်းနို့နဲ့လေး ကတော့ သင်းနေတာပဲ... မင်းရောစားပြီးပလား အများကြီးပဲ လာတစ်ခါတည်းဝင်စား... ကျောင်းပေါ်မှာဆို ကိုရင်ဝိုင်းသိမ်းမှ မင်းတို့ အလှည့်ရောက်မှာ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပီပီ၊ ဝင်လည်းစားနေကျမို့ သံခဲတလည်း သူနှင့်အတူ ဝင်အုပ်သည်။ ပလုတ်ပလောင်းကို စားတော့သည်။ ဆာနေရောပေါ့ သည်လောက်လျှောက်ပြီး၊ သည်လောက်အော်ထားရရှာတာ မှတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... ဟောဟိုမှာ... စောစောစီးစီး အိပ်ရာအထမှာပဲ စိတ်သဒ္ဓါကြနေတဲ့ စေတနာရှင် ရောက်လို့လာပါပြီ... ဒီစေတနာရှင်ကတော့ အောင်မြေလောကစေတီတော် ဒါယတာ အမရပူရ ပထမမြို့တည်နန်းတည် ဘိုးတော်ဘုရားမင်းတရားကြီးရဲ့ ရွှေလက်တော်အခါက... သတိုးမင်းကြီးမဟာသုဓမ္မရာဇကျော်ထင် ဝန်ရှင်တော် ယောမြို့စားအမတ်ကြီး ပညာရှိအကျော်အဖူး ဦးပေါ်ဦးရဲ့... မယားဘက်မှပါသော တူတော်မောင်သုံးဝမ်းကွဲ တော်စပ်တဲ့ ဦးလူမှတ် ဆိုတဲ့... ရပ်ကိုးရွာကိုး သူကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်သက်လာ

သု ဖြစ်ပါတယ်... ”

ခပ်တိုးတိုးအသံ။

(အောင်ဘုရေ ရေတစ်ခွက်လောက်ကွာ... ဂလု... ဂွပ်)

“အဲ... ဘယ်ရောက်သွားပလဲ... အဲ... ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးတော်ဘုရား... အိမ်နိမ့်စံ မောင်ဝိုင်း ဘဝကတည်းက မှီခိုမျှစ်မျှစ်၊ လှေထိုးလိုက်ပြီး သခင်ကို အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ ပေါ်ဦး၊ ထင်မြတ်၊ ကျော်ငွေဆိုတဲ့ အိမ်တော်ပါငယ်ကျွန်တွေနဲ့လည်း ဦးလူမှတ်ဟာ နီးကပ်ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိခဲ့သူပါခင်ဗျာ... အဲ... ယခု ကျွန်တော်များ သံပင်စို့ရွာ သူကြီး၊ ကျွန်တော်များနှုတ်ကျိုးလို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သုံးစွဲလာတဲ့သူကြီး... ဦးလေးဦးလူမောင်းဟာဖြင့် အထက်က ကွက်ကွက် တွင်းတွင်း ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ နှလုံးပြူးလိုင်ဖယ်နဲ့ ရွှေစလွယ်ရ ဦးလူမှတ်ရဲ့... သား... မြေး... တီ... ကျွတ်... အဲ... တီတော်ရဲ့သား... အဲ... ကျွန်တော်... ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... အော့...”

(အောင်ဘုရေ... ရေတကောင်းယူခဲ့ပါကွာ...)

မိုက်လွဲထား၍ ခပ်တိုးတိုးအသံ။

(ဒီမှာ... ရေတကောင်းအစ်ကို ကျွန်တော်အဒေါ်ချက်စူ အိမ်က တစ်လုံးဆွဲလာတယ် နွားစာခွက်ထဲမှာ...)

(အေးအေး...)

“အော့... လိုင်ဖယ်နဲ့ ရွှေစလွယ်ဆုရ သူကြီးဦးလူမှတ်ရဲ့ ‘ကျွတ်တော်’ ယခုသူကြီး ဦးလူမောင်းဟာလည်း ရပ်ရွာကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးတဲ့အပြင် သာသနာကောင်ကျိုးကိုလည်း ထမ်းပိုးနေသူ

ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သံပင်စို့ သူကြီးဟာဖြင့် ပြီးခဲ့တဲ့ လကွယ်နေ့ အလှူခံမဏ္ဍပ်အပိတ်မှာလည်း နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်ဆိုသလို... ကုသိုလ်တွေကိုအိတ်နဲ့ လွယ်ပြီး... နိဗ္ဗာန်ကို စိတ်နဲ့ ရွယ်ခဲ့သူပါ... ခင်ဗျ... ခုလည်းပဲ... စောစောစီးစီး အိပ်ရာအထမှာပဲ လှူချင်တန်းချင်တဲ့ စိတ်သဒ္ဓါကြွပြီး နိဗ္ဗာနပစ္စယောဟောတုနဲ့ ပုပ္ဖမ္မပရစေတနာသုံးတန်ကို ပြဌာန်းပြီး နိဗ္ဗာန်ကမ်းကို ကူးသွားပြီးဖြစ်လောက်တဲ့ ဘိုးဘွား၊ ဘီဘင်ကို အမှူးပြု၍ အထူးကုသိုလ်အဖြစ်... အလှူတော်ငွေ... အဲ...”

(ဘယ်လောက်လဲ သူကြီး...)

(နှစ်ဆယ်ကျပ်ကွာ၊ တစ်ဆယ်မှတ်ထားဦး ညနေမှယူ)

(ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး...)

“အော့... ဟုတ်ကဲ့... အလှူတော်ငွေ နှစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ ပါတဲ့ခင်ဗျာ... သာဓု... သာဓု... သာဓုပါ ခင်ဗျ... အော့... ဤကောင်းမှုအကြောင်းပြု၍ မောင်းထုစရာ မလိုသော ကောင်းသတင်းမွှေးပါစေ... ဘယာဘေးမှန်သမျှ ဝေးပါစေ... ရာထူးမှာ အစဉ်မြဲပြီး... ဘယ်ဘက်ကတစ်ဆုပ် ကြုံရုံနဲ့ ညာဘက်ကတစ်လှည်း ဝင်ပါစေ... အော့... အမြတ်ဆုံးတရားနဲ့ ကပ်သုံးပါးကိုလည်း ကျော်နိုင်ပါစေ... အော့...”

(သူကြီး... တစ်ဆယ်လာပေးဦးနော်)

(အေးပါကွ... တိုးတိုးလုပ်ပါ... မိလွန်း ကြားသွားပါမယ်)

သံခဲက လက်ကျန်ဟင်းရည်ကို ပန်းကန်စောင်း၍ မသောက်ရင်း...

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီအသံတွေထွက်နေတာ သူ့ရဲ့မကြားဘူးလားဆရာလေး”

“မကြားလို့ပေါ့ကွာ... အသံထွက်နေတာက မန်ကျည်းပင်ထိပ်ဖျားဆိုတော့ အသံတွေ တိုးတိုးလေး မိုက်ထဲ အကုန်ဝင်နေတာကို သူတို့ဘယ်လိုမှ အောက်ကမကြားနိုင်ဘူးလေ”

“သူကြီး... သူ့မိန်းမခွေးလေးလွန်းဆီက ငွေနှစ်ဆယ်တောင်းပြီး... တစ်ဆယ်လျှူတယ်... ကျန်တဲ့တစ်ဆယ်နဲ့ ဒေါ်ချက်စုအိမ်မှာ ကက်သွားဆွဲရင်း ပုလင်းထောင်မှာဗျာ ဆရာလေးရ”

“အဲဒါ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး သံခဲရ... မသိသလိုသာနေ ကိုယ်ဝင်မပါနဲ့... ကဲ... သိမ်းစရာရှိတာသိမ်း... ဦးလေးခ မင်းကိုမျှော်နေတော့မယ်”

သံခဲက ပန်းကန်တွေ ရေတိုင်ကီနား ဆေးကြောရင်း...

“ဟာ!.. ခုမှသတိရတယ်... မနေ့က မမသီက ကျွန်တော့်ကို ပုလင်းလေးတစ်လုံး ပေးတယ်... ဘာတွေလဲဆိုတော့ နင်မသိပါဘူး သံခဲတဲ့ ဦးလေးခကိုပေးလိုက်တဲ့... ဦးလေးခကနေ သျှောင်ကြီးတွေကို ပေးလိမ့်မယ်တဲ့... သျှောင်ကြီးတွေဆိုတာက ဘယ်သူလဲလို့မေးတော့... အဲဒါ ကလေးအလုပ်မျှတ်ဘူးတဲ့ ဦးလေးခ သိတယ်တဲ့”

“ဟာ... ဘာပါလိမ့်၊ အခု... အဲဒီ ပုလင်းကဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမနက်မှသတိရလို့ ဦးလေးခကို ခုနကပဲပေးခဲ့တယ် ပုလင်းက ခပ်သေးသေးရယ်”

သီသီထွေးက သူ့ကိုသျှောင်ကြီးတွေဟု ခေါ်ဖူးကြောင်း မှတ်

မိနေသည်။ ဦးလေးခရှေ့တွင် ဖြစ်သည်။ သံခဲလေးက သျှောင်ထုံးခြင်းနှင့်သျှောင်ကြီးတွေဆိုသော စကားလုံးကို သိပုံမရချေ။

သူ့ကို သျှောင်ကြီးတွေဟု သူ့ရှေ့တွင် ခေါ်ဝေါ်သူကလည်း သီသီထွေးတစ်ယောက်သာ ရှိဖူးသည်။ ခေါ်တာကလည်း တစ်ခါတည်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အလှူခံမဏ္ဍပ်က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စသူနားထဲ ဝင်လာသည်။ မြန်မာ့ခြင်းပညာသီချင်း ဖြစ်သည်။

“ချစ်တဲ့သူ ကိုဆံ့ရှည် သျှောင်ကြီးတွေ
လူတို့တွေ...မိတ်သဟာဓွေ...
ကျန်းမာခြင်းညီစေ...ဒီခြေတလင်း
ဖြတ်ခင်းရှင်းခါလေ...”

သီသီထွေး သူ့ကို ဘာပုလင်းပေးတာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း... တွေးရင်း... သူ့ခဏခဏတွေးကြည့်သော(သူ့ကိုယ်သူလည်း အမြဲပင် မေးနေမိသော)မေးခွန်းက ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်သည်။

“ငါက... ဘာဖြစ်လို့ သျှောင်ကြီးတွေနဲ့ ဒီလိုကြီးဘာကြောင့် ဖြစ်နေရတာတဲ့လဲ”

စဉ်းစားရင်း... စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေအုံ့ခဲလာသည်။
တော်ပြီ... ဆက်မစဉ်းစားနဲ့။

ဘဝတောင်ကုန်းအမှားကို

သားက

နစ်ရှည်လများတိုက်နေခဲ့တာအမေ

တုံးလုံးပက်ခေါက်မေ့မြော

ဇောနီထ...

ပြန်ချ၊ ဒဏ်ရာဗလပွန်၊

ခဏခဏဆိုတော့လည်း

မေ့တာပေါ့၊

နေပါဦး...ယား...ယား...နီ၊

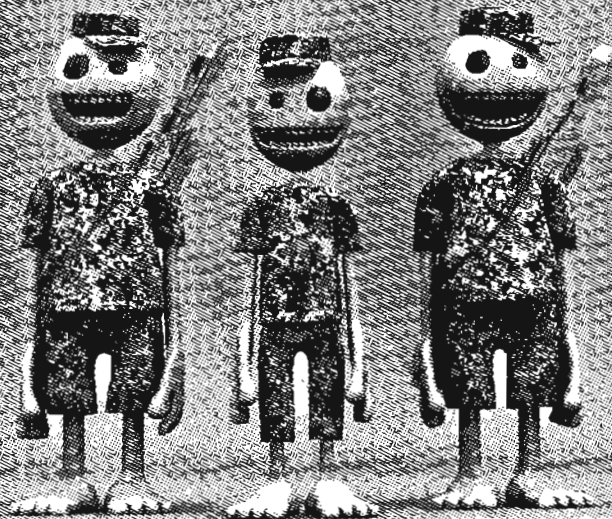
သားတိုက်နေတဲ့တောင်ကုန်းနာမည်...

ကျွတ်၊...ပါးစပ်ဖျားတွင်ပါ၊

ခြော...ခြော

အမှန်တရားဆိုလား

အလိုဆန်ဆန်နမည်မျိုးပဲ။

အခန်း(၂)

သိခဲလေးမနက်စာပိုင်းကို သိမ်းဆည်းနေစဉ်မှာတင်

သူစိတ်ထဲ ဘာပုလင်းပါလိမ့်မလဲ ဟူသော အတွေးက... သိချင်စိတ်ကို ထိုးဆွနေသဖြင့် မရိုးမရွပ်ပြီး အပေါ်အကျီ(ကော်လံခေါင်းတုံးလက်တိုအဖြူ)ကို ကောက်စွပ်၍ တောင်ကုန်းအိမ်လေးပေါ်မှ သူဆင်းလာခဲ့သည်။ ဦးလေးခရိုနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်း ပိုင်းထဲအဝင် ဖိနပ်ကုန်းကောက်နေစဉ် ဦးလေးခ တံခါးဝနား ရပ်လာပြီ။

“ဟာ!.. အတော်ပဲမောင်ပန်း... မင်းကိုဆရာတော်အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့”

“ဘာကိစ္စများလဲဦးလေး”

“ငါလည်းမသိဘူးကွ. . . ဆရာလေးကိုပန်းရေ ဒီလို ဥပုသ်နေ့ဆို နားပါစေလို့ ဆရာတောင်ကိုယ်တိုင် မိန့်ထားတာပဲ ခုဟာက အကြောင်းထူးရှိပုံရသကွ”

သူ. . . ပုလင်းကိစ္စ ခဏမေ့ပြီး ဆရာတော်စံကျောင်းရှိရာ မြေလှေခါးစောင်းတန်းဘက်မှ ဆင်းချလိုက်သည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဆရာတော်ကို အသင့်တွေ့ရသည်။ သူဝတ်ဖြည့်အပြီး၌. . .

“ဆရာတော်အခေါ်လွှတ်တယ်ဆိုလို့ပါဘုရား”

“အိမ်း. . . ရပ်ရေးရွာရေးတိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ မောင်ပန်းရေ. . . ရွာရောက်တာတစ်ဝါဆိုတော့ကာ ဒကာသိတဲ့အတိုင်းပဲ. . . တိုရ်သောမ. . . ဟဲ့. . . သောမ. . . ရေအိုးစင်အောက်က ကွမ်းရွက်ယူခဲ့စမ်း”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်ကွမ်းအစ်ထဲ. . . ကွမ်းဖြည့်၍ ကွမ်းယာနေ၍ ခဏထိုင်စောင့်နေရသည်။ ကွမ်းယာဝါးရင်း ထုံးအနည်းငယ်ထပ်ကော်၍ ပိုနေသောထုံးကို ထုံးဘူးထဲ ပြန်ခြစ်ထည့်၍ ပဝါကြမ်းနှင့် လက်ညှိုးသုတ်ပြီးမှ. . .

“ရွာအခြေအနေကို မောင်ပန်း အတော်အတန် တီးခေါက်မိရောပေါ့. . . ရွာက နှစ်ခြမ်းကွဲနေတယ်ကွဲ့. . . မြောက်ပိုင်းက သူကြီးလူမောင်းနဲ့. . . တောင်ပိုင်းက စံရ. . .”

“သူတို့က အမြဲတန်း ဘာလို့ပြိုင်ဆိုင်ချင်နေကြတာလဲ ဘုရား”

“အိမ်း. . . ကျောင်းတော်ကရန်စနဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးတော့ ရွာထဲကကွမ်းတောင်ကိုင်မမြဲသီကိစ္စတွေရှိခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဘယ်မြဲသီလည်းဘုရား”

“သာအောင်မြဲသီ၊ ဂါရဲမြဲသီမဟုတ်ဘူးဆိုရင်. . . ဘယ်မြဲသီ တျန်မလဲ”

“မှန်ပါ့. . . သိပါပြီဘုရား”

“အိမ်း. . . အရင်ကမြဲသီလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်. . . ခု. . . မုဆိုးမဘဝ သမီးတစ်ကောင်နဲ့ ရွာပြန်ပြီးအခြေချမှ ငယ်ငယ်ကရောဂါတွေ အဲဒီနှစ်ကောင် ပြန်ထကြတာကလား. . . ‘အိမ်ထောင်သားမွေးလွန်ရှုပ်ထွေး၏’ ဆိုတဲ့စကား တယ်မှန်ပေသကဲ့”

သူရိပ်မိပါသည်။ တောင်ပိုင်းက ရွာမျက်နှာဖုံး သူဌေးဦးစံရကလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ကမှ မုဆိုးဖိုပူပူနွေးနွေး ဖြစ်လာသည်။

ငယ်ချစ်ဒေါ်မြသီကလည်း မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ရွာရှိမိဘအိမ်သို့အခြေချရန် ပြန်လာသည်။ မြို့ကြီးပြကြီး၌ အနေကြာလာသူဖြစ်၍ ကောင်းကောင်းသတတ်လာပြီး အရွယ်ကတင်၍ နုပျိုတောင့်တင်းဆဲဖြစ်သည်။ ဦးစံရက ဒေါ်မြသီကို ပြန်နှယ်လာသည်။

ငယ်ငယ်ကရုံးကြွေးကို အိမ်တွင်းတွင် ဂိုးမိုးရွာ၍ ပြန်ဆပ်ချင်နေသည်။ ဤသည်ကို ရိပ်စားမိသော သူကြီးဦးလူမောင်းက ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကဖျက်ယဖျက်ဝင်လုပ်ရန် ကြံစည်နေသည်။ ကျောင်းတော်ကရန်စဆိုသည်က တော်ရုံတန်ရုံပြေငြိမ်းလေ့မရှိသည့် အပြင် ကာလသားလူမောင်းနှင့် စံရဘဝတုန်းက ရည်းစားလူဘတ်

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူရှိဦးမည်နည်း ကွမ်းတောင်ကိုင် မြသိပ်ပေါ့။
နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးကို မြသီကလည်း ညီတူညီမျှအခွင့်
အရေးပေး၍ ကြိုးရှည်ရှည်နှင့်လှန်ထားရင်း ဉာဏ်ကစားခဲ့သည်
တိုးလေ။ လူမောင်းက ပါဝါရှိသည်။ . . သူကြီးသား။ စံရက ရွာမျက်
နှာဖုံးသူဌေးသား။ ဓနအင်အားက လူမောင်းထက် နှာနှစ်ဖျား ကျော်
ကျော်သာသည်။

“ဆရာတော်အခေါ် လွှတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မိန့်ပါဦး
ဘုရား”

“လူမောင်းက ငါ့တောင် မတိုင်ပင်ဘဲ ဘဇံခြံထဲမှာ မြောက်
ပိုင်းဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဖွင့်ထားတယ်လေ”

“တပည့်တော်အသိပါဘုရား”

“အခု. . စံရကလည်း ငါ့လာလျှောက်တယ် သူလည်း. .
သူပိုင်ခြံထဲ တောင်ပိုင်းဓမ္မာရုံဆောက်ချင်သတဲ့”

“ဆရာတော့် သဘောထားကို အရင်မိန့်ပါဘုရား”

“ငါ့သဘောထားကတော့ကွာ. . တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း
ပေါင်းပြီး ဘုရားကုန်းမြေလည်း အကျယ်ကြီးဟာပဲ. . . အဲသမှာ
သံပင်စို့ရွာဓမ္မာရုံကြီး ဟည်းနေအောင် ဆောက်သစေချင်တာပဲ. .
အိမ်း. . ခက်နေတာက လူမောင်းနဲ့စံရပဲ. . ဒီနှစ်ကောင်ကို ဘုန်း
ကြီးဘယ်လိုမှ စေ့စပ်ပေးလို့မရဘူးဖြစ်နေတာပဲ. . . ဘုန်းကြီးက
လောကီရေးရာတွေထဲ ဝင်မပါချင်တာလည်း အချက်တစ်ချက်ပေါ့
လကွယ်”

ကိုရင်သောမက ရေနွေးကြမ်းနှင့်ထန်းလျက် ပန်းကန်လာ

ချပေးသည်။ ကျက်သရေခန်းက ဘိစကွတ်မုန့် ယူပေးရန် ဆရာ
တော်ကမိန့်ရင်း. . .

“ကဲ. . အဲဒါပဲ. . ဆရာလေးအောင်ပန်းရေ ဘယ်နှယ့်
အိမ်ခြေထောင်ကျော်လေးရှိတဲ့ရွာက တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းမရှိဘဲ
နှစ်ခြမ်းကွဲနေတာကြီး ဘယ်လိုလုပ်ကောင်းမလဲကွယ်. . . ခုနောက်
ပိုင်း ဥပုသ်သီလ လာယူတာတောင် တောင်ပိုင်းအုပ်စုကတစ်စု. .
မြောက်ပိုင်းအုပ်စုကတစ်စု သပ်သပ်စီလို ကျောင်းပေါ်ထိုင်နေကြ
တယ်. . . ဒါဟာမကောင်းတဲ့လက္ခဏာပေပဲ”

“တပည့်တော်က. . ဒီကိစ္စကို ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်
ပေးရမလဲဘုရား”

“အိမ်း. . . လူမောင်းနဲ့စံရနှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်
ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ဆရာလေးကိုအောင်ပန်း အနေ
နဲ့ သံခင်းတမန်ခင်း ဘယ်လိုခင်ကျင်းပေးနိုင်မလဲ. . ဘယ်လို အကြံ
ဉာဏ်ပေးချင်သလဲ. . ဖဲ့ဒါခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပါ ဒကာရေ. . .
ဒကာလေးကတော့ တောင်ပိုင်းသားရော မြောက်ပိုင်းသားရော
တပည့်တပန်းတွေရှိနေတော့. . လူချစ်လူခင်လည်း များတယ်လေ
ကျောင်းသားမိဘတွေဆိုတာလည်း ဆရာလေးစကားဆို တယ်ပြီး
မပစ်ပယ်ကြတာ ဘုန်းကြီးသိနေမင့်ဟာပဲ”

‘ခက်တော့နေပြီ’ ဟူသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်း တစ်
နေရာမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ သူဟာသူတောင် မြေရှင်း
စရာတွေ များမြောင်လှရတဲ့အထဲ။ ခေါင်းခဲစရာကိစ္စတစ်ခုက ဝင်
လာပြန်တာပါကလား. . . ရုတ်တရက်လည်း ဘာအကြံအစည်မှ

ခေါင်းထဲရှိမနေ။ ဘယ်လိုပြန်လျှောက်ထားရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရတော့သည်။ အင်း... မြွေမသေ တုတ်မကျိုးလေး...။

“တပည့်တော် ဟိုဘက်သည်ဘက် ခင်မင်တယ်ဆိုပေမင့် ဦးလူမောင်းတို့ ဦးစံရတို့နဲ့က ထဲထဲဝင်ဝင် မပေါင်းသင်းဖြစ်သေးပါဘူး ဆိုတော့ကာ... တပည့်တော်ကို အချိန်နည်းနည်း ပေးပါဘုရား တပည့်တော်အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်... ဦးလူမောင်းရဲ့ သားတပည့်တွေ ဦးစံရရဲ့ လက်ရင်းခိုးတွေနဲ့ အောက်ခြေအထိဝင်ပြီး ခင်ခင်မင်မင်ပေါင်းသင်း... သူတို့ချင်းကို အရင်ဆုံးရင်းနှီးအောင် လုပ်သင့်ရင်လုပ်ရမယ်...”

ဒါမှမဟုတ်... ဦးလူမောင်း ဘာကြိုက်တတ်သလဲ ဦးစံရ ဘာကြိုက်တတ်သလဲလေ့လာပြီး အကြိုက်ပေးပေါင်းရင်း အားသာချက် အားနည်းချက် ဘာတွေရှိသလဲ... ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်မှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေတာ အဓိကဘာလဲ... အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အနီးကပ်လေ့လာရပါလိမ့်မယ်ဘုရား”

ဆရာတော်က ကြွေရည်သုတ်ထွေးခံကြီးထဲ ကွမ်းသွေးထွေးရင်း... သူလျှောက်တင်သမျှ တအိမ်းအိမ်းနှင့်ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“တပည့်တော်ကို သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်မိတ်ဆွေကောင်းလို့... ယုံယုံကြည်ကြည် ပေါင်းသင်းလာဖို့က အရေးကြီးပါတယ်ဖုရား... ဒါကြောင့် အချိန်နည်းနည်း ယူပါရစေလို့ တပည့်တော်လျှောက်ထားတာပါ”

“အိမ်း... ဒကာလျှောက်တာ သဘာဝကျပါပေတယ်...”

သို့ပေသိ... ကနေပဲ စံရက သူလည်းခမ္မာရုံဆောက်ဖို့ အလှူခံမဏ္ဍပ်ပွင့်ရေးကိစ္စ ဘုန်းကြီးခွင့်ပြုချက် လာတောင်းတော့မှာ... သူကြီးခွင့်ပြုမိန့်မရှိပေမယ့် သာသနာပိုင်က ခွင့်ပြုမိန့်ရှိနေတော့သူ... လူမောင်း ပြဿနာရှာရင် ရှင်းနိုင်တယ်လေ”

“တပည့်တော်အကြံပေးချင်တာက... ခွင့်ပြုလိုက်ပါဖုရား မြေပန္နက်မယ်၊ ကြိုးလိုင်းတားမယ်၊ သပြေပန်းနဲ့သာသနာအလံထူမယ်၊ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ အသံချဲ့စက်ဖွင့်မယ်၊ အလှူခံမယ်... ဒါပဲအစလုပ်မှာလေ... ဘာအကောင်အထည်မှ ပေါ်လာသေးတာမှ မဟုတ်တာ... ပြင်ပြီးတော့ အလှူငွေရရေး ကြိုးစားကြမှာပဲ... အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုလိုက်ပါ...”

တစ်ခုတည်းသော သံပင်စို့ခမ္မာရုံတော်ကြီးအတွက် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး အပြိုင်အဆိုင် အလှူငွေကောက်ခံနေတဲ့သဘောပေါ့ဘုရားကောင်းသောယှဉ်ပြိုင်မှုပါ ဒါနအားပြိုင်မှုပါ... သူတို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေါင်စည်းပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး သံပင်စို့ခမ္မာရုံကြီးကို အုပ်မြစ်ချ အခန်းအနား ကျင်းပချင်လာအောင် တပည့်တော် ကိုယ်အားဉာဏ်အားရှိသမျှ စွမ်းဆောင်ပါမယ့်ဘုရား”

“အိမ်း... ရွာကိုရောက်လာတဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ်ဟာ ဝိသကြံလေးလို့ဘုန်းကြီးအိပ်မက်မက်ဖူးတာ ဒကာလေးကို ပြောပြဖူးတယ်နော်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒကာ့ကိုယ်ဒကာ ရေးရေးလေးတောင် ပြန်ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူးလား... ဒကာလေး”

“မတွေ့သေးပါဘုရား.. အဲဒါစဉ်းစားရင် ခေါင်းထဲ သံချွန် ပူကြီး တိုးဝင်လာသလိုခံစားရလို့ပါ”

“အိမ်း... ဒါဆိုနောက်ကြောင်းတွေ တွေးမနေနဲ့တော့ ပေါ့.. နော့.. ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ရှုရင်း အနာဂတ်ရေးပဲတွေး.. ကြားလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဘုန်ကြီးဆီကခွင့်ပြုချက်ရရင် ဓမ္မာရုံဆောက်လုပ်ရေး အစည်းအဝေးကို ဒကာလေးပါ ဖိတ်လိမ့်မယ်.. ဒကာလေးက တောင်ပိုင်းထဲပါနေတာကိုး”

“တပည့်တော်တဲအိမ်က ဝတ္ထုကံမြေမှတ်ဘူးလားဘုရား”

“ဝတ္ထုကံမြေလို့ ပြောလည်းရပါတယ် အဲ့ဒါ စံရလျှာထားတဲ့ ကျောင်းပိုင်မြေပဲ.. ဒါပေမယ့် တောင်ပိုင်းမှာ ဘိုစာ ဖတ်တတ်တဲ့ လူရည်သန့် လူရည်လယ်ဆိုလို့ ဒကာလေး တစ်ယောက်ပဲရှိသလေ ဒကာလေးကို အမှုဆောင်ထဲတောင် လျာထားမလားပဲ”

ဒုက္ခောရေ ဟူသောအသံက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲ လျှံထွက် လာပြန်သည်။

“နေရေးစားရေးအဆင်ပြေရဲ့လား ဒကာလေး”

“ပြေပါတယ်ဘုရား”

“လိုတာ မောင်ခကိုပြောနော်”

“မှန်ပါဘုရား”

ဦးချပြီး... သူကျောင်းပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ သီသီထွေး နှင့် ပုလင်းလေး ခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။ ဦးလေးခရိုနေမည့် ဆွမ်း

စားကျောင်းဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ဆွမ်းခံပြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ကျောင်းသားတွေနှင့်အတူ ဦးလေးခေါ် ဝေယျာဝစ္စဖြစ်သော ပန်းကန်၊ သပိတ်များဆေးကြော နေသည်။ သူဝင်ကူရင်း ဦးလေးခကို ကပ်မေးရသည်။ ဦးလေးခက နား အနည်းငယ်မက လေးသူဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံပါးစပ် လျှပ် သည်ကိုခန့်မှန်း၍ လက်ရှိအခြေအနေ၊ စကားပြောလာသူ၏ ဖြစ်နိုင် ခြေကို သူ့ဟာသူ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်၍ ပြန်လည်ပြောဆိုတတ်သော နား လေးသူတို့၏ သဘာဝနှင့်နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ နားလေးသော သူ့ အားနည်းချက်ကိုလည်း ကွယ်ဝှက်ထားလိုသူဖြစ်သည်။

သူက အနားရှိ ကျောင်းသားကြီးတွေ မကြားစေချင်၍ ဦး လေးခကို လက်အသာကုတ်၍ သူ့ပါးစပ်ကိုမြင်အောင်ပြရင်း မေး သည်။ သူ့ဟန်က အရေးတကြီးမေးဟန် ပေါ်နေ၏။

“ဦးလေးခ... သံခဲပေးတဲ့ပုလင်းလေး ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းနှယ်ကွာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ငါကဘာလဲလို့... ဆန် ပဲ... ဆေးတည်ရင် ထမင်းဖြစ်တာပေါ့ မီးဖိုပေါ်မှာပေါ့ကွ... ဒါပေ မယ့် ဒီနေ့ဆွမ်းလောက်တယ်... ဘုန်းကြီးတွေ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကပ်တယ်လေ”

ကျွတ်!.. သံခဲပေးတဲ့ပုလင်းနဲ့ ဆန်ပဲဆေး... ထမင်း ရောသွားလေပြီ။

“ပုလင်း... ပုလင်း”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ... ငါသောက်ဖို့ယူလာတာမှ မဟုတ် တာ တောလျှောက်မြစ်နဲ့ရောလိမ်းရင် ဒဏ်ကြေတယ်ဆိုလို့ မိချက်စူ

ဆီက ဦးရည်လေး လက်နှစ်လုံးလောက် တောင်းလာတဲ့ဥစ္စာ. . . ကုန်ပြီပေါ့ကွ”

လေသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြော၍ တော်သေး၏ ကျောင်းသားကြီးတွေက နားစွင့်နေပြီမို့ သူဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်တစ်ထပ်ယူ၍ ကြောင်အိမ်ဆီ ထလာခဲ့ရတော့သည်။ သူ စဉ်းစားရတော့သည်။ ထိုပုလင်းကို သံခဲက ဦးလေးခကို ပေးစဉ်က ဘယ်လိုပြောခဲ့မည်နည်း။

“မမသီသီထွေး ပေးလိုက်တာ. . . သျှောင်ကြီးဗွေကို ပေးပေးပါ”

ဒါပဲပြောပေမည်။ ဦးလေးခကကော ဘယ်လို နားလည်မှုနှင့် ထိုပုလင်းကို ယူထားခဲ့သနည်း။ သီသီထွေး ရည်ညွှန်းသော သျှောင်ကြီးဗွေဆိုတာ သူမှန်း. . . (အောင်ပန်း မှန်းရော) ဦးလေးခ ကိုယ်နှိုက်က သိပါလေစ။ သီသီထွေးက သူ့ကို ဦးလေးခရှေ့တွင် သျှောင်ကြီးဗွေဟု ခေါ်စဉ်တုန်းကရော. . . ဦးလေးခက ဘယ်လိုကြားခဲ့ပါသလဲ. . .

သီသီထွေး သူ့ကို သျှောင်ကြီးဗွေဟု ခေါ်တုန်းက နေ့လယ်ခင်းဆီ သူ့အတွေးက လှစ်ခနဲပြန်ပြေးသည်။

၅ ၅ ၅ ၅

ထိုနေ့က. . . အဖိတ်နေ့ဖြစ်သည်။ သူ့ကျောင်းက အဖိတ်ဥပုသ် ပိတ်သည်။ ဆရာတောင့်ရေစက် ပျက်နေသဖြင့် အုတ်ကန်နံဘေးရှိ ခြောက်ပေပတ်လည် ရေစက်ခန်းထဲ သူရေစက်ဝင်ပြင်နေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ သူပြင်တတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင်အပြစ်ရှာနိုင်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩသွားသော နေ့ခင်းလည်းဖြစ်သည်။ နော်ဇယ်ကိုဖြုတ်၍ စိမ်ပြေနပြေဆေးနေမိသည်။ ဖွင့်ထားသော ရေစက်တံခါးက အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူနေပြီး ရေကန်နှင့် ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်၊ သင်္ကန်းလျှော် အင်္ဂါတေကြမ်းခင်းက ရေစက်အနောက်ဘက်တွင် ရှိနေသည်။

သီသီထွေးနှင့် ကာလသမီးခေါင်း အေးကြည်မတို့အုပ်စု ရေကန်တွင် ဘုရားပန်းအိုးတွေ လာချက်တည်းက. . . သူ့ဘာသာမှ မထွက်အောင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အလုပ်လုပ်နေမိခဲ့သည်။

အဖိတ်နေ့တိုင်း ရှိသမျှဘုရားပန်းအိုးတွေကို သူ့ရဲ့လဲနေကျ. . . ရေချမ်းခွက်တော်တွေ ဆေးကြောသန့်စင်နေကျဖြစ်သည်။
စွာတေးအေးကြည်မ၏ သံစာစာက အရင်ဆုံးနားထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့. . . မိခိုင် ဘုရားညောင်ရေအိုးတွေ စုံပြီလား!”

“စုံပြီ မမအေးကြည်”

“အွန်. . . မစုံသေးပါဘူးမိခိုင်ရဲ့ စာသင်ကျောင်းဘုရားခန်းက ညောင်ရေအိုးသုံးလုံး ကျန်သေးတယ်လေ”

သီသီထွေး၏ အေးဆေးသော ကြိုးကြာသံလေး ဖြစ်ပါသည်။ အေးကြည်မက ငေါက်သံနှင့်. . .

“တွေ့လား. . . မိခိုင်တို့ကို စိတ်ချလို့မရဘူးဆိုတာ အဲ့ဒါပြောတာ. . . သွားယူချေ”

“တမင်ချန်ထားတာ မမအေးကြည်ရေ ကျောင်းစောင့်နတ်က. . . သက်ဆိုင်သူ လာမယူရင် မြေဖုတ်ဘီလူးယောင်ဆောင်ပြီး ဖမ်းစားတတ်တယ်တဲ့. . . မိခိုင်ကြောက်လို့”

“ဟဲ့. . . သက်ဆိုင်သူက ဘယ်သူလဲဟဲ့!”

“သတိတရ သတိပေးသူပေါ့ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

သီသီထွေးမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်နေမလားပဲဟု သူတွေ့နေမိသည်။

“တိုးတိုးလုပ်ပါမိခိုင်ရယ် ကြမ်းကြားလေကြား. . . နေ့ပြောနောက်ကြည့် ညပြောအောက်ကြည့်တဲ့”

ဇင်မက ဝင်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ သီသီထွေးအသံလေး

ထွက်မလာ။

“ကဲ. . . မိခိုင် ပန်းဟောင်းတွေသွားစွန့်. . . ဇင်မနဲ့ သီထွေး စာသင်ကျောင်း ညောင်ရေအိုးသွားယူချေ. . .”

ခဏအကြာ၌ သူ့ရှိနေသော ရေစက်တံခါးဝကို ကျောပေးထွက်ခွာသွားနေသော ဇင်မနှင့်သီသီထွေး၏ နောက်ပိုင်းအလှကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းငေးရင်း. . . အင်း. . . အပြန်ကျ ရေစက်ထဲ ငါရှိတာ သိသွားလို့မဖြစ်ဘူး ဟူသောအတွေး ဝင်လာသည်။

တံခါးကို အသာအယာလှမ်းစေ့ရင်း စာသင်ကျောင်းထဲ ဝင်သွားသော နွဲ့နှောင်းအလှကို ထောင်လိုက်မျဉ်းအဟာမှ သူ့ချောင်းကြည့် နေမိခဲ့သည်။ ပြီးမှ လိပ်ပြာမလှသော ခံစားမှုဝင်လာ၏။ ထိုစဉ်. . . အေးကြည်မအသံ. . .

“မိခိုင်နော်. . . နင့်သီသီထွေးက ကြိုက်လားမသိ၊ မကြိုက်လားမသိ. . . ကျောင်းဆရာနဲ့ သွားသွားမစနဲ့. . . ဟိုတစ်ခါ နင်အစကောင်းလို့ သူ့အမေကြီး ကြားသွားပြီး နင်အတုတ်ခံရတာ မမှတ်သေးဘူးလား”

အသံတစ်သံက ထပ်ဝင်လာပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါ. . . ဒေါ်အာဠိက ဝါးလုံးချေးသုတ် ရမ်းတော့တာလေ. . . ငါ့သမီးနုနုဥလေးကိုများ ဘယ်ကလွင့်လာမှန်းမသိတဲ့ လမ်းသရဲ ကလေးကဝနဲ့ တူသလားတန်သလားတဲ့. . . တို့ဆရာ လူအေးလေးပါ နင့်ကြောင့်အရမ်းခံရတာလေ. . . နင်ချေးပေတာ အကြောင်းမျှတ်ဘူး တို့ဆရာလေးကိုတော့ လေအဝေ့တောင် မခံနိုင်ပေါင်တော်”

ခပ်ငယ်ငယ်အသံလေးတစ်သံက မေးလျှာပြန်သည်။

“မမမာ. . . လမ်းသရဲဆိုတာ ဘာလဲဟင် မြေဖုတ်ဘီလူးလိုပဲ လား. . . ကြောက်စရာကြီးပဲလား”

“ဟင်းဟင်း. . . ချိုသဲလေး. . . လမ်းသရဲဆိုတာ လူပဲဟဲ့ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီဝတ်တယ်၊ ဆံပင်အရှည်ထားတယ်၊ ဂီတာ တီးတယ်. . . ကြောက်ဖို့မကောင်းဘူး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် မမမာ သွားလည်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မှာ အဲ့ဒါမျိုးလူတွေ့ချည်းပဲ. . . သူတို့သီချင်း တွေကလည်း မိုက်တယ်. . . ဘာတဲ့. . . အပေါ်ထပ်နဲ့အောက် ထပ်အောက်လမ်းတွေမှတော့ တတ်ပလေစမ်းဟမ်း”

“ဟဲ့. . . မိမာ. . . အာပြမနေနဲ့. . . ဟိုမှာ ဦးဇင်းကေသရ ကြည့်နေတယ်”

“အဲ. . . အဲ့ဒီ ကျောင်းဆရာ. . . လှေနဲ့မျှောလာတုန်းက မမမာပြောသလို. . . ဟို ဘောင်းဘီရှည်ကြီးနဲ့ဆို. . . မေ့နေတာဆို ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာကသွေးတွေခဲပြီး ခြောက်ကပ်နေတယ်ဆို”

“ဦးလေးခလည်း အဲ့လိုပြောတာပဲ ငါလည်းမသိဘူးလေ ဟယ်”

ချိုသဲဆိုသော မြီးကောင်ပေါက်မလေးက. . . ကိုသာဉာဏ် သမီးလေးဖြစ်သည်။ ထန်းလျက်ဖို့တွေပိုင်သဖြင့် ကော့ကော့ရော ရော နေတတ်သည်။ ချစ်စရာလေး. . . ကိုသာဉာဏ်ကလည်း တစ် ဦးတည်းသမီးမို့ ချစ်သည်။ ကာလသားကြိုက် ထန်းရည်လည်း ရောင်းသည်မို့ ချိုသဲကြောင့် လူစည်တတ်သည်။

“ချိုသဲတို့ ထန်းရည်တဲမှာ အဲ့ဒီကျောင်းဆရာ ဂီတာလာတီး

ဖူးတယ် မမမာ”

“ဟဲ့. . . ရွာမှာဘယ်ကဂီတာရှိလို့လဲဟဲ့”

“ဖိုးသဲတို့အိမ်လာလည်တဲ့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ကောင် လေးတွေပါလာတာလေ. . . သူတို့ထရေသောက်ရင်း ဘာတွေတီး နေမှန်းမသိဘူး. . . သံပုံးလွတ် ခွေးသေးပန်းသလိုပဲ တဗျင်းဗျင်းနဲ့ အဲ့ဒီတုန်းမှာ ကျောင်းဆရာ ထန်းလျက်လာဝယ်ရင်း. . . ပေး. . . တဲ့ ကြိုးမညီဘူးတဲ့ ကြိုးညီပေးတယ်. . . သူတစ်ပုဒ်တီးတယ် ဖဲကြိုးဝါနဲ့ ယူနေပင်ဆိုလားပဲ. . . ဘိုလိုလည်း ဆိုတယ်. . . အရမ်းကောင်းတာပဲ မမမာရယ်. . . မြို့ကဧည့်သည်တွေ မျက်လုံးတောင် ပြူးသွားတယ် ထန်းရည် အတင်းပိုင်းတိုက်တယ်. . . မသောက်ဘူး၊ နောက်တစ်ပုဒ် တောင်းတာတောင် ဆက်မဆိုဘူး ဆရာတော်အချို့ပွဲ နောက်ကျ မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားလေရဲ့. . . အဲ့ဒါဆို. . . သူ. . . ဆံပင်ရှည်တယ် အဲ. . . ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီဝတ်တယ်. . . ဂီတာတီးတယ် မမမာဟုတ်နေပြီပေါ့. . . လမ်းသရဲအစစ်ပဲ”

မိခိုင်ဘုရားပန်းစွန့်ရာမှ ပြန်ရောက်လာပုံရသည်။

“ဟဲ့. . . ချိုသဲလေး. . . ဘယ်မှာလဲ လမ်းသရဲအစစ် ဘာသရဲ ဖြစ်ဖြစ်. . . ငါကကြောက်တယ်ဟဲ့”

“မမမာကမြင်ဖူးတယ်. . . ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့ ဆရာလေး လည်း ချောတာပဲ. . . အသားလေးဆို ဖွေးသန့်နေတာပဲ မျက်နှာ ကလည်းချစ်စရာလေး”

“ဟဲ့. . . ကောင်မတွေ လုပ်နေတာက ဘုရားဝေယျာဓိစွ ပြောနေတာက လင်အကြောင်းသားအကြောင်း. . . ငါခေါ်တယ်ည

လိုက်ရ. . . ချီသဲနော် နင်အသေးဆုံးအကဲဆုံး”

အေးကြည်မက ပတ်တောပိတ်လိုက်သည်။

ခဏတာ အသံဗလံများ တိတ်သွားသည်။ တံခါးအဟကြားမှ သီသီထွေးနှင့် ဇင်မပြန်လာနေသည်ကို သူလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ် သူ့ဆံပင်ကိုသူသပ်လိုက်မိသည်။ အညှိရောင်ဘက်လှသော ခပ်ပွပွဆံပင်အုံက ကျောလယ်ထိ ရှည်နေသဖြင့် သူက အမြတ်တနိုးပင် ရှိနေတတ်ခဲ့သည်။ လူမြင်ကောင်းအောင် (ဖြန့်ချိထားဘဲ) နဖူးပြောင်အောင် နောက်လှန်၍ ခပ်ပွပွခပ်လျော့လျော့လေး သားရေပင်နှင့် စုစည်း၍ ကျောလယ်သို့ ချထားလေ့ရှိခဲ့သည်။ ဆံရှည်ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေကြသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသဖြင့် သားရေပင်ဖြုတ်၍ သျှောင်တစောင်းပြင်စည်းလိုက်မိသည်။

အာ. . . လက်မှာ ဒီဇယ်နံ့တွေနှင့်မို့ ဆံပင်တွေ ဒီဇယ်စော်နံ့ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ သရော်ကင်ပွန်းနှင့် လျှော်ရပေဦးတော့မည်။

သီသီထွေးနှင့်ဇင်မ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်၍သူရှိနေသော ရေစက်နောက်နားရောက်လောက်မှ ဦးလေးခအသံကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“စာသင်ကျောင်းက ညောင်ရေအိုးတစ်လုံး နှုတ်ခမ်းပဲ့နေတယ် သီသီရေတွေလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဘခ. . . ဒီမှာ”

“လာ. . . လာ. . . ဘခ သိမ်ထဲက အပိုတစ်လုံးနဲ့လဲမယ်လဲမယ်နဲ့ မလဲဖြစ်ဘူး. . . သတိရတုန်း တစ်ခါတည်း လဲပလိုက်မှ. . . လာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝုန်းခနဲပင် စေ့ထားသော ရေစက်တံခါးက ဖွင့်လာသည်။ သူ့ကြောင်အနေမိသည်။ ညောင်ရေအိုး နှုတ်ခမ်းပဲ့လေးကိုင်၍ တံခါးဝလာရပ်သော သီသီထွေးနှင့်. . . သီသီထွေးကို အရမ်းခင်သော စပ်စုမလေးချီသဲ။ ချီသဲက သီသီထွေးကို နောက်က သိမ်းဖက်ရင်း အာမေဍိတ်သံနှင့် လန့်ပြောပြောလာသည်။

“ဟယ်တော့! . . . ဆံရှည်. . . အဲ. . . လမ်းသရဲက. . . ဒီထဲရောက်နေတာကိုး”

“ဗျာ!”

“ဘာလမ်းသရဲလဲ. . . သျှောင်ကြီးဗွေပါ ချီသဲရဲ့”

ဦးလေးခက ရေစက်ပစ္စည်းများထည့်သော သေတ္တာပေါ်က ပန်းအိုးကိုလှမ်းယူသည်။ သီသီထွေးမှတ်ချက်နှင့် သူ သျှောင်ထိုးနှောင်ထားသည်ကို ဦးလေးခကြားသလား၊ မြင်သလား သူမသိခဲ့။

ပန်းအိုးယူ၍ လှည့်ထွက်သွားပြီး လှပသောကျောပြင်နှင့် အတူ ခုထိကြားယောင်ဆဲ စကားစုတစ်စု နောက်ပြန်ထားခဲ့သည်။

“သျှောင်တစောင်းနဲ့ဆိုတော့ ရှေးဗမာဟန်ပေါ့. . . နန်းဆန်တယ်” တဲ့. . . ။

သူ အဲဒီကစပြီး သျှောင်တစောင်း ထုံးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။

အခန်း(၃)

တောသဘာဝ ညနေနွားရိုင်းသွင်းချိန် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်အောင်ပန်း”

“ဪ... ဦးလေးသာဉာဏ်ပါလား ဦးစံရအိမ်လေ... အစည်းအဝေးရေနွေးသောက် ကြပါဆိုလို့”

“အေးကွ... ငါ့လည်းလာဖိတ်တာနဲ့... အဲ့ဒီကိုပဲ”

ဦးသာဉာဏ်နံဘေး၌ ဝဝကစ်ကစ်ချစ်စဖွယ် ချိုသဲလေးက မရဲတရဲ သူ့ကိုပြုံးပြပြီး သူ့အဖေတံတောင်ကိုလှမ်းဖက်၍ ခေါင်းငုံ့

လိုက်ပါလာသည်။

“ဒီမယ်လေ... မင်းနှမ စပ်စုမက အိမ်မှာပျင်းလို့တဲ့ ဦးစံရနဲ့ သူ့အရိုးဂွန်းဆီ ထန်းလျက်နဲ့ထန်းမြစ် ပို့မယ်ဆိုပြီး အတင်းလိုက်လာတာ”

“ချိုသဲက ရပ်ရေးရွာရေးစိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ်မှာပါ လေးသာ ဉာဏ်ရ... ဟုတ်တယ်မှတ်လား ချိုသဲလေး”

“ဟုတ်”

သူကချိုသဲလေး သူ့ဘက်မဲပါလာအောင် စတင်စည်းရုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ချိုသဲက လူကြီးသူမကို ကန်တော့ဖို့လည်း သတိရတတ်သားပဲ... လိမ္မာလိုက်တာနော် လေးသာဉာဏ် သမီးလိမ္မာလေး ရထားတာပဲ”

“အကြောင်းမသိသေးလို့ပါကွာ... လိုချင်တာမရရင် ခြေနှစ်ချောင်းမြေပွတ် တရွတ်တိုက်တာများ သွေးပါထွက်တာ မမြင်ဖူးသေးလို့ပါ”

“အဖေနော်... လူထူရင် အဖေတို့အထုပ်ဖြည့်ပြီ၊ အဲ့လို မလုပ်တာကြာပြီနော်... ခုထိုင်လုပ်လိုက်မှာ”

ဇောင့်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ လက်ထဲကအထုပ် ဖုတ်ဆို ပစ်ချလိုက်သည်။ သည်တော့လည်း ဦးသာဉာဏ်ပျာပျာသလဲ အထုပ်ကောက်ရင်း...

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ် အဖေက ချစ်လို့ကျီစားတာပါ။ သမီးလိုချင်တာ အဖေပဲအကုန်ဝယ်ပေးခဲ့တာပဲ... လာပါ... ဧည့်သည်

ရွေမှာ ပိုပြီးလိမ္မာရမယ်လေ”

“ဒါဧည့်သည်မှမဟုတ်တော့တာ... သံပင်စိုရွာသား ဖြစ်နေပြီပဲ... ရွာကျောင်းဆရာပဲ ဘယ်မှလည်း ပြန်စရာမရှိမှန်း... ဆွေမသိ၊ မျိုးမသိမှန်း တစ်ရွာလုံးသိနေမင့်ဟာပဲ... ဟာပဲ”

သူဘယ်လိုဝင်ရှင်းရမှန်းမသိခင် ချိုသဲကစိတ်ပြေပြီး သူ့အဖေလက်ထဲက ထန်းမြစ်နှင့်ထန်းလျက်ထုပ်ပြန်လု၍ ဟုတ်ခနဲ ရွှေကပြေးလေတော့သည်။ ပါးစပ်ကလည်း အိမ်တစ်အိမ်ကို လှည့်အော်သွားသည်။ ပီတိကလေးလေးလိုပါပင်။

“မဖော်မရေ... ထန်းမြစ်ဖုတ်စားချင်ရင် အရိုးဂွန်းတို့အိမ်လိုက်ခဲ့... အတင်းပြောစရာလည်းရှိတယ်”

“အဲ့ဒါပဲကြည့်တော့ မောင်အောင်ပန်းရေ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်ဆိုတာ... ဟဲ... ဟဲ... နွားတစ်ထောင်ထဲ နွားမအကောင်တချို့ပါရင် နို့ညှစ်ရောင်း လို့ရသေး... အဟေးဟေး... သမီးထွေး မိန်းကလေးဆိုတော့... ဟာ... ငါ့စကား... ထွေးပြီး ခွေးလှေးပျား တောအနံ့ ဖြစ်နေပဟ... ဟားဟား”

ဦးသာဉာဏ်က အဲ့လိုလူစားလည်းဖြစ်သည်။

နေရာတကာ စကားပုံတွေ ပုံတိုပတ်စတွေ ညှပ်ညှပ်ပြောလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ နဘောကာရန်လည်း ဆန်ချင်သူဖြစ်သည်။ ဦးစံရအိမ်ဝိုင်းကြီးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဪ... ‘ဘယ်မှလည်း ပြန်စရာမရှိမှန်း ဆွေမသိ၊ မျိုးမသိမှန်း တစ်ရွာလုံးသိနေမင့်ဟာပဲ... ဟာပဲ’ ဆိုသော ချိုသဲလေး၏ မှန်သောကလေးစကားက ပဲ့တင်ကျန်ရစ်သည်။

သူဌေးညီမ ဒေါ်ဂွန်းက အူယားဖားယားတံခါးဝက ပေါ်လာပြီး...

“ဟော... ဆရာလေးလာတယ် အစ်ကိုစံရရေ... လာပါထိုင်ပါဆရာလေး”

“အစ်မဂွန်းရယ်... ဒီမယ်ကျွန်တော်လည်းပါတယ်လေဗျာ... ကျွန်တော့်ကျ... မထိုင်ရတော့ဘူးလား”

“ငသာဉာဏ်ရယ် နင်က လာနေကျ... ချကျွေးတာ စားနေကျ ချမကျွေးလည်း နောက်ဖေးဝင်စားနေကျဟာပဲ”

“နောက်ဖေးတော့ မလွေးပါရစေနဲ့ဗျာ ဟိုဖြူဖြူအကောင်တွေတဖွားဖွားနဲ့ အသည်းယားလို့ပါ”

ရောက်နှင့်သူများ တဟားဟားရယ်ကြသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်အင်္ဂါတေကြမ်းပေါ် သင်ဖြူးဖျာတွေ ခင်းကျင်းထားသည်။ လူသုံးလေးဆယ်ကျော် ရှိနေသည်။ ပဲသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဗန်းတွေ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ချရင်းဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်။ ပလုတ်ပလောင်း စားနေကြသည်။

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်သုံးလုံး ချထားပြီး သူဌေးနှင့်တပည့်ကျော်ဇွဲက စားပွဲဘေး၌ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အင်ပလီဖိုင်းယာ(ခေါ်)အသံချဲ့စက်ကို ဘက်ထရီနှင့် ဂျှိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆူဆဲငေါက်ငမ်းသံတွေ သူဌေးပါးစပ်မှ တရစပ်ထွက်နေသည်။ စားပွဲနောက်တွင် တုံးလုံးချထားသော အော်လန်ကြီးက ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့်ဖြစ်နေသည်။

သူနှင့်ဦးသာဉာဏ်က စားပွဲရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဝင်ထိုင်

လိုက်သည်။ ရေနွေးဗန်းနှင့် ပဲသုပ်ပန်းကန်ကို တစ်ယောက်က လာချပေးရင်းစားပါသောက်ပါဟု လာပြောသည်။ အရက်နံ့က ထောင်းခနဲနေသည်။ ဒေါ်ဂွန်းက မီးယပ်ပိန်လက်လေးနှင့်ထိန်း၍ ကျိုက္ကစံဘီစကွတ်မုန့်ပန်းကန်လေး လူကြားထဲ ယူလာနေသည်။

အထူးဧည့်သည်တော်ဖြစ်သော သူရဲ့ဝိုင်းဆီ ရှားပါးစားစရာမို့ လာချပေးခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုစဉ်... ရေနွေးဗန်းကိုင် တစ်ယောက်က နောက်ကတိုက်သလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ပန်းကန်လူးလွန်ပြီး ဘီစကွတ်မုန့်ဝိုင်းတွေ လျှောထွက်ပြုတ်ကျကုန်သည်။ ဒေါင်လိုက်ပြေး၊ အပြားလိုက် ပျံ့ကုန်သည်။

“ဟဲ့!... ပလုတ်တုတ်... မုတ်တုတ်”

ကာလသားဝိုင်း နှစ်ဝိုင်းကြား ပျံ့ကြဲသွားသမို့ ဇော်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကောက်၍ ပါးစပ်တွေထဲရောက်ပြီး ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“သေနာကျလေးတွေ... မြန်လိုက်ကြတာတော်”

“ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ထုတ်လာတာမျှတ်ဘူးလား အရီးဂွန်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် နင်တို့အပင်းရှိဖို့ မျှတ်ဘူးဟဲ့ဧည့်သည်အတွက်ဟဲ့... ဧည့်သည်အတွက်”

“ဂီ!... ဂေါ!... ကျီ!... ဂျီ!... ”

“ရပြီ... ရပြီ... တက်ဆင်း... ဝမ်းတူးသရီး... တက်ဆင်း... ဟေ့ကောင်... ဂွီ... ဇွေ... အော်လန်... အော်လန်... ဂွီ... အော်လန် ထောင်လကွာ... လခွေးတဲ့မှ”

အင်္ကျီကျွတ်နှင့်ချွေးပျံနေသော ကျွဲတစ်ကောင်လို မည်း

ပြောင်နေသည့် တပည့်ကျော်ဇွဲက အော်လန်ကြီးကောက်ထမ်းပြီး ပရိသတ်ဘက် လှည့်ထားသည်။

“စမ်းပြောကြည့်ပါဦး လေးစံရ”

“ဟဲလို! . . တောက်! . . တောက်! . . ဖရူး . . . ဖူး . . .

ရနေပြီဟ . . . တက်ဆင်း ဝမ်းတူးသရီး . . . ဟဲလိုး . . . ရ . . . ပြီဆို မင်းမေကလွှား မင့်နားကမကြားဘူးလား ဘာစို့နေသလဲ”

နောက်ဆုံးတွင် အော်လန်ကို အိမ်ပြုတင်းပေါက်ရှိ သံတိုင် ကြားထဲ ဖင်ထိုးထည့်သည်။ ကြိုးနှင့်တုတ်၍ ပရိသတ်ဘက် လှည့်သည်။ အော်လန်နောက်တစ်လုံးကို အိမ်ခေါင်းရင်းက ကုက္ကိုပင် ထိပ်ဖျားတွင် တက်တပ်သည်။ မြောက်ပိုင်း(သူကြီး လူမောင်းအိမ်) ဘက် တည့်တည့်လှည့်ချည်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ မိုက်ခွက်တိုင်ကမရှိ။ မိုက်က ရှေးတုန်းကမိုက် အဝိုင်းပြား၊ အနားသပ် သံချောင်းပတ်ထားသည်။ အပေါ်က ဆင့် တန်းပေါ် သံရိုက်သည်။ စားပွဲတည့်တည့်ကျအောင် ဂုန်နီကြိုးချ သည်။ လူတစ်ရပ်စာအမြင့်ချိန်၍ ကြိုးတုတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အခမ်းအနားပြင်ဆင်မှု အဆုံးသတ်သည်။

ပဲသုပ်နှင့်ရေနွေးကြမ်း တက်တက်ပြောင်ပြီမို့ ခေါင်းတွေ ထောင်၍ အခမ်းအနားဆီ အာရုံစိုက်ကြပြီလည်းဖြစ်သည်။ ဦးစံရက မိုက်နားရပ်၍ . . .

“ဟေ့ . . . အခမ်းအနားမှူးလုပ်မယ့်စိန်ထုပ် ဘယ်ရောက် နေလဲ . . . ညနေကတည်းက ငါမမြင်ဘူး . . . ဟေ့ကောင်! . . . စိန်ထုပ် ငါ . . . ခေါ် . . . နေ . . . တယ် . . . ကြား . . . လား . . . လား . . .

လား . . . လား . . . လား၊ ကဲ . . . ဒီထဲကကောင်တွေ . . . စိန်ထုပ် ကို ဘယ်မှာတွေ့ကြလဲ”

“ညနေက နေတောင်သိပ်မကျသေးဘူး . . . ဒေါ်ချက်စူ ခြံ ဝိုင်းဝန်းာ တွေ့လိုက်တာပဲ လေးစံရ”

“ဟေ့ကောင်ဇွဲ . . . သွားလိုက်ခေါ်စမ်း . . . ဟမ်း! . . . ဒေါ် မနေနဲ့တော့ကွာ . . . ကြာတယ်၊ ငါပဲ . . . တစ်လက်စထဲ အခမ်း အနားမှူး လုပ်လိုက်တော့မယ် . . . ကဲ . . . နေရာယူကြပါ . . . နေရာယူကြပါ . . . အခမ်းအနားဖွင့်လှစ်ပါတော့မယ် . . . အဲ . . . ဟေ့ကောင်သာဉာဏ် ဒီနားခဏလာဦး”

ဦးသာဉာဏ် ငေါက်ခနဲထ၍ ဦးစံရရှိရာ စားပွဲနောက်နား ကပ်သွားသည်။ မိုက်က အတော်ဆွဲပါသည်။ ခပ်တိုးတိုးကပ်မေး သော ဦးစံရအသံ အပြင်ကို ထွက်နေသည်။ ပြောနေသူကိုယ်နှိုက် က ကြားမကြားတော့မသေချာပါ။

“ဟေ့ကောင်သာဉာဏ် မင်းနဲ့စိန်ထုပ်က မြို့နယ်အစည်း အဝေး တက်ဖူးတော့ သိလိမ့်မယ် . . . အခမ်းအနားကို ဘယ်လိုဖွင့် သလဲ”

“ဘာအခမ်းအနားဆိုတာ အရင်ပြောရတယ် . . . ဖွင့်လှစ် ကြောင်းကြေညာ၊ နိုင်ငံတော်အလံနဲ့ ကျဆုံးလေပြီးသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို အလေး ပြု . . . နာယကက အဖွင့်မိန့်ခွန်းပြော . . . အဲ့ဒါပဲ၊ ကျနော် အခမ်း နားမှူး လုပ်ပေးမယ်လေ”

“ငါ့ဟာငါလုပ်မယ်လို့ ကြေညာပြီးပြီကွ . . . ရတယ် . . .

ငါဟာငါ လုပ်တတ်ပြီ... သွားတော့... ဖူး... ဖုရား၊ ဟေ့ကောင်
... ဇွဲ... အက်ကိုးနည်းနည်းတင်စမ်း”

“ဝို!.. ကျီ!.. တောက်!.. တောက်!.. ဟဲလို!.. လို!
လို!.. လို!.. တက်ဆင်း.. ဆင်း.. ဆင်း.. ဆင်း.. ဆင်းရပြီ..
ပြီ.. ပြီ.. အဟမ်း!.. ဟမ်း!.. ဟမ်း!.. ဟမ်း!.. အဲ... အင်း
အဲ... ဘာအခမ်းအနားလည်းဆိုတာ အရင်ပြောရမယ်ဆိုတော့
အဲ... အခမ်းအနားကတော့ မခံချင်တဲ့အခမ်းအနားပါပဲ...
ဘယ်နှယ့်တစ်ရွာလုံးကိုးကွယ်တဲ့ သံပင်စို့ဆရာတော် ကျောင်းတစ်
ကျောင်းပဲရှိတာ... ရွာဓမ္မာရုံဆောက်ချင်သပဆို ကျောင်းဝင်းထဲ
သွားဆောက်ပေါ့... ”

ကျုပ်လှူထားတဲ့ ဘုရားဝတ္ထုကံမြေတွေ သုံးဧကတောင်
ကျော်သေး၊ ကျုပ်လှူတဲ့မြေမို့ ဓမ္မာရုံဆောက်ရင် ဘာဒါနမှ မြောက်
မှာ မှုတ်ဘူးလေးဘာလေး... အသံကထွက်လာသေးတယ်... ကျုပ်
အဲ့ဒါကိုမခံချင်တာ သူရောလှူနိုင်လို့လား... ကျုပ်လို”

ဦးသာဉာဏ်က နောက်ကထရပ်လာသည်။ သွားကပ်ပြော
သည်။

“အစ်ကိုစံရ... အဲ့ဒါတွေမပြောနဲ့လေ ဘာအခမ်းအနား
ဆိုတာပဲပြော... အခမ်းအနား ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာရမှာလေ”

“ငါသိပါတယ်... ငါမခံချင်တာကြာပြီ... မင်းပဲ စဉ်းစား
ကြည့်လေ”

“ဟာ... အစ်ကို အခမ်းအနားကိစ္စပဲ ပြောပါဆို”

“အေး... ဟုတ်ပြီ... အခမ်းအနား... ဒီနေ့ အခမ်းအနား

တ... အဲ... ဒီနေ့ ပဲသုပ်နဲ့ရေခန်းကြမ်း ခေါ်ကျွေးတာက...
မြောက်ပိုင်းကိုမခံချင်လို့ တောင်ပိုင်းဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ ကိစ္စပဲ...
အဲ့ဒါကို ပိုင်းတိုင်ပင်မလို့... အဲ... ကျွန်တော်များ တောင်ပိုင်း
သားတွေ သံပင်စို့ရွာတောင်ပိုင်း ဓမ္မာရုံတည်ဆောက်ရေး အစည်း
အဝေးကြီးဖွင့်လှစ်ကြောင်း... ကြေ... ညာ... အပ်... ပါ...
တယ်... ခင်ဗျား... ”

ဦးသာဉာဏ်က လက်ခုပ်စတီးရင်း ဘေးဘီကိုလည်း လိုက်
တီးရန် ပြုပြော၍ ကိုယ်အမူအရာနှုတ်အမူအရာဖြင့်ပြပါမှ...
“ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဟေး!
ဟေး!.. ဟေး!.. ရှိုး!.. ရှိုးဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ”

“အလံတော်နဲ့ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်... အလံတော်
အလေးပြုအစီအစဉ် အစ်ကိုစံရ”

“ငါသိပါတယ်ကွ... အစီအစဉ်နှစ်အရ နိုင်ငံတော်အလံ
နှင့် ကျဆုံးလေပြီးသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်း
ဆောင်ကြီးများကို အလေးပြုရအောင်... အားလုံး... မတ်တတ်ထ
ကြပါ”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထရပ်အော်ဟစ်နေကြသည်မို့ ခဏစောင့်
နေရသည်။

အပေါ်ထပ်လှေခါးရင်းနား လူစုစု ငုံ့ကိုင်း၍ ဘာလုပ်နေ
သည်မသိ။ မိုက်နှင့်ပင် လှမ်းမေး၏။

“အဲ့... ဒီ... လှေခါးရင်းနားက ဘာဖြစ်နေကြတာတုန်ဟ”

“ငထူးက... ထိုင်ရက်ပဲ အလေးပြုနိုင်မယ်တဲ့လေးစံရ

ရေ"

"ဘာကွ... နိုင်ငံတော်အလံနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကွ မရိုမသေနဲ့... ထဆိုထစမ်း"

အသံစွာသောတစ်ယောက်က...

"ဘယ်လိုမှ မထနိုင်ဘူးတဲ့ ဘစ်ရရေ... ဟေ့... ဟော... ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်တော့ဘူး... တုံးလုံးလဲသွားပြီ... မူးနေတာ ဗျ..."

"တောက်!... ခွေးမသား... လူထူရင်လုပ်ပြီ... ကဲ... ရေတွင်းကို ဆွဲထုတ်သွားကြစမ်း... ခေါင်းကနေ ရေလောင်းပေး လိုက်ကြ..."

ခဏနေမှပင် ဦးစံရ ပရိသတ်ကို မျက်နှာမူရင်း...

"ကဲ... အားလုံးငြိမ်ပါ အစီအစဉ်နှစ်ကို စပါမယ်"

"နိုင်ငံတော်အလံလည်း မရှိဘူး"

ငြိမ်နေစဉ် အမှန်အတိုင်းထွက်လာသော အသံတစ်သံ ဖြစ်သည်။

"အရင်ကရှိတယ်ကွ... စပါးဒိုင် တာဝန်ကြေစပါးသွား ရောင်းရင်း မြောက်ပိုင်းကလည်းအုပ်စုနား စိုက်ထားမိတာ... ကျုပ် အလံ ဘယ်ကောင်ခိုးသွားမှန်းမသိဘူးကဲ... ငြိမ်ပါ"

ငြိမ်သက်သွားသည်။

ခြံထဲကရင်ကွဲနှင့် ပုရစ်သံတွေပါ တိခနဲ တိတ်သွားသည်။

ဦးစံရကလည်း မိုက်ရှေ့ စကားလုံး စဉ်းစားနေပုံရသည်။

နိုင်ငံတော်ရှေ့မှာက(ထိုခေတ်က)စကားလုံးအချို့ ရှိနေ

သေသည်လေ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်အား ကောင်းနေစဉ်မှာပင်...

"ဝီ... ရီ... ရီ... ရီ... ပူ... ဘွတ်!!"

"အို!... အရိုးဝွန်းကလည်း"

"ဟယ်!... ငါမဟုတ်ရပေါင်ဟယ် နင့်ဆီကလာတဲ့အသံပါ

ချည်းရယ်"

ဝေါခနဲ ဝလုံးကွဲရယ်သံကြီး ငြိမ်သက်မှုကို တစ်စစီ ခွဲပစ်

လိုက်၏။ ထိုအသံကြားမှပင်...

"ချိုသဲမှုတ်ဘူး"

"အွန်!... နင့်ဘေးကဇင်မ သက်သေရှိတယ်... ဇင်မ သူ့

ဝန်စ နမ်းကြည့်စမ်း"

"အို... ပေးမနမ်းပါဘူး"

ဘေးကကာလသားတွေ နှာခေါင်းရှုံ့သူ၊ လက်နှင့်ပိတ်သူ

တင်းမောရှူသူ ရှုဖြစ်ကုန်၏

"ငါတော့ ဝအောင်ရှူတယ်ဟေ့ ကြုံကြိုက်ခဲလို့"

ပတ်တုတ်မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုခဏ သူလည်း မပြုံး

သိနေနိုင်တော့။ ဖြစ်ချင်တော့ သူပြုံးသည်ကို ချိုသဲလေးက မြင်ဖြစ်

အောင်လှမ်းမြင်သွားသည်။ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေး

နေနေ အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ငြိမ်နေလိုက်လျှင် ဟိုလူလိုလို ဒီလူလိုလို ယုံထင်ကြောင်ထင်

ရယ်မောပြီးမြောက်သွားမည့် သဘာဝကိစ္စဖြစ်သော်လည်း၊

လေးစိတ်မစင်သေးသည့် အပျိုစင်ကလေး ချိုသဲက ဟီးခနဲ ငိုချ

ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ခါ ဘယ်ညာခြေသပွတ် ထိုး
၍ အော်ငိုတော့သည်။

ဒေါ်ဝွန်းက ငယ်ငယ်ကလို အတင်းကောက်ပွေ့သည်။ မနိုင်
၍ ဖုတ်ဆို မြီးညောင်းရိုးနှင့် ပြန်ပြုတ်ကျသည်။

ပြခနဲ အသံက စိညံသွားသည်။ ဦးသာဉာဏ် အပြေးလာ၍
သူ့ သမီးကောက်ထမ်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး နောက်ဖေးခန်းဝင်
သွားမှ ဇာတ်လမ်းက ပြီးလေ၏။

ဦးစံရလည်း မျက်နှာပိုးမနည်း သတ်၍ . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . ပြန်ငြိမ် . . . ငြိမ်! . . . အားလုံး . . . သတိ!”

ငြိမ်သွားမှ . . .

“မြန်မာနိုင်ငံတော်အလံနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ
ကျဆုံးလေပြီးသော အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား . . . အ . . .
. . . လေး . . . ပြု”

ငြိမ်သက်စွာ ခါးများကိုင်၍ ဦးများညွတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒဲ့!! . . . ဂလောက်! . . . ဂလက်! . . . ”

ဦးစံရ နဖူးနှင့် မိုက်ဆောင့်သံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။
နဖူးနည်းနည်းအီသွားသော်လည်း သတိဆွဲထား၍ နဖူးမပွတ်အား
အာလူးခပ်သေးသေးတော့ ထွက်လောက်သည်။ စံပြအဖြစ် သူ့ကို
ဟန်ပါပါမာန်ပါပါ ဆတ်ခနဲ ညွတ်ချလိုက်သည့်အရှိန်က လက်ရွှေ့စပ်
ဘောလုံးသမား ဗဟာဒူး ခေါင်းတိုက်ဂိုးသွင်းသည့် အချိန်အဆခန့်
ရှိသည်လေ။

ကြားကြားသမျှ အခမ်းအနားထဲရှိ ပုရိသ၊ သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ

အားလုံး ကုန်းကုန်းကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ (ဟာ! . . . ဘာဆက်
ပြောရမှာပါလိမ့် . . . အဲ . . . နှစ်လုံးထဲပါ နေစမ်းပါဦး ပါးစပ်ဖျားတွင်ပါ
. . . အာ . . . ဘာပါလိမ့် . . . တောက်! . . .)

ခါးတောင် ညောင်းလာနေပြီ စဉ်းစားမရ၊ အားလုံးလည်း
ကုန်းကုန်း ကိုင်းကိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ မေ့နေသော စကားလုံး
တို့ အစဖော်ပေးမည့် သာဉာဏ်ကလည်း နောက်ဖေးမှာ သမီးသွား
ချော့နေသည်။ ခါးကိုင်းခေါင်းငုံ့ချိန် ကြာလာသည်။ ထိုထက်ပို ကြာ
လာသည်။ ခေါင်းငုံ့လည်လိမ်၍ ဦးစံရကို လှမ်းကြည့်လာကြပြီ။
(နှစ်လုံးထဲပါ . . . အဲ . . . ဟာ ထူးပါဘူး . . .)

“ကဲ . . . အားလုံး . . . ပြန် . . . မတ်”

“ဟူး”

“အား”

“လုပ်ပါဦးဟ . . . ငါ့ ခါးကြောတင်းသွားလို့”

“ငါ့လည်း နှိပ်ပါဦးဟ . . . ပြန်မတ်လိုပမရတော့ဘူးဟ လုပ်

ပါဦး”

“အုံး!”

“ထု . . . ထု”

အမှန်က . . . ‘နေမြ’ကို မေ့နေခြင်းသာပါ။

ပြောနေကျမဟုတ်သည့်အပြင် သည်အလုပ်က လုပ်နေကျ
သည်မဟုတ်ခဲ့ခြင်းသာပါ။ သည်အခမ်းအနားမျိုး မကြုံဖူးသူက များ
နေသဖြင့် နေမြ စကားလုံးကိုမေ့ပြီး . . . ဒုက္ခခဏ ရောက်သွားသော
အခါမှ ဦးစံရအဖြစ်ကို ရယ်စရာဟု ရွာသူရွာသားများက မသိလိုက်

ကြ။ ပြန်မတ်ဆိုသောစကားကို ဟားစရာမှန်းလည်း မသိလိုက်ကြ သူကတော့ ကြိတ်ရယ်ရလွန်း၍ အူလိပ်နေတော့သည်။ စားပွဲထိပ် တွင် အခမ်းအနားအောင်မြင်သွား၍(ရင်ကော့၍) ဦးစံရက ထိုင် ကြပါရန် လက်ကားကားအုပ်၍ ရုပ်တည်နှင့် လုပ်နေပုံကိုက ဟာသ ရသ မြောက်နေတော့သည်။

“ဆက်လက်ပြီး . . အဲ . . ဒီအခမ်းအနားမှာ သဘာပတိကြီး က မိန့်ခွန်းပြောကြားပေးပါလိမ့်မယ် . . . အဲ . . . သဘာပတိကြီး ကျုပ်ပဲ . . . ကျုပ်ပဲပြောရမှာလေ”

လက်ခုပ်သံ လက်ကွင်းမှုတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်လာပြန် သည်။ လူအုပ်နောက်ကို ကိုသာဉာဏ် ပြန်ရောက်လာပြီး ဆော်ဩ လိုက်၍ဖြစ်ပါသည်။

“လိုရင်းပဲပြောမယ်ဗျာ တောင်ပိုင်းဓမ္မာရုံဆောက်ချင်တာပဲ ကျုပ်ခြံတွေအများကြီးရှိတယ်၊ နေရာပိုင်းရွေးပေးကြပါ။ အားလုံး သဘောတူတဲ့နေရာမှာ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဖွင့်မယ် လှူချင်သူတွေ လှူကြပါ။ မလှူလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လှူမယ်၊ ဓမ္မာရုံကြီး တည်းနေအောင် ဆောက်မယ် . . သူများထက် သာရမယ် . . ဒါပဲ”

ဆရာတော်ဆီက ဓမ္မာရုံဆောက်ခွင့်လည်း ကျုပ် လျှောက်ထားပြီးပြီ . . သူများတစ်ထပ်ဆောက်ရင် ကျုပ်ကနှစ်ထပ် ဆောက်မယ်၊ မြို့တက်ပြီး ဓမ္မရုံပုံစံကို ကျကျနနဆွဲမယ် . . .

လိုအပ်ရင် မြို့ကအင်ဂျင်နီယာပါ ငှားမယ်၊ စံရတို့က မလှူရင် မလုပ်ဘူး . . လုပ်ရင်လည်း ထုပ်ပေါက်ခေါင်ပေါက်လုပ်တာပဲ သဘာပတိမိန့်ခွန်းက ဒါပဲ . . ကဲ . . လက်ခုပ်ကျယ်ကျယ်

တော့ . . . အော်လန်ကွဲအောင် . . . တီး”

လက်ခုပ်သံတွေ၊ တရွှီရွှီသံတွေ ဘဝဂ်ညံအောင် ထွက်နေ တော့သည်။ အစည်းဝေးက ဘာမှသိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဖြစ်မြောက် ရေးကော်မတီထဲ အမျှဆောင်အဖြစ် သူ့အတန်တန်ငြင်းသည့် ကြား က ဆားညှပ်၍ ပါသွားခဲ့လေသည်။ တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းဆို သော ပဲလှော်နှစ်ခြမ်းကြားက . . ဆားကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၄)

“ဟေ့... မောင်ပန်း မင်းပြောတာ ဒီပုလင်းလေး မှတ်တယ်”

နံနက်ခင်းဘောဇဉ်ကို ကိုယ်တိုင်လာပို့ရင်း ဆွဲခြင်းထဲက ကွန်မီသာဇင် ပုလင်းညိုလေးကို ထုတ်ပေးလာသည်။ မိုးမခပင် အောက် ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေသော သူက ဦးလေးခပေးသော ပုလင်းလေးကို ယုယုယယလှမ်းယူရင်း အပြင်ကကြည့်သည်။

အရည်လေးတွေ ပုလင်းလည်ပင်းနားထိ ရှိနေသည်။ ပန်းခက်လား ဘာလားမသိ အထဲတွင်ရှိနေသည်။ ပုလင်းဖုံး ဖွင့်၍ နင်း

ကြည့်မှ သိသည်။ အုန်းဆီကို ဒေါနပန်းခက် စိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။
စိမ့်ခနဲ ယိုထွက်လာသော ဖရဏာပီတိသည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ချက်
ချင်းယုံသွား၏။ ဝှမ်း. . အုန်းဆီထိ။

“သဲခဲက. . . ဘယ်လိုပြောပြီးလာပေးလဲ ဦးလေးခ”
နှစ်ယောက်ထည်းမို့ ကပ်၍ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးနိုင်တုန်း
မေးရသည်။

“မင်းကလည်း တိုးတိုးလုပ်ပါကွ လူကြားပါ့မယ်. . သဲခဲက
မောင်ကြီးရေကိုပေးလိုက်ပါတဲ့ မမသီပေးခိုင်းလိုက်တာတဲ့ ဒီကောင်
လေး နားကျပါးကျ နားထောင်လာပုံမရဘူး. . မင်း ပုလင်းတောင်းမှ
ဝဲ ဆက်စပ်ပြီး ငါစဉ်းစားလို့ရလာတာကွ. . . သီသီက မင်းကို မောင်
ကြီးရေလို့တောင် ခေါ်နေပလား. . . ဟားဟား. . . နိပ်ဟ”

“မှုတ်ပါဘူးဗျာ. . . ဘယ်ကလာ မောင်ကြီးရေကမှာလဲ
သျှောင်ကြီးဗွေ. . သျှောင်ကြီးဗွေ. . ဒီ. . သျှောင်ကိုပြောတာဗျ”
သူက သူ့သျှောင်ကိုကိုင်ပြ၍ပြောမှ သဘောပေါက်သွားပုံ
ရသည်။

“အဟီး. . . သိပါဘူးကွာ ငါက မင်းတို့အတော်ခရီးရောက်
နေပြီထင်လို့ ဆရာတော်လျှောက်ပြီး နားဖောက်ခိုင်းရ ကောင်းမ
လား စဉ်းစားနေတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးခရာ သူ့အမေကြီးက သူနဲ့အရင်ပေါင်း
ရမယ်ဆို. . . ကျွန်တော့်ခေါင်းမွေး အပြောင်မခံနိုင်ပေါင်ဗျာ အမြတ်
တန်း ဒါလေးပဲရှိတာ”

“အေးကွ. . မင်းက သျှောင်နဲ့ဆိုတော့. . . ငါငယ်ငယ်က

မြင်ဖူးတဲ့ မင်းသားရွှေမန်းပန်ကျာကြည်လင်နဲ့ အတော်တူတာက
လား. . . သိပ်ချောတဲ့မင်းသားကွ”

“ဟင်းဟင်း ဦးလေးခကိုကျွေးစရာက. . . အဲဒီခြင်းထဲက
ဦးလေးခလာပို့တာပဲ ခွဲကျွေးရမှာလေ”

“ငါစားခဲ့ပြီးပြီကွ. . . အေးကွာအရင်က ရွာဘုရားပွဲတွေ
ပြန်လွမ်းမိသေးတော့တယ်. . . သံပင်စို့စေတီဘုရားပွဲဆို လှည်းဝိုင်း
တွေ စခန်းချပြီး တယ်စည်ခဲ့သပေါ့”

“ဘာလို့ ဘုရားပွဲတော် မလုပ်တော့တာလဲဟင်”

“ဆရာတော်က သူ့ကျောင်းထိုင်ဖြစ်ကတည်းက နစ္စ၊ ဂီတ၊
ဝါဒီတ ပုဒ်အရ ဘုရားနဲ့ပွဲလမ်းသဘင်ကို မတင့်တယ်ဘူးဆိုတဲ့ ဘတ်
ကလေ. . . ရှေးအစဉ်အလာမို့သာ မျက်နှာလွဲနေခဲ့ရတာကလား
လူမောင်း သူကြီးဖြစ်လာတော့. . . ဘုရားပွဲဟာ အာဝါဒေးဖြစ်လာ
တယ်. . . အရက်ပုန်း မဟုတ်တော့ဘူး အရက်ပြောင် ဖြစ်လာတယ်
လောင်းကစားဝိုင်းတွေပါ ပါလာတယ်. . . တစ်နှစ် အမှူးလွန်ပြီး
လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်သလေ ခါးထိုးမှု ဖြစ်ပါရောလား၊ လူ
မသေပေမယ့် ပွဲတော်အစဉ်အလာတော့ တစ်ခါတည်း သေသွား
တာပဲ”

တဲအိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဦးလေးခပါလာသော ဆီဆင်ဆဲ
ပြုတ်ထမင်းနှင့် ငါးရဲ့ခြောက်ကိုစားရင်း စကားဆက်သည်။ သူတ
တောင်ပိုင်းဓမ္မာရုံဖြစ်မြောက်ရေး အမှုဆောင်ဖြစ်သွားပုံကို ဦးလေးခ
ကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြမိသည်။

“အော်လန်ကြီး ကုက္ကိုပင်ထိပ်ဖျားတင်ပြီး ဦးစရက. . .

မြောက်ပိုင်းဓမ္မာရုံဆောက်တာကို မကျေနပ်ကြောင်း တွင်တွင်ကြီး ပြောတယ်ဦးလေးခရာ. . မြောက်ပိုင်းက တစ်ထပ်ဆို သူက နှစ်ထပ် ဆော်မယ်တဲ့ သူကြီးကလည်း သူလှူထားတဲ့ဝတ္ထုကံမြေမှာ ဓမ္မာရုံ ဆောက်ရင် ဘာကုသိုလ်မှမရဘူး ပြောတယ်တဲ့. . . သူ့အဲ့ဒါကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေပုံရတယ်”

ဦးလေးခက ရေနွေးကြမ်းမျှတ်သောက်ရင်း. . .

“သူကြီးလူမောင်းကလည်း သူတော်ကောင်းမှမဟုတ်တာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်က အတွင်းသိအစင်းသိတွေ လေ. . ရည်းစားလုဘက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သပေါ့. . အဲ့ဒီနှစ်ကောင် မြသီ ကို အသေအလဲ ပိုးပန်းခဲ့ကြတာကလား. . . လူမောင်းက သူကြီး သား. . ပါဝါရှိတယ်၊ စံရက သူဌေးသား ငွေအားရှိတယ် တပည့်ပေါ တယ်”

“ဒေါ်မြသီက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ အကြောင်းမပါဘူး နော်”

“မြသီက အဲ့ဒီနွားနှစ်ကောင်ကို နွားဖားကြိုးထိုးပြီး ကြိုး ရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားရင်း. . . စိတ်ထင်သလို ကစားနေတာလေ. . ကျောင်းကထိန်လာခင်းတဲ့ မြို့သူဌေးသားနဲ့ လိုက်ပြေးတော့မှပဲ သူ တို့ကိုယ်သူတို့ အောက်သွားမရှိတဲ့ နွားပြာကြီးတစ်ရှဉ်းမှန်း သိကြ တော့တာ. . . ပြောမယ့်သာပြောနေတာ မောင်ပန်းရေ. . သူကြီး လူမောင်းဟာ ငါ့ညီတစ်ဝမ်းထဲ ကွဲတာ. . . ပါဝါပြလွန်းလို့ မြင်ပြင်း ကတ်ပြီး ငါကမခေါ်တာကြာပြီ”

ဦးလေးခဆေးလိပ်မီးညှိသည်။ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရှိက်သည်။

စကားဆက်သည်။

“ဒီနှစ်ကောင် ဘုန်းကြီးစေ့စပ်ပေးလို့ မေးထူးခေါ်ပြော ပြန် ဖြစ်လာသေးတယ်လေ. . . မြသီမုဆိုးမ ရွာပြန်လာမှ မြို့ကြီးသူ အသွေးအမွှေးနဲ့ အဆစ်အပေါက်နဲ့ဆိုတော့. . အဲ့ဒီသမီး ယောက်ဖ နှစ်ကောင် ငယ်ချို(ရဲ့)ပြန်သွေးပြီး. . တဖောင်းစေးနဲ့မျက်ချေး ပြန် ဖြစ်သွားတာ”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို သမီးယောက်ဖ ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်သလေ. . . မြသီ လင်နောက်လိုက်ပြီး ဘာကြာသ တုံး. . တစ်ဝါတောင်မပြည့်ဘူးထင်ပ. . . စံရညီမနှစ်ယောက်ရှိ တာ. . . မိလွန်းနဲ့မိဂွန်းလေ. . . အကြီးမ မိဂွန်းနဲ့လူမောင်း ရည်ငံ ကြပါကောလား. . . စံရက ဘာမှမပြောပါဘူး တစ်ရွာလုံး သိမင့် ဟာ. . . ဒါပေမယ့် တကယ်ခိုးပြေးတော့. . . လား. . . လား. . . အငယ်မ မိလွန်းဖြစ်နေတယ်. . . အဲ့သမ္မာစံရ ဒေါသူပုန်ထတော့ တာပေါ့. . . အကြီးမ မိဂွန်း ခုထိ မီးယပ်ပိန်ဖြစ်နေတာ အဲ့ဒီစိတ်နဲ့ပဲ မသေလို့ ညီမချင်းလည်း သေခန်းပြတ်တာပဲလေ၊ မိလွန်းကမလည် မဝယ်အရွယ် လူမောင်းတို့လုပ်ပုံ ပြောပါတယ်”

ရာဇဝင်အူပေါက်တွေ ကြားရလေလေ၊ တောင်မြောက် ပေါင်းစည်းရေးသည် ကိုးရီးယားအရေးထက် ခက်လေလေ ဖြစ်နေ တော့သည်။ သူများအရေးထက် သူ့အရေးအတွက်လည်း မေးခွန်း များ ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။ သူမှတ်မိသမျှ ဒီရွာရောက်နေတာ တစ်နှစ်နှင့်ခြောက်လကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားရင်း. . . ခေါင်းကအမာရွတ်ကို စမ်းမိသည်။ သူ့အတွေး. . . သူ့အိမ်ကထဲ

ခဏခဏပေါ်လာနေသည်က အသွားငါးလက်မခန့်ရှိသော . . မီး
မြှောင်လေးတစ်လက်ဖြစ်သည်။ မီးရိုးတွင် အရည်လဲနေသော နီရဲ
နေသည့် ကျောက်တစ်ပွင့်ကိုမြင်ရသည်။

အိပ်မက်ထဲ ကိုင်ရသည်ကပင် စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိလှသည်။ သူ
တိုင်နေကျ ဆောင်နေကျ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူခပ်ကျယ်ကျယ်ပင်မေးရသည်။

“ဦးလေးခ . . ကျွန်တော့်ကိုစတွေတာ ချောင်းစပ်က ကနစို
ပင်ကြီး အောက်မှာနော် . . . စ,တွေ့တာ . . . စ,တွေ့တာကို ပြန်
ပြောနေတာ”

“အေးလေ . . လှေက ဒိုက်တောထဲခေါင်းစိုက်လို့ . . မင်း
ခြေထောက်နဲ့ ဆင်းလာတာကွ ခြေရာတွေအတိုင်းသားပဲ . . .
ဒါပေမယ့် ဟိုထိုးဒီယိုင်ဖြစ်နေပုံပဲလေ . . . မင်းကနစိုပင်ခြေရင်းမှာ
အိပ်သလိုလေးကို လဲနေတာ၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာက သွေးတွေတောင်
ခြောက်ကပ်ခဲ့ကျပ်နေရော”

“ကျွန်တော့်ခရီးဆောင်အိပ်က”

“မင်းခေါင်းအုံးထားတယ်လေ သစ်ပင်ရင်းမှာ . . မင်း . .
အသက်ရှူနေပေမယ့် ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့မရဘူး ငါဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
လို့ ဆရာတော်ကိုပြန်လျှောက်တာ”

“အဲ့ဒီ ကျွန်တော်အိပ်နေတဲ့အနီးအနားမှာ . . ဘာ . . ဘာ
များ ထူးထူးခြားခြားတွေ့သေးလဲဟင်”

“ဘာတွေ့ရမှာတုန်း . . . မင်းတုံးလုံးမေ့နေတဲ့ဆီပဲ ငါက
သောကရောက်နေခဲ့တာလေ . . . နေဦးကွ . . အေး . . လှော်တက်

အကျိုး တွေ့တယ် . . တက်ပြားဘက်က မှုတ်ဘူး . . လက်ကိုင်အရိုး
ဘက်က . . . ထောင့်ထိုးကျိုးထားလို့ အချွန်ဖြစ်နေတယ် . . ဟုတ်ပ
မင်းလက်ချောင်းမှာလည်း . . ဗွက်လား မြေကြီးလား . . လက်သည်း
ထဲမှာရောပဲ”

“ဟာ . . ဟုတ်ပြီ . . လာ . . ဦးလေးခ . . အဲ့ဒီကနစိုပင်
ဆီပြန်သွားရအောင် . . အရေးကြီးတယ် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်
သဲလွန်စတစ်ခု ရှိကိုရှိရမယ်”

ဂေါ်ပြားတစ်လက် အသင့်ရှိနေသဖြင့် နှစ်ဦးသား ဘော
နတ်ချောင်းဘက် ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူ့အိမ်လေးနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်
လောက် လျှောက်ရသော အကွာအဝေးတွင် ဘောနတ်ချောင်းသည်
ရေကောစမို့ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ပတ်ခွေစီးဆင်းနေသည်။ သူခဏခဏ
လာထိုင်နေကျ ကနစိုပင်ကြီးက ဆီးကြိုမြပင်ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်း
နေခြည်တစ်ခြမ်းဆမ်းထား၍ ကနစိုပင်ကြီးသည် ရွှေရောင်တစ်ဝတ်
မြစိမ်းတစ်ဝတ် လင်းလက်နေ၏။

“ကျွန်တော်တစ်ခုခု မြှုပ်ထားခဲ့သလိုပဲ . . အထင်လည်း
ဖြစ်မယ်ဦးလေးခ”

“ရေ . . လကွာ”

“ဒီအပင်အောက်ခြေမှာ ကျွန်တော်တစ်ခုခု မြှုပ်ထားခဲ့တယ်
လို့ နည်းနည်းပြန်သတိရလာလို့”

“ဪ . . အေးအေး . . တိုးတိုးလုပ်ပါကွ . . ဟုတ်တုတ်
တက်ကျိုးမှာ ဗွက်တွေဆိုတော့ . . အင်း . . ဒီဘက်ရေဝင်တဲ့အထိ
ဘက်ကို စတူးကြည့်”

“ဟုတ်တယ်. . ဦးလေးခ”

သုံးလေးနေရာ လိုက်တူးကြည့်သည်။ ဘာမှမထူး။ ဦးလေးခ ဖက်နှင့်ခပ်လာသော ချောင်းရေကို တစ်ဝသောက်၍ တစ်နေရာ သူထပ်တူးသည်။ သုံးလေးချက်၌. . .

“ဟာ. . . ဂေါ်ပြား တစ်ခုခုနဲ့ထိတယ်ဗျ”

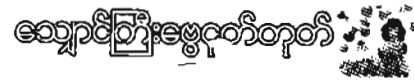
ဆက်တူးသောအခါ ပလပ်စတစ်အကြည်နှင့်ပတ်ထားသော အဝတ်လိုအထုပ်တစ်ထုပ် ထွက်လာသည်။ သူ့လက်တွေ တုန်ယင်လာသည်။ မြေကြီးတွေဖယ်ရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပလပ်စတစ်ကို ခွာလိုက်သည်။ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူထဲတွင် မာတာတာ ဖုတုတု ရှိနေသည်။ ကမန်းကတန်း ပတ်ထားပုံရသော အင်္ကျီကို ဖယ်ခွာလိုက်သောအခါ. . .

“ဟား. . . ဒါ. . . ဒါ ကျွန်တော့ ခါးမြှောင်ဗျ. . . ဟာ. . . ဒီ. . . ဒီမှာ. . . ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေ” (ထိုစဉ်က တရားဝင် သုံးစွဲနေသော ခေါင်းပေါင်းခေါ် ရာတန်ဆယ်ထုပ်ဖြစ်ပါသည်။)

“သိန်းထုပ်. . ဆယ်ထုပ်တောင်မှပဲ မောင်ပန်းရ ဝမ်းသာသကွာ. . ဥစ္စာမှန်လို့ ပြန်ရတာပဲ”

ကျောက်စီခါးအိမ်ထဲက ခါးမြှောင်လေးကို သူဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သံမဏိသွားက လက်ခနဲ နေရောင်တွင် ပြက်သွားသည်။ သူ ခါးရိုးကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ထဲ အားမာန်တစ်ခု အလိုလိုဝင်လာသလို ခံစားရသည်။ သူ့ဆုပ်ကိုင်၍ အားမရခင်မှာပင် စိတ်ဝင်စားနေသော ဦးလေးခကို ခဏပေးလိုက်သည်။

“ဟကောင်. . . မင်းဟာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပဲကွ တန်ဖိုး

ဘယ်သေးလိမ့်မတုန်း. . . ကနုတ်လက်ရာတွေနဲ့ ကျောက်တွေကလည်း ကောင်းမှကောင်းပေပဲ”

“ဟာ. . . ဒီလက်ကိုင်ရိုးမှာ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ရှိနေရမှာ. . . ဒါကိုကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသတိရတယ်”

ရွှေစွန်ကုပ်ရာသာ ကျန်နေသည် ကျောက်ကမရို တဖျတ်ဖျတ် အလင်းတန်းတွေ အာရုံထဲပေါ်လာနေသည်။ လင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ပြုံးပြက်သွားပြီး ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတစ်ခုလို ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ပုံရိပ်တွေ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်လာသည်။

“မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ဘိုးဝိုင်းအမွေ ကျောက်စီ ခါးမြှောင်ပဲငါ့မြေး. . မျိုးဆက်သစ် ငါ့မြေးတာဝန်ယူရမယ့် အလှည့်ပဲ”

စကားသံက ပီပီသသရှိနေကြားနေရသော်လည်း ရုပ်ပုံက မပီပီသသစွန်းထင်းရာတွေနှင့် ဝိုင်းဝန်းထွေးယှက်နေသည်။

“အဘိုး”

သူ့ပါးစပ်က အလိုလိုထွက်ကျလာသော ခေါ်သံဖြစ်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို လျှပ်ရမ်းလာထိသည်ကို သတိထားမိသည်။

“မောင်ပန်း. . . မောင်ပန်း. . . မင်း. . . တစ်ခုခုကို ခေါ်လိုက်တာလား အော်လိုက်တာလား. . . ငါကြားလိုက်သလိုပဲ”

ရုတ်ခြည်းပင် ကနစိုပင်အောက်က လက်ရှိအခြေအနေဆီ သူ့အာရုံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဦးလေးခ သူ့ကို ကြောင်အင်း၍ ကြည့်နေသည်။ ဦးလေးခ ပေါင်းလာသောသဘက်နှင့် အားလုံးထုပ်

လိုက်သည်။ ဘေးဘီကို အကဲခတ်သည်။ မြေပြင်ကို ပြန်ညှိသည်။

ဦးလေးခက ကနစိုပင်ကို လက်အုပ်ချီ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဆိုသည်။ နှစ်ဦးသား ခြေလက်တွေ ဘောနတ်ချောင်းထဲ ဆင်း ဆေးသည်။ ပြီးတော့ . . . အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရွာဆီပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ဆီ ဦးတည်သည့် အသိကိုယ်စီ။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး မသိလိုက်သည့် အကြောင်းမှာ . . . ညဉ့်က ကျွဲပျောက်၍ မနက်စောစောကတည်းက ကနစိုပင်ပေါ်တက်၍ ကျွဲ ပျောက်ရှာနေသော မြောက်ပိုင်းသား မဲလုံးလေး(အောင်ဘုသား)က ကနစိုပင် အောက်သူတို့ဝင်သည်မှ ထွက်သည်အထိရှိနေ၊ အပေါ်က ကြည့်နေ . . . မြင်နေ . . . ကြားနေ . . . ခဲ့ကြောင်း ဖြစ်ချေသည်တမဲ့။

အခန်း(၅)

“တောင်ပိုင်းသား မြောက်ပိုင်းသား ကာလ သားတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲထဲဝင်ဝင် ပေါင်းသင်းချင်ရင်တော့ ညနေ ဘက် သာဉာဏ်ထန်းတောကိုသွား . . . အဲ့သမှာ တစ်ရွာလုံးက ကာ လသားတွေ အားလုံးနီးပါးရှိသကွ”

ဦးလေးခ၏ စကားဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကလည်း သံပင်စို့ရွာ စည်းလုံးရေးနှင့် သံပင်စို့ ဓမ္မာရုံကြီး တည်ဆောက်ရေးအတွက်မို့ အာပတ်လွတ် ဆိတ်ဆိတ် နေသည်။

ဆရာတော်ရှေ့တွင် ဦးလေးခက အကြံပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ဘာမှဝင်မပြောသဖြင့် ခွင့်ပြုသည်ဟုပင် သူက ယူဆလိုက်သည်။ ဝန်ခံရလျှင် ထန်းရည်လေးဘာလေးလည်း(ပုထုဇဉ်ပီပီ) သောက်ချင်နေခဲ့ပါသည်။ ဦးလေးခကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ မသိမသာတံတွေးမျိုးပြသည်။ ပါအောင်ခေါ်ဆိုသော မျက်နှာပေး..

“ဦးလေးခလည်း အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား(တစ်ဆက်တည်းပင်) ဆရာတော်ဘုရား.. ဦးလေးခပါ အဖော်အဖြစ် တပည့်တော် ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါဘုရား”

“အိမ်း.. ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာတော့ ရှိပလေစေ.. ရွာစည်းလုံးရေးကို နှလုံးသွင်းထားကြပေါ့”

ဆရာတော်က တရားဝင်ထန်းရည်သောက်ခွင့် ပေးသဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားသော ဦးလေးခမျက်လုံးကို သူဖတ်၍ရပါသည်။ ထိုညနေ ကျောင်းဆင်းပြီး၍ သူ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ဟင်းပေါင်းပါသော ညဉ့်စာထမင်းခြင်းနှင့် ဦးလေးခ တက်ကြွစွာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မစီးစဖူး ဆင်ကြယ်ဖိနပ်တွေဘာတွေနှင့်...

“နှစ်ယောက်စာထည့်လာတယ်ကွ.. အဟဲ့.. ထရေသောက်ပြီးရင် ဝမ်းမီးတောက်တတ်တယ် ဝမ်းထဲကပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်ကိုလည်း ဒါနပြုသင့်တယ်လေကွာ.. ဟဲ့ဟဲ့”

“ဝိကာလဘောဇနာဆို ဦးလေးခ.. က”

“သုခါမေရယုနေမှတော့ အဝိကာလဖြစ်သွားတာ.. မင်းတို့ ခေတ်စကားအရ.. အော်တိုပဲလေကွာ.. ဟားဟားဟား”

အင်း.. သူလည်းလေလောက်သားပေမို့ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ ပုထုဇဉ်လိုင်စင် ခဏပြန်ရ၍ ပျော်နေပုံက သိသာသည်။

နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းညီညီပင် ထန်းတောဆီ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ နေလုံးသည် အနောက်ရိုးမပေါ် မေးတင်ရန် တိမ်ထုကို ဖောက်ဆင်းနေ၏။ ညနေရီသည် ရွှေချည်ငွေချည်တွေ ဖျန်းပက်ထား၍ ပန်းချီကားအရှင်လတ်လတ်လို ဝင်းပစ္စာအသက်ဝင်နေ၏။

တစ်ခေါ်လောက်မှပင် ထန်းတောထဲက ဂီတာတဗျင်းဗျင်းနှင့် သျှောင်ပေစူးသီချင်းသံ ထွက်လာ၏။ ဂီတာဝိုင်းပါ မမျှော်လင့်ပဲ ရှိနေသဖြင့် အူဗိုပျော်သွားသည်။

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်ထင်တယ် ဦးလေး”

“ဟေ”

“ဂီတသံကြားရလို့ပြောတာပါ”

“အေး.. ဟုတ်ပ.. အဲ့ဒါမြောက်ပိုင်းက ညွန့်သီးသားဖိုးသံ သူငယ်ချင်းတွေကွ.. နေ့ခင်းကတည်းက ရောက်နေတာ ငါမြင်ခဲ့တယ်.. အရမ်းသွားမရောနဲ့.. အဲ့ဒါ မြောက်ပိုင်းအုပ်စု”

“အခြေအနေကြည့်ရသေးတာပေါ့.. ဟော.. ဟိုက ပြေးထွက်လာတဲ့ စကတ်နဲ့ကောင်မလေး.. ချိုသဲမျက်လုံး၊ ဦးလေးခကို လာကြိုတာထင်တယ်..”

“အေးဟာ!.. ဒီကိုပြေးလာနေတာပဲ ငါ့တော့ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

ချိုသဲအနားရောက်မှ အရှိန်သပ်၍.. တစ်ခါမှလည်းသူနှင့်

စကားမပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရသွားဟန်. . ခေါင်းကုတ်၊ ဖင်ကုတ် လုပ်ရင်း. . . ထစ်ထစ်အအနှင့်. . .

“ဆ. . ဆရာလေး. . ဟို. . ဟို. . . မြို့က. . လမ်း. . လမ်းသရဲတွေ ရောက်နေတယ်. . . ဆရာလေးကို မေး. . . မေးနေလို့. . . အဲ. . . အဲဒါ ဝမ်းသာပြီး. . . လာ. . . လာ. . . လာပြောတာ. . . ဟော. . ဟဲ. . . ဟောဟဲ. . . မောလိုက်တာ”

ဦးလေးခက မသိသားဆိုးရွားစွာပင်. . .

“ဟမလေး မိချိုသဲရယ် နင်ကတော့ပြစ်ရမယ်. . . ဒါများ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးပြောရတယ်လို့၊ နင်အဲဒီက ရပ်စောင့်နေလဲ ငါတို့နှင့်ဆီတည့်တည့် လာနေတာပဲဥစ္စာ”

“ဪ. . . လေးခကလည်း ချိုသဲက. . ချိုသဲက. . . ဝမ်းသာလို့၊ ဆရာလေး မလာစဖူးလာလို့. . . ပီးတော့ ဟိုကလည်း တမေးထည်းမေးနေတော့. . . ဝမ်းသာလို့. . . အဲ. . . ကြိုပြီးဝမ်းသာအောင်လာပြောပေးတာ. . . သူများက ဖိနပ်တောင်ကျွတ်အောင် ပြေးလည်းပြောရသေး. . . လေးခ. . . က”

ပြောရင်းမဲလာနေ၍. . .

“ဝမ်းသာပါတယ် ချိုသဲလေးရယ်. . . ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ကိုယ်လည်းထရေသောက်ရင်း ဂီတာတီးချင်နေတာမို့. . . ပျော်လည်းပျော်သွားပါတယ်. . . လာ. . . လာ. . . သွားစို့”

ခေါင်းလေးကို လက်ဝါးအုပ်၍ ခေါ်ပြောလိုက်မှပင် ပြန်လည်ကြည်လင်ပြီး အတူပါလာသည်။ ဖုန်တောထဲကဖိနပ် ပြန်စွပ်သည်။

“အိမ်စားဖို့ ကြက်ကြော်တွေကြော်ထားတယ်. . . စပယ်ရှယ်ပဲ နီရဲပြီး ရွှနေတာပဲ. . . လေးခကို မကျွေးဘူး”

“နင့်ဆရာလေးကိုတော့ ကျွေးမယ်ပေါ့. . . ဟတ်လား”

“ကျွေးမယ်. . . ကျွေးမယ်. . . ဆရာလေး. . . လေးခကို ပြောင်ပြီးစား. . . မကျွေးနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျောင်းအစ်မရယ်”

တကယ့်ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဦးလေးခကို လျှာထုတ်၍ ပြောင်ပြရင်း. . . သူ့လက်ကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲ၍ ထန်းတောထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဝင်ဝင်ချင်းပင် တောင်ပိုင်းသားအုပ်စု ကိုဖွဲ့စိန်ထုပ်နှင့်ထူးတို့က. . .

“ဟ! . . ဆရာလေးကိုပန်း. . . လေးခ. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ လာကြဗျာ. . . ကျွန်တော်တို့လည်း ခုပဲရောက်တာ. . . လာ. . . တစ်ခါတည်းဝိုင်းထဲဝင်”

ချိုသဲက သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲထားရင်း. . .

“မရပါဘူးရှင် ဆရာလေးကိုညှစ်ဖို့ ချိုသဲလေးက ဦးထားပါတယ်. . . လေးလေးစိန်ထုပ်တို့ ဦးဖွဲ့တို့ နောက်မှညှစ်ခံ. . . ချိုသဲအရင်ညှစ်ခံခွင့်ပြုကြပါရှင်. . . လာဆရာလေး ငမူးတွေမူးရင် ရစ်တတ်တယ်”

ထတောပိုင်ရှင် သခင်မလေးကို ဘယ်သူမှ မနိုင်ပါ။

တဟဲဟဲ ရယ်ရင်း. . .

“မိချိုသဲ ဆရာလေးက အူရိုင်းနော်. . . တို့ဝိုင်းဆီ မကူးခင် မူးအောင်တော့ မတိုက်လိုက်ပါနဲ့.”

“အွန်! . . ရှင်တို့က အခါးတိုက်မှာ ချိုးတိုက်မှာ ပဲလှော်နဲ့ ချိုသဲက စပယ်ရှယ်ချိုပြင်း တိုက်မှာ . . . စပယ်ရှယ်ကြက်ကြော်နဲ့ ငါးပုပ်ခြောက်နဲ့ . . .”

မြောက်ပိုင်းပိုင်းက ထန်းပင်အောက်တွင်မို့ သူ့ကို မမြင်ကြ သေး . . . အရှိန်ကောင်းနေပြီ။ ချိုသဲခေါ်ရာ ထန်းတဲထဲရှိ စားပွဲဆီ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“အဖေရေ . . . အထူးဧည့်သည် အဖေသောက်တဲ့ ငှက်ခါး တောင်ပေး”

“ဟား . . . ဆရာလေး . . . လေးခလည်းပါသကိုး ရဟန်းကြီး ကြိုက်၊ ကပ္ပိယခိုက်ပါ ချပေးမယ်ဗျို့”

ဤသို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ညနေခင်းသည် ချိုချိုပြင်းပြင်းလေး ပွင့်လင်းလာတော့သည်။ ဦးသာဉာဏ်ပါ ဝင်ပိုင်းသည်။ ထန်းရည် တလည်း အရောအနှောမရှိ၍ ကောင်းလှပါသည်။ ပူနွေးဆဲကြွက် ကြော်ကလည်း လယ်ကြက်စစ်စစ်တွေမို့ စိတ်ထဲသန့်သည်။ ချိုလှ သည်။

သောက်ရင်းစားရင်း ဦးလေးခနှင့် ဦးသာဉာဏ်တို့၏ ရပ် နေရာ ရွာနေသတင်း(အတင်း)တွေကို သူကတော့ နားထောင်သမား သက်သက်ဖြင့်သာနေသည်။ ရွာအခြေအနေ ပိုသိရသည်။

အတော်အတန် တီးနိုင်ဆိုနိုင်နေပြီဖြစ်သော မြောက်ပိုင်း ပိုင်းက ဂီတသံ၊ သီချင်းသံကိုလည်း အာရုံခံနေမိသည်။ ဟိုးတစ်ခါ က သူကြိုးညှိရင်း TIE A YELLOW RIBBON သီချင်း တီးပြခဲ့ဖူးသော ဝဏ္ဏဟန်နှင့်မောင်မောင်ဆန်း တိုးတက်လာကြောင်း . . . ဂီတနားက

ခွဲခြားသိနေသည်။

ငါက ဂီတာတီးတတ်တယ်တဲ့လား၊ ငါက ဘာလုပ်တဲ့ ဘာ ကောင်ပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဝင်လာလာချင်း . . . သူ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပယ်လိုက်ရပြန်သည်။ နီရဲနေသော သံချွန်ကြီး နောက်ပြန် ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်နေရသလိုရှိသည်။

ပြီးတော့ . . . ညဉ့်ကအိပ်မက် . . . ခပ်ဆန်းဆန်းအိပ်မက် က ခေါင်းထဲအလိုလို ပြန်ပေါ်လာနေသည်။ ရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်သားလို့ . . .

သူ့အဘိုးက ခါးခိုးကြီးကို မဲ၍ကိုက်နေသည်။ ချထားသော သျှောင်တစောင်းပင် ငြောင်းဆန်အောင် ခါနေသည်။ ထို့နောက် . . . အောင်မြင်သောကိုက်ခြင်း ပြီးမြောက်သွားပုံနှင့် ခါးမြှောင်ခိုးကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ခါးမြှောင်ခိုးက ပတ္တမြားနေရာကွက်လပ်၊ စွန်ကုပိ ငုတ်တုတ်သာကျန်နေ၍ ပြူးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲက ရဲခနဲ အရောင် တွေ တောက်ပလာသည်။

ဟာ! . . . ဟော . . . ပတ္တမြားကို အဘိုး ဂလုခနဲ အသံမြည် အောင်ပင် မျိုချလိုက်ပါပကော။ ဗုဒ္ဓေါ . . . သူ့အမြင်တွင် ပတ္တမြား အာသီးကိုဖြတ်၍ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့ထက် ဆန်းကျယ်သည်က ရဲစွေးနေသောပတ္တမြား အစာအူကြောင်းတွင်း ဝင်သွားသည်ကို သူ့ရှင်းရှင်းကြီး တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရခြင်းဖြစ် သည်။

ဟော . . . ဟော . . . အစာအိမ်ထဲ ရောက်သွားပြီ . . . အစာ အိမ်အောက်ခြေနားအထိ အိမ်ဆင်းသွားသည်။ အဘိုး ဘာတွေ

သောက်ချလိုက်သည်မသိ အစာအိမ်ထဲ အရည်တွေဝင်လာသည်။
နစ်နေသော ပတ္တမြားကိုကျော်၍ အရည်တွေဖြတ်စီးသွားသည်။

ဟင်! . . . အဘိုးသောက်နေတာ ထန်းရည်တွေပါလား
အဘိုးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်းပြုံးပြသည်။ အလို! . . . အဘိုးက . . .
ငါ့ ကြီးရုပ်. နဲ့. . . အိုး. . . ငါကိုယ်တိုင်ပါလားလေ. . . ။

“ရော့လေ. . . နောက်တစ်ခွက်. . . ဘာလဲ. . . တစ်ခွက်
တည်းနဲ့. ငေါင်သွားလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ. . . မူးနေပလား မောင်
ပန်း. . . ”

ဦးလေးခ၏ အာသွက်ခရံ အသံပြုကြောင့် သူ့အာရုံ ဝိုင်း
ထဲပြန်ရောက်လာသည်။ ချိုသဲလေးက ငါးပုပ်ခြောက်ပန်းကန် လာ
ချရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာလေးနှင့် သူ့နံဘေးဝင်ထိုင်သည်။ လေးခနှင့်
ဦးသာဉာဏ်လေကြောမိနေလေပြီ။

“ဆရာလေး. . . ငါးပုပ်ခြောက်နဲ့မြည်း. . . နည်းနည်းငန်
တော့ ထန်းရည်ပိုဝင်တယ်”

“မူးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လည်းကောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ချိုသဲက လည်းမောင်းတတ်လို့လား”

“အွန်. . . ထယ်တောင်ထိုးတတ်သေးတယ် အဖေက မခိုင်း

လို့”

“ဟွန်း. . . ဟွန်း. . . ချိုသဲက တောသူရုပ်လည်း မျက်ဘဲ

နဲ့”

“အလဲ့! . . . တကယ်ပြောတာလား. . . ဟာဟ. . . မမသိ

တို့ကို ပြန်ကြားစရာရပြီ”

သီခနဲဆို ဒုတ်ခနဲ ရင်ခုန်တတ်သော အကျင့်ဇာဂ ဘယ်
တန်ခိုးရှင်က မျိုးစေ့ချပေးခဲ့ပါသလဲ။ သူ ချိုသဲကို ဖိုးလမင်းနေရာ
ထားရန် ရည်ရွယ်လိုက်မိသည်။ စပျိုးကြည့်သည်။

“ချိုသဲက သီသီထွေးကို အရမ်းခင်ပုံရတယ်နော်”

“မမသီကိုချိုသဲက ခင်တာမျှတ်ဘူး. . . ချစ်တာ. . . ချစ်တာ
မမသီက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က စကားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဖြစ်တည်နေတော့
၏။ ဦးသာဉာဏ်က စကားပြောဖော် ငတ်ခဲ့ပုံရသည်။ ဦးလေးခ
ကြားအောင်လည်း ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်ပြောနေရသဖြင့် ကောင်း
ကင်လေမိ နေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မြေပြင်လေပြည်
ဝိုင်း။

“ညည်းမမသီက တက္ကသိုလ်ပြီးအောင် မတက်တော့ဘူး
လားဟင်”

“နောင်နှစ်ခါ အဝေးသင် ဖွင့်မယ်ကြားတယ်တဲ့. . . ဖွင့်ရင်
ဘွဲ့တော့ရအောင်ယူထားမှတဲ့. . . မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာထဲ ထည့်
ရှိက်ရင် ခန့်အောင်လားဆိုတော့ ရယ်တယ်လေ”

“သူက မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူ ရှိလို့လား”

“ဘယ်သိမလဲ. . . ရှိလည်း ဘယ်ပြောပါမလဲ. . . မမသီက
အရှက်ကြီးတယ်. . . ဘာလဲဆရာလေးက မမသီကိုကြိုက်နေလို့လား”

“ဟာ. . . ဒီကောင်မလေး”

တည့်တည့်ကြီးဝင်လာသဖြင့် ဒီကောင်မလေးဆိုပြီး

က ထိုးရပ်နေသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

“ဆက်ပြောလေ ဒီကောင်မလေး... ဘာဖြစ်လဲ ဗိုက်ထဲ ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်လို့ ပြောမလို့မျှတ်လား!”

“ကြံကြီးစည်ရာဟာ”

“ဘာလဲ ကြံကြီးစည်ရာဆိုတာ မကြံကောင်း မစည်ကောင်း သောအရာလို့ ပြောမလို့ဟတ်လား... လူပျိုက အပျိုကိုကြံတာ ကြံ ကောင်းတာပါပဲဟာ... ဘာလဲ... ဆရာလေးမှာ မိန်းမရှိလား”

“တို့ရုပ်က လူအို ကလေးအဖေရုပ် ပေါက်နေလို့လားဟာ”

“ပေါက်ပါဘူး လမ်းသရဲရုပ်ပဲ ပေါက်ချင်ပေါက်မှာ”

ရေစက်ခန်းထဲက သူကြားခဲ့သော စကားဝိုင်းဆီ စကားဦး က လည်ထွက်သွားဦးတော့မည်။

“လမ်းသရဲဆိုတာကို ချိုသဲက မြင်ဖူးလို့လား!”

“မြင်ဖူးပါဘူး မမမာကတော့ မြင်ဖူးတယ်တဲ့ ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးတဲ့... ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့... အဟ!”

“ညည်းမမသီကကော... အဲ့ဒီစကားကိုလက်ခံသလား”

“အွန်!... ဘယ်သိမလဲ... အဲ့ဒီ စကားပြောနေတုန်းက မမသီတို့က စာသင်ကျောင်းမှာ ညောင်ရေအိုးသွားယူနေတယ်လေ အို... ဆရာလေး စက်ခန်းထဲက အကုန်ကြားနေရက်သားနဲ့”

“တို့က အလုပ်ထဲအာရုံရောက်နေရင် ဘာမှမကြားဘူး”

“ဒါဆိုတော်သေးတယ် ချိုသဲတို့တစ်အုပ်လုံး အဲ့ဒီကိစ္စ ဆရာ လေးကို ရှိန်ပြီး ရှောင်နေကြတာ... မရှိဘူးထင်ပြီး ဘာသောက် တင်းတွေ အုပ်ခဲ့မိကြမှန်းမသိဘူး... ဒါလဲပြန်ပြောရမယ်... ဟာဟ

ဆရာလေးဘာမှ မကြားလိုက်ဘူးဆိုတာ”

ထိုစဉ် ဦးလေးခန့် ဦးသာဉာဏ်၏ အမေရိကန် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲက သူတို့စကားဝိုင်းဘက် ပဲလာသည်။ မဲတင်းခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်ပန်းရေ... သာဉာဏ်က အင်အားကြီး အမေရိကန် ပဲနိုင်မယ် လုပ်နေတယ်... ဝင်ပြောဦး... ဒီမယ် သာဉာဏ် ဗီယက် နမ်ပြည်သူတွေဟာ ကမ္ဘာကျော်သူရဲကောင်းတွေချည်းပဲကွ... မိန်းမ တွေတောင် ကလေးကျောမှာပိုးချည်ပြီး ကောက်စိုက်နေကြတာ အမေရိကန်လေယာဉ် နိမ့်နိမ့်များ ပျံလာလို့ကတော့ ကန်သင်း ဘေးက သေနတ်ပြေးဆွဲပြီး ခိုင်းခနဲဆို မင့်လေယာဉ် အုန်းခနဲပဲ။ သူကတော့... ဆက်ပြီးကောက်စိုက်မြဲပဲ...။

“ဟ!... လေးခရ ဗီယက်နမ်က ကောက်စိုက်သမဆိုတာ အဲ့လိုလား”

“ဒါကြောင့်ငါပြောတာပေါ့ သာဉာဏ်ရ အမေရိကန်တ ကျူးကျော်တဲ့ကောင် ဟိုက သူ့မြေကိုသူ ကာကွယ်တဲ့ပြည်သူ... ဘယ်သူမတရားတာလဲ... တရားသောသူ... တရားသောစစ်”

လေက ဟိုအပေါ်ပြန်တက်သွားကြပြန်သည်မို့ သူတ မရုတ်မလွန်လေး ချိုသဲကို ကပ်မေး၏။

“ချိုသဲ... ညည်းမမသီနဲ့တို့ကို သဘောတူလားဟင်”

ကလေးမက ထရယ်သည်။ လူလည်မလေးဖြစ်မှန်း... သိစေသည့် စကားက...

“ဟား... ဟား... မေးပုံက လမ်းသရဲပညာတတ် ဆန်တယ် ဟား... ဟား... ဟား... လူမေးမှားနေပြီ ဆရာရေ... အဲ့...”

လူများနေပြီ . . အဲဒီစကားက ဒေါ်အာပြမြသီကို သွားမေးရမှာ . .
ဟားဟား . . . မမသီကိုကြိုက်လား မေးတုန်းကတော့ ဟိုလိုလိုဒီလို
လိုနဲ့ . . ဟား . . ဟား . . ဟတ် . . ဟတ် . . ရယ်ရတယ်ဟေ့”

ထိုစဉ် . . ဖိုးသဲနှင့်ဝဏ္ဏဟန် တဲဝဉ်ပေါ်လာ၏ ဝဏ္ဏဟန်
တ ဝမ်းသာအားရ . .

“ဟာ! . . ဆရာပန်း . . ကြည့်စမ်းဗျာ ခုပဲပြောနေတာ
ဖိုးသဲ သွားခေါ်ရအောင်လို့ . .”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုပန်း . . . လာဗျာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်း . .
ချိုသဲ ငတို့ဝိုင်းကို နောက်တစ်အိုး . . . အိုးကြီးနဲ့”

သူက ချိုသဲခွင့်ပြုမိန့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ချိုသဲကလည်း နားထောင်ချင်နေသူမို့ . .

“နင်တို့မူးပြီးမယစ်နဲ့ . . ဝိုင်းမအော်နဲ့ . . ဆရာလေး ဆို
တာ တီးတာ အေးဆေးနားထောင်မယ်ဆိုရင် ငါပါလိုက်ခဲ့မယ် . .
ဒီထရေထပ်မှာတာကို ငါ ပလဲစင့်ပေးမယ်”

“ဟေး! . . ဒါမှ တို့ချိုသဲလေး . . . ငါ့ညီမလေး”

ဝိုင်းကူးရန်အထ၌ ကိုစိန်ထုပ်နှင့်ဖွဲ့က လာရပ်သည်။ ဖွဲ့
က ဖိုးသဲပုခုံးကိုပုတ်၍ လက်တင်ရင်း . .

“ဟေ့ကောင်ဖိုးသဲ . . ညီထွေးလေး . . ဒါ . . တို့တောင်
ပိုင်းသားကွ . . ဒီဝိုင်းပြီးရင် တို့ဝိုင်းကိုကူးဖို့ အစောထဲက ပြောပြီး
စလစ်ဖြစ်နေပြီ . . မင်းတို့လစ်တော့ မြောက်ဝိုင်းကို”

မြောက်ဝိုင်းဟု တမင်ပြောသလိုဖြစ်နေ၍ ဖိုးသဲက ဖွဲ့
လက်ကို ပုတ်ချသည်။ သူဝင်မှဖြစ်တော့မည်။

“ကျွန်တော့်သဘောထားကို အရင်ပြောပါရစေဦး နောင်
တော်တို့ ညီလေးတို့၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ ထရေလာသောက်
တယ် ဂီတာတီးပြီး အားလုံးပျော်အောင် ဖျော်ဖြေချင်တယ် . . ကျွန်
တော်က . . ဘဝပျောက်နေတဲ့ ရွာပျောက်နေသူပါဗျာ . .

ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝပါ ကျွန်တော့်ရွာပါ
တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မရှိပါဘူး . . တောင်ပိုင်း
မြောက်ပိုင်း ခဏခဏရန်ဖြစ်နေကြတာလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်
ဘူး . . . အပန်းဖြေတဲ့ ဒီနယ်မြေမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ အားလုံး
ဆိုကြတီးကြကံကြတာ မကောင်းဘူးလားဗျာ . . တစ်ရွာတည်းနေ
တစ်ရေတည်းသောက်တွေပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပေါ့ . . ကျွန်တော် ပြော
တာဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ . . . နေဝင်ပြီ မီးပုံပွဲပါလုပ်ကြမယ် . . အားလုံးတစ်ဝိုင်း
တည်း . . ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းတယ် . . . ဟေ့”

“ဖျောင်း! . . ဖျောင်း! . . ဖျောင်း! . . ဖျောင်း!”

သူ၏ပထမဆုံး စည်းရုံးရေးအောင်မြင်သည်။

မြေကွက်ကျယ်ကျယ် ထန်းပင်တွေအလယ်၌ မီးပုံကြီး
ဟည်းထလာသည်။ စုပေါင်းဝိုင်းပတ်ထိုင်ကြသည်။ ဦးသာဉာဏ်
ကလည်း စဉ်အိုးပါ အတူဝိုင်းမ၍ ချပေးထားသည်။ ကိုအောင်ဘု
နှင့် ကိုညွန့်သီးပါရောက်လာသည်။ ဗူးသီးကြက်သားကလေးသား

ဟင်းပါချက်တော့သည်။ ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ သောက်ကြ၊ စားကြ၊ ကချင်သူတိုင်း စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ထကကြသည်။ ပျော်ကြသည်။

“မီးပုံပွဲမှာ စုကာဝေးကာ အပေါင်းအဖော်များနဲ့ ပျော်စရာကွယ်xxxxလှကညာဂမုန်းရယ် ညသလိုပြီးတယ် ဂျလို့မဆုံးအောင် ပင်ကိုယ်ကြွယ်xxxxမောင်အသည်းထဲဝယ် ထာဝစဉ် အမြဲပဲကွယ်ပစ်ခွာမပြေးနဲ့ မောင့်မှာတော့ကွယ်xxxxနှစ်ယောက်အတူ နေချင်တယ်xxxx”

သံပင်စို့ရွာပေါ် လင်းနေကျလမင်းသည် ထိုညဉ့်က မီးဝင်းဝင်းတလင်းကို စင်းစင်းကြီးငုံ့ကြည့်နေခဲ့ရလေသည်။ မှောက်သူက မှောက်လို့။

သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၏ စောင်မမျှလား မာရ်နတ်၏ ကျီစယ်နောက်ပြောင်မျှလား ခွဲခြားမသိနိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ထိုညဉ့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။ မီးပုံပွဲသိမ်းတော့ လကဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းသောက်၍ သူက မမူးသော်လည်း ဦးလေးခက ခြေလှမ်းမမှန်တော့ပြီ။

လိုက်ပို့ပါမည် ပြောနေသည့်ကြားက နှစ်ယောက်သားချည်း အပြန် ပြောင်းတောအစပ်၌ . . . ဦးလေးခကို ရှုတည်နေစဉ် . . .

“နှစ်ယောက်အတူနေချင်ဦးကွာ”

“ခွပ်! . .”

ရိပ်ခနဲ မြင်၍ သူက ငုံ့အရှောင်တွင် ဒဏ်ရာဟောင်းကို ရှိပ်ထိသွားသည်။

ချောင်းရိုက်သူက ပြောင်းတောထဲ ဝင်ပြေးပျောက်ကွယ်

သွားသည်။ ဦးလေးခက ရှူးတန်းလန်းနှင့် ပြေးလိုက်သေးသည်။ သူက အတင်းလိုက်ဆွဲ၍ နှစ်ယောက်လုံး လုံးထွေးလဲကျ နံစော်ပေပွတုန်သည်။ ခေါင်းက ပူခနဲသာ၊ ရှပ်ထိ၍မကွဲပါ။ သွေးလည်းမထွက်ပါ။ အလင်းတွေ အကွင်းလိုက်ပေါ်လာပြီး . . .

“ဟာ! . . ဦးလေးခ . . ကျွန်တော်အရေးကြီးတာတစ်ခု သတိရလာပြီ . . . ဟာ! . . ရိုက်ပြေးတဲ့ကောင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

“ဘာကွ . . . ဘာပြောတာလဲ!”

“ဟိုရောက်မှပြောပြမယ် . . လာ . . လာ . . ဟာ နံလိုက်တာဗျာ”

“အော်ဒီကလုံး သောက်လာတာမှ မှတ်တာကွာ . . . သုရာမေဒယျလာတာပဲ . . . ဟဲ”

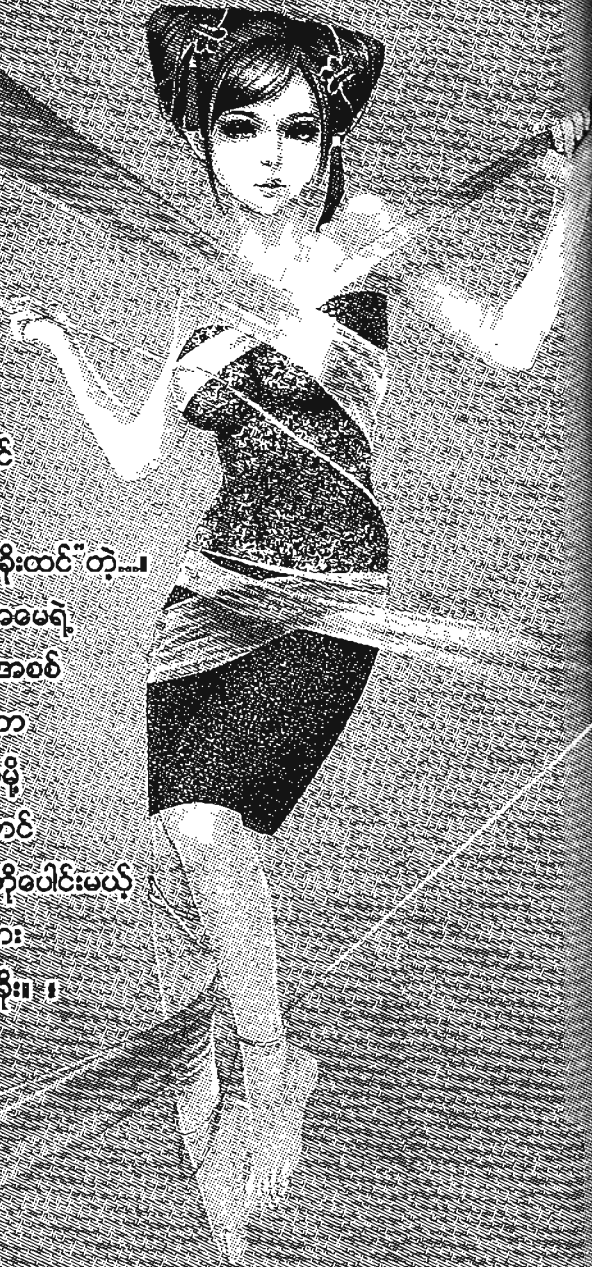
“ယောက္ခမကြီးက မျက်နှာချိုတယ် . . ကိုယ့်အယားလေးက စေတနာပိုတယ် . .”

ဦးလေးခ အသံပြကြီးကို မကျိန်းဘဲစောင့်နေသော ဆရာတော်ကြားကြောင်း နောက်နေ့မှသိရလေသည်။

ဪ . . အောင်မြင်စွာအရိုက်ခံရသောည။

“ငှက်မသိ
ရောက်ချိုးထင်
အချက်မသိ
သားမက်သူရဲထင်” တဲ့...။
ထင်မဝနဲ့အဝေမရဲ့
သူရဲမှသူရဲအစစ်
နှစ်နှစ်ကာကာ
အချစ်မျိုးပေမို့
အရိုးကျအောင်
အမေ့သမီးကိုပေါင်းမယ့်
အကောင်းစား
သူရဲဗျ...သူရဲ။ ။

အခန်း(၆)

နောက်

နေသည် အဖိတ်နေဖြစ်၍ ကျောင်း ပိတ်သည်။ သူ ခြေကန်၍ အိပ်နေမိသည်။ သူအိပ်နေ၍ မသိလိုက် သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

ထန်းရည်သည် အိပ်ရာကနိုးလျှင် ရေငတ်သောသဘော ရှိသည့်အပြင်... ဦးလေးသည် တုံးမောင်းခေါက်လျှင် နိုးနေကျ လည်းဖြစ်သမို့ အစောကြီး နိုးလာသောဟူ၏။ အာခေါင်တွေ ခြောက် အောင် ရေငတ်နေ၏။ သောက်ရေအိုးက ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ ကျကွဲနေ၏။ ရေတိုင်ကီထဲတွင်လည်း ရေကမရှိ။ အရင်က နေ့ခိုခဲ့

သော အရက်သမားလူထွက် ဦးလေးသည် မောနင်းပက်နှင့် ပြေရ မည်ကို သတိရလာ၏။ ခြေဦးက သာဉာဏ်ထန်းတောဘက် ဦးတည် သွားတော့သည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး သေးစော်နံနေသည် ကိုတွေ့ရှိရ၏။ ပြောင်းခင်းစပ်အရောက်တွင် သူတစ်ကိုယ်လုံးနံစော် နေသော အကြောင်းရင်းကို သတိရလာ၏။ ညဉ့်က သူသီချင်းလေး ညည်း၍ အခင်းလေးသွားနေစဉ် အောင်ပန်းလို လူလိမ္မာလေးကို ဝင်ရိုက်သော ငမိုက်သားကြောင့် ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်မိလာ၏။ ငါပါတာတောင် မောင်အောင်ပန်းလို သူတော် ကောင်းလေး အရိုက်ခံရတယ်။ ဒါဟာ ငါ့ကိုပါ စော်ကားတာပဲဟူ သော ဇာတိပုညဂုဏ်မာနကလည်း ငေါက်ခနဲ ဦးထောင်ထလာ၏။

‘ကပ္ပိယ ငခရယ်... နင်ပါနေရက်သားနဲ့ ငါ့သားတော် ခံလာရသလားဟ’ ဆိုလာမည့်... ဆရာတော်၏ ဒေါသကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်လေ။ တွေ့မယ်... မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမကောင် သို့ဖြင့်... ဦးသာဉာဏ်ထန်းတောသို့ ရောက်လာ၏။

ငသာဉာဏ်ကို အတင်းနှိုးရ၏။

“ညဉ့်ကအကုန်ပဲလေ... လေးခရ... ဒီမနက်ရည်က တက် တောင်မတက်ရသေးဘူး” တဲ့။

မထူးတော့ပြီ ဒေါ်ချက်စူ၏ အရက်ဖိုကို ရောက်လာ၏။ တစ်လုံးမှာ၏ တစ်ပိုင်းသောက်၏ ကျန်တစ်ပိုင်းခါးထိုး၍ ရွာရိုး လျှောက် မိုးသောက်အဆဲခန်းနှင့် ချလင့်ခန်း ဖွင့်တော့၏။

နောက်ဆုံး... သူကြီးလူမောင်းအိမ်ရှေ့ ရောက်လာ၏။

ဖိနပ်ခါးထိုးနှင့်(ထိုခေတ်က ကျေးရွာကောင်စီလူကြီးကိုလည်း သူကြီး တုပ်ပင် ခေါ်ကြ၏။)

“ဟေ့ကောင် လူကြီးလုပ်စားနေတဲ့သူကြီး... ကောင်... တံခါးဖွင့်စမ်း... ငါအမှူဖွင့်မလို့လာတာကွ... ငါ... မင်းအစ်ကို မောင်ခ... ထောင်ကျဖူးတာ မင်းသိသနော် ထောင်ထွက်မောင်ခကွ လူမိုက်ဆိုး... တစ်ကောင်မှ မထားဘူး ရွာနာတယ်... အရပ်ကတို့ သံပင်စိုပြည်သူတို့... ငတို့ရွာကို အကျိုးပြုနေတဲ့ ဆရာလေး... ကိုအောင်ပန်း သာဉာဏ်ထတောက အပြန်မှာ... အမှောင်ထဲက ချောင်းရိုက်သွားတယ်... ဘယ်ကောင်လဲ... သတ္တိရှိရင်... တစ် ယောက်ကြေး... မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါလား... အဲဒီ မိန်းမဉာဏ်နဲ့ ရေလဲထဘိဝံတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်... ဘယ်ကောင်လဲ... ထွက်ခဲ့ဟေ့ ထောင်ထွက်ငခလက်သီးက အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးဘူး ကွ... လာ... ခုထွက်ခဲ့... ဟေ့ကောင် ငါ့ညီအငယ်ဆုံး လူမောင်း မင်းမှာတာဝန်ရှိတယ်... မင်းအဲဒီကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာပေး မတွေ့ရင်... မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့မယ်...”

“ခွမ်း!”

ကုန်နေသောပုလင်းကို ခြံခတ်တန်းနှင့်ရိုက်ခွဲ၍ ပွဲကြမ်း နေတော့သည်။ အောင်ဘုနှင့်ဒေါ်လွန်း ထွက်လာပြီး ချောမော၍ အရက်ထပ်တိုက်ရသည်။ နောက်ဖေးစပါးကျီထဲလဲမှပဲ ပွဲက ပြီးသွား သောဟူ၏။

နတ်ရွာစိုး

ဆရာလေး... ဆရာလေး ထပါဦး... တဲခြေရင်းထရံ
ပွင့်နေတယ် နောက်ဖေးတဲတဲခါးလည်း ပွင့်လျက်သားကြီးနဲ့...
ဆရာလေး အကျီအဝတ်အစားတွေလည်း ပွပြနေတာပဲ”

“ဟေ... သံခဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲဟ”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်နှင့် ခြံထဲမှာလည်း နည်းတဲ့လူအုပ် မဟုတ်
ပါလား။ တဲနံရံက အထဲကို တိုးဝင်ထားသလို ပေါက်ပြဲနေသည်။
ရေအိုးကျကွဲပြီး တစ်တဲလုံးပွစာကြနေသည်။

“ဟင်... ဦးလေးခကောဟ... ညဉ့်က သူ ဒီဘုရားစင်ရှေ့
အိပ်တာလေ... ဟိုကလူတွေကကော ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ဦးစံရပါ ကွပ်ပျစ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ရွာသားအချို့နှင့်
ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာမသစ်အားဘဲ သူချဉ်း
ကပ်သွားသောအခါ...

“ဆရာလေး ညဉ့်ကအရိုက်ခံရတယ်ဆိုလို့ စိတ်ပူပြီး ရောက်
လာကြတာ”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဦးလေးခပေါ့... သူကတော်တော်မခံချင်လို့ တစ်ရွာလုံး
ပတ်ဆဲပုံရတယ်လေ”

“ဟာ... သွားရောကွာ... ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
ဦးလေးစံရရယ်... အဆင်တောင်ပြေသွားသေးတယ်”

“ဘာအဆင်ပြေတာလဲ မောင်အောင်ပန်းရဲ့”

“အဲ... ဘာမှမျှတ်ပါဘူး... နည်းနည်းဖူးရုံလေးမို့ပါ”

သူသတိပြန်ရသည့် အကြောင်းတစ်ခုကိုတော့ လူအုပ်ကြား
မောင်းထု၍ မဖြစ်ချေ။

“ကိုပန်းအောင် အိမ်ကိုလည်း ညဉ့်ကသူခိုးကပ်ပုံရတယ်
ကျုပ်တို့ရွာ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး... ကျုပ်အိမ်တောင် တံခါးဖွင့်
အိပ်နေကျပဲ ဂုန်နီအိတ်ချုပ်တဲ့ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် ပျောက်ဖူး
တယ်မရှိဘူး... ဘာမှမရှိရာတဲ့အိမ် သူခိုးကပ်ရတယ်လို့”

သူဆက်စပ်၍ တွေးကြည့်သည်အခါ ဦးလေးခ ပတ်ဆဲရင်း
စကားလုံးတွေ မေါင်းပွနိုင်ကြောင်း မြင်လာသည်။

“နေပါဦး ဦးလေး... ကပ္ပိယကြီး ဒီမနက်ပတ်ဆဲရင်း ဘာ
တွေပြောသေးလဲ... ဟင်”

“အထူးသတင်းလို ဖြစ်သွားတာတော့ရှိတယ် မောင်ပန်းရဲ့
မောင်ပန်းဟာ သူတော်ကောင်းလေးတဲ့ ဘုရားဒကာကျောင်းဒကာ
ဓမ္မာရုံဒကာလေးတဲ့... ဘုန်းကြီးက ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ ဦးဆုလို့

မပြောတာတဲ့... ဝတ္ထုကမြေပေါ်မှာ သံပင်စို့ ဓမ္မာရုံကြီး ဟည်းနေ အောင်ဆောက်ဖို့ ငွေတစ်သိန်းလှူထားတယ်တဲ့... ရွာအကျိုး သာသနာ့အကျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမံ သယ်ပိုးနေတဲ့ ရွာကျေးဇူးရှင် သူ တော်ကောင်းကို ခေါင်းရိုက်ခွဲတာ ဘယ်ကောင်လဲတဲ့... ”

“ဟား... သွားရောပဲ”

“ဒါဆို... ဦးခပြောတာ သတင်းမှားကြီးပေါ့... မောင်ပန်း တစ်သိန်းလှူတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သတင်းမမှားပါဘူး ဆရာတော်ကိုသုံးချင်တာသုံးဖို့ လှူဖို့ အပ်တာပါ... ဆရာတော်က သူ့အဓိကရည်ရွယ်တဲ့ စုပေါင်း သံပင် စို့ဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ မတည်ငွေ ထည့်ဝင်လှူဒါန်း လိုက်တာပါခင်ဗျာ”

(ထိုစဉ်က ရွှေတစ်ကျပ်သား ထောင်ဂဏန်းသာရှိသေးသဖြင့် ကျပ်ငွေတစ်သိန်းဆိုသော ငွေအင်အားကို ကာလတန်ဖိုးဖြင့် ထောက်ထားမြှောက်စား ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။ ။ စာရေးသူ)

ကိုစိန်ထုပ်က သူဌေးဦးစံရနောက်နား ကပ်ထိုင်နေသဖြင့် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အထူးသတင်းကိုအတည်ပြု ထ,အော်သည်။

“ကြားကြားသမျှ ဝေနေယျအပေါင်းတို့ရေ... ဟုတ်သဟေ့ ကျောင်းဆရာလေး ကိုပန်းအောင် ဓမ္မာရုံအတွက် ငွေတစ်သိန်းကြီး များတောင်လှူတာ ဟုတ်တယ်တဲ့ဟေ့... တို့ဆရာလေး ကျန်းမာ... ထိပေါက်၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖို့သို့ ရက်တိုတိုနဲ့ရောက်... ပါ... စေ... သ... တည်း...”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု... ဟု... ဟု”

သာဓုသံတွေ လျှံတက်ပြီး ပြန်ငြိမ်သွားသောအခါ...

မေးသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တို့တောင်ပိုင်းဓမ္မာရုံကို လှူတာလားဟေ့”

“စုပေါင်းသံပင်စို့ ဓမ္မာရုံပါဆို မင်းကလည်း”

ဆရာတော်မောင်းထုခေါ်လို့ ကနစိုပင်အောက်က ငါတို့ သွားထမ်းလာတာပဲ ခြေဗလာ၊ လက်ဗလာ အိတ်ဗလာပါ၊ ဘယ်က နေ ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေ ရတာလဲဟူသော တီးတိုးစကားများလည်း မြက်ခင်းပြင်ထဲ ပြန့်ကြဲနေရောမည်။

သိုက်ကလာတာလေ... သျှောင်တစောင်းနဲ့ မတွေ့ဘူး လား ဘိုးတော်ဘုရားဝင်စားတာလို့ ပြောကြတာမှန်နေပြီ ဥပမိရုပ်က နန်းရုပ်ပေါက်နေတာပဲဟာ ဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။

သူက တောင်းတောင်းပန်ပန်...

“ဦးလေးစံရ... အားလုံးပြန်ခေါ်သွားပါဗျာ ဒုက္ခပဲ ဦးလေးခ လည်းပျောက်နေတယ်၊ ဆရာတော်သီရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကြိမ်လုံး စာ မိတော့မယ်”

“တောင်ပိုင်းသားတွေရော၊ မြောက်ပိုင်းသားအုပ်စုကပါ ညဉ့်ကရိုက်တာ သူတို့မဟုတ်ကြောင်း... အလီဘိုင်ဆိုလား သက် သေပြနိုင်တယ်တဲ့... ညဉ့်ကသူတို့ ထူတောင်မထူနိုင်တာ အားလုံး အသိပဲတဲ့... မြောက်ပိုင်းက အောင်ဘုတို့ညွန့်သီးတို့ပါ ခြံပြင်မှာ ရှိတယ်”

“အားလုံးကိုပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတွက် ညဉ့်ကချောင်းရိုက်တဲ့ လူကိုလည်း ခွင့်လွှတ် တယ်လို့ပြောပေးကြပါ... တစ်ဆင့်စကား ကြားပါစေ... စိတ်ဝူ

ပြီး လာဖော်ရတဲ့ တစ်ရွာလုံးကို ကျွန်တော် ကုသိုလ်မျှဝေကြောင်း လည်းပြောပေးပါ။ ဦးလေးစံရနဲ့ အစ်ကိုစိန်ထုပ်ရာ. . လောလော ဆယ် လူစုခွဲပေးပါ”

ဒူးတုတ်လက်အုပ်ချီမှ လူစုကွဲသွားကြလေသည်။

သဲခဲခပ်ထည့်ပေးခဲ့သောရေကို တဝချိုးမှ လန်းဆန်းသွား သည်။ အဝတ်လဲသည်။ လိုအပ်သလို အိမ်ကိုသိမ်းဆည်းရသည်။

မနက်စာ စားနေစဉ်. . .

“ဆရာလေး. . . ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

သူလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ. . . ဒုတ်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့ခြံဝတွင် ချိုသဲလေးနှင့် သီသီထွေး မတ်တတ်လေး ရပ်နေ သည်။ ချိုသဲလက်ထဲတွင် ကြွေရည်သုတ်သုံးဆင့်ချိုင့်လေး ကိုင်ထား သည်။

“ဝင်ပါခင်ဗျာ”

သူကွပ်ပုတ်တွင် ဖျာထုခင်းသည်။ သူ၏ဖျာဖျာသလဲဖြစ်နေ ဖို့ကိုကြည့်၍ ချိုသဲက ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်နေသည်။

“ထိုင်ပါ. . . ထိုင်ကြပါ”

“ချိုသဲကတော့ လူနာလာမေးတာပါ. . . ကျွေးမွေးပြုစုမယ့် သူကို ဝင်ခေါ်မိလှက်သား ဖြစ်သွားတာလေ. . . အဟိ”

“ကြည့်. . . ဒီကောင်မလေး ဘာမှန်းလဲမသိဘူး. . . ချိုသဲ အလာနဲ့. . . အိမ်မှာမုန့်ဟင်းခါးချက်လို့ မေမေကပို့ခိုင်းတာနဲ့ ကြုံ တာပါ ကိုအောင်ပန်း၊ အဖော်လည်းရှိတုန်း. . . ဒဏ်ရာလည်း ကြည့် ရင်း. . . လာလည်ဖူးတယ်လည်းရှိအောင်ပါရှင်”

မေမေကပို့ခိုင်းလို့ဆိုသောစကားက. . . စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေ၏။ အမေကြောက်ရလွန်းသူမို့ အမေခွင့်ပြုချက်ရပြီ ဖြစ် ကြောင်း ကောင်းသတင်းလာပို့ခြင်းပေးလား။ ယခင်က မေးထူးခေါ် ပြော အဆင့်သာရှိခဲ့သည်ကို အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကတော့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ နေ့ခံစရာက စကားပဲရှိတယ်. . . အင်း. . . အဲဒီစကားတောင်မှ ခပ်ရှားရှားရယ်. . . ”

“ခုမှရှားနေ. . . မနေ့ကတော့ မမသီအကြောင်းပြောလိုက် တာပေါ့ဌေး”

နှစ်ယောက်စလုံး ချိုသဲစကားကို မကြားသလိုတဲမင် လမ်း လွဲနေရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ပင်ဆိုမိကြသည်။

“စားပြီးပေးလား”

“ဘာစားနေတာလဲ!”

“ဟာဟ. . . လူပြောမနေကြပါနဲ့ ချိုသဲဝင်မရှုပ်တော့ပါဘူး တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောနိုင်ပါပြီတဲ့ရှင်”

“ဒဏ်ရာကများသလားဟင်”

“ရှုပ်ထိသွားတာပါ. . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျ”

ချိုသဲက ဝိုင်းမှထသွားပြီး. . . မုန့်ဟင်းခါးပြင်ဆင်ရန် လုပ် ရင်း ရှောင်ပေးသည်။

“တကယ်စိတ်ပူသွားလားဟင်”

“ပူတာပေါ့ ကိုယ့်တူလေးတွေရဲ့ဆရာပဲရှင်၊ ကိုအောင်ပန်း ကို ရန်လုပ်မယ့်သူ ရှိနေတာကို သိအံ့ဩတာပါ. . . ဒီရွာမှာရန်ဖြစ် ဖူးလား!”

“မပြစ်ဖူးပါဘူးဗျာ. . . ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတဲ့သူက ဂျီမပါနိုင်သလို ကိုယ့်ကိုချစ်နေသူကလည်း ရင်ဘတ်မှာမှန်အကြည် တပ်တဲ့ ပြတင်းပေါက် ပါနိုင်တာမှ မှတ်တာ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ကဗျာဆန်သားပဲ”

“စောစောက သီထွေးစကားထဲမှာ ကိုယ့်တူလေးတွေရဲ့ ဆရာမို့ စိတ်ပူတယ်ဆိုရင်. . . နောင်နောင်တို့ညီအစ်ကို လေးတန်းအောင်သွားရင် စိတ်မပူတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်. . . တစ်ရွာသားဧည့်သည်ပဲ အိမ်ရှင်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်က. . . ဘယ်ရွာဘယ်သောင်က မျောလာမှန်း မသိတဲ့ လမ်းသရဲကောင်ပါဗျာ”

သူမ ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။ ဖျာစလေးကို လိမ်ဆွဲနေသည်။

ခဏနေမှ သူ့ကို မျက်ဝန်းလဲ့နှင့် အသေအချာစိုက်ကြည့်ရင်း. . .

“ရေစက်ပြင်နေတဲ့နေ့က မမအေးကြည်တို့စကားဝိုင်းမှာ အဲ့ဒီစကားပါသွားလို့. . . စကားနာထိုးတာထင်တယ်. . . မေမေက ရွာစရိုက်မို့ အပြောစကားကြမ်းပေမယ့် စိတ်ထားကဖြူစင်ပါတယ် ပွင့်လင်းတာက ရိုင်းသလိုဖြစ်နေတာမျိုးပါ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်. . . စကားနာထိုးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ. . . ပြောချင်တဲ့စကားက လည်ချောင်းက ထွက်မလာလို့. . . အဆင်ပြေမယ့် စကားပြောလိုက်ရတာပါ”

ချိုသဲက ပန်းကန်နှင့်ဇွန်းတွေ လာချရင်း. . .

“ပြောချင်တဲ့စကားပြော စကားမှားလို့ ဖမ်းမယ့်ပုလိပ် ဒီနားမှာမရှိဘူး”

“တစ်ရွာလုံးကြားအောင် ထုမယ့်မောင်းကွဲလေး တစ်လုံးပဲ ရှိတယ်. . . ဟင်းဟင်း”

“မမသီနော်. . . ချိုသဲစိတ်ကောက်ပြီး ထပြန်လိုက်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်ကုန်မယ်. . . ဘာ. . . မောင်းကွဲလည်း. . . ချိုသဲက မောင်းအသစ်ကျပ်ချွတ်လေး. . . ကောင်းသတင်းမင်္ဂလာသတင်းပဲ ထုရင်းကြေညာမှာ. . . ဒဲ့. . . ဟူဟူ. . . တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေ. . . သံပင်စို့ဆရာတော်၏ ကိစ္စိမသား မောင်ပန်းခေါ် မောင်အောင်ပန်းနှင့် သွားလေသူ ဦးမောင်မောင်ထွေး. . . ဒေါ်. . . ဖဇာ. . . ဖူး. . .”

သီသီထွေးက ချိုသဲပါးစပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ်သည်။ ချစ်စဖွယ်ကျီစယ်ခန်းနှင့် လွမ်းမောဖွယ်မြင်ကွင်းလေးမို့ သူကတော့ ပြုံးရယ်ရင်း နှလုံးကြည်စွာကြည့်နေမိသည်။

“ကလေးလေးနော် ကလေးဆိုတာ စကားကိုကုန်အောင် မပြောရဘူး အစားကိုကုန်အောင်စား. . . အိမ်မှာစားမလာဘူးလေ ဟိုကျမှ အစ်ကိုအောင်ပန်းနဲ့ တူတူစားမယ်တဲ့. . . မေမေ အများကြီးပဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ. . . ဟိုတစ်လောက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလည်း မေမေပဲ သံခဲနဲ့သပ်သပ်ပို့ခိုင်းတာလေ. . .”

သည်စကားက ပို၍စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ဒေါ်မြ သီသည် သူ့ကို လမ်းသရဲ ဘယ်ကလွင့်လာမှန်းမသိတဲ့ ကလေးကက

ဟု လူကြားထဲ ပြောဖူးသည်ဟု အတင်းစကားထဲပါနေသည်။ အခု မုန့်ဟင်းခါး သမီးကို ပို့ခိုင်းခြင်းသည် သူငွေတစ်သိန်း လှူသည့် သတင်းကြား၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ထင်စရာလည်း ဖြစ်နေသည်ကိုး။ ခုတော့ရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ဟိုတစ်ခါ. . . အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပို့တုန်းက သူ ဘာမှမလှူရသေးတာ သေချာနေသည်လေ။ စေတနာကို အသပြာထင်မိမှားသော အမေ့သားအား ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ။ စိတ်ထဲက ကာရန်နဘေနှင့် တောင်းပန်ရင်း သူပြုံးမိသည်။

သီသီထွေးက. . .

“အဲတော့. . . မုန့်ဟင်းခါးနယ်ရင်း. . . သူက. . . ဘာတွေ ပြုံးနေရတာလဲ. . .”

“ဘာရယ်မှုတ်ပါဘူး. . . ဒါနဲ့. . . ဒီမနက်. . . သီထွေးတို့. . . ရွာထဲက ဘာသတင်းထူးတွေ ကြားသေးလဲ. . .”

“ကိုပန်း ထရေလာသောက်တယ်. . . ဒါသတင်းထူးပဲလေ. မီးပုံပွဲမှာ သီချင်းဆိုတယ်. . . အပြန်လူရိုက်ခဲရတယ် ဒီမနက်တစ်ရွာလုံးလိုလို သတင်းလာမေးတာလည်း လှမ်းမြင်ရတယ် ဒါပဲလေ. . .”

“ချိုသဲရော ဘာကြားသေးလဲ. . .”

“ဟင့်အင်း မမသီပြောတဲ့သတင်းပဲလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ! . . .”

ပို၍ စိတ်ရှင်းသွားသည်။ သူ့အလှူသတင်း တောင်ပိုင်းတွင် ပြန့်နှံ့ပုံမရသေး။

“ညဉ့်က. . . ချိုသဲလည်း ရွာထဲအိမ်ပြန်အိပ်ဘူး. . . ထန်းလျက်ဖိုမှာပဲ အိပ်တာ. . . အစောကြီး ဦးလေးခ အဖေ့ကို လာနှိုးတာ

ကြားတယ်. . . ထရေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့. . . ဒေါ်ချက်စုရဲ့ အရက်ဖိုဘက် ထွက်သွားတယ်လို့. . . အဖေပြောတာပဲ. . . .”

“အင်း. . . ထန်းရည်မရတော့. . . အရက်သောက်ပြီး ရွာရိုးလျှောက်အော်ပုံရတယ်. . . .”

“သီထွေးတို့အိမ်ရှေ့တော့. . . မလာပေါင်. . .”

“ကျောင်းဝင်းနဲ့နီးတယ်လေ. . . ဆရာတော့် ထားဝယ်ကြိမ်က အချိန်မရွေးဘူးဆိုတာ ဦးလေးခသိတာပေါ့. . . .”

ညဉ့်က အရိုက်ခဲရ၍ သူပြန်သတိရသွားသော အလွန်အရေးကြီးသည့် အကြောင်းကို ဦးလေးခလည်း အိမ်ရောက်တော့ ဆက်မမေး၍ သူကလည်း ပြောမပြခဲ့။ အင်း. . . ပြောမှားပြမိရင်. . . ဒီအကြောင်းလည်း မောင်းထုသလိုဖြစ်ရောမည်။

တော်သေးသည်။

ခက်ပြီ။ သည်အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာသည်နှင့် ဗိုက်ထဲက မအီမလည်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားလက်စတို့ တစ်ပန်းကန်နှင့်ပင် သူရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . ထပ်ထည့်ဦးလေ. . . စားမကောင်းလို့လား! . . .”

“တော်ပြီ. . . သီထွေး. . . အခုန ထမင်းကြော် စားထားလို့ပါ ဗိုက်ပြည့်ပါပြီ လက်ရာအရမ်းကောင်းပါတယ်. . . ကျေးဇူးဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင်. . . မသိတော့ဘူး. . . .”

ချိုသဲက. . .

“တစ်သက်လုံး ပြန်လုပ်ကျွေးလိုက်ပေါ့. . . .”

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ခက်နေပါပြီ”

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ခက်နေပါပြီ”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြောမိပြန်သည်။

ချိုသဲက မုန့်ဟင်းခါး သီးအောင်ရယ်ရင်း.. .

“အဟွတ်. . အဟွတ်. . ဟွတ်. . . လူချင်းတော့ မသိဘူး
ဟားဟားဟား. . . စကားချင်းကတော့. . . ထပ်. . . ထပ်နေပုံများ
. . . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

ထိုစဉ် နောင်နောင်လေး ပြေးဝင်လာသည်။ လက်ပိုက်
၍. . .

“မင်္ဂလာပါဆရာလေး”

“မင်္ဂလာပါကလေး ဘာကိစ္စ အပြေးလာရတာလဲ!”

“ဘွားလေးမြသီက. . ဘောနတ်ချောင်း ဈေးဝယ်သွားမလို့
လှည်းကြုံရှိတယ်တဲ့. . ဆရာလေး ဘာမှာဦးမလဲတဲ့. . ”

“ဘာမှ မှာစရာမရှိပါဘူးကွာ. . . သားအဘွားကို ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း သေချာပြောပေးနော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မမသီထွေးနဲ့ မမချိုသဲလည်း အိမ်စောင့်ဖို့ ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့”

“မမသီလို့ပဲ ခေါ်သလား. . ”

“ချိုသဲခေါ်သလိုပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက လိုက်ခေါ်ရင်း နှုတ်
ကျိုးနေတာလေ. . ရွာကို သီလာလည်တိုင်း ချိုသဲက အိမ်မှာပဲ လာ
နေခဲ့တာကိုး. . ကဲ. . နောက်မှ သံခဲနဲ့ ချိုင့်ပို့ပေးလိုက်. . သီထွေး
ပြန်ဦးမယ်. . . ဟိုးမယ်. . မေမေ့ကို လှည်းစောင့်နေတယ်. . ချိုသဲ
စားပြီးရင် အိမ်လိုက်ခဲ့. . ပြန်မယ်နော် မေမေ့ကို သီထွေး ဈေးမှာ

စရာရှိနေလို့. . . ”

သူမသီမသာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရသည်။ သီထွေး လုံချည်
ပြင်ဝတ်ချိန် ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို အကင်းပါးသော ချိုသဲက
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။ သိသည်။ ခြံဝမှ ပျောက်ကွယ်ခါနီး တစ်
ချက်တော့ ကြည့်ဖြစ်သည်။ သီထွေးက ပြုံးရင်း မသီမသာ လက်
လေး ထောင်ပြသွားသည်လေ။ ရင်ခုန်ဖွယ် အမူအရာပါပေ။

“ဟွန်း. . အနီးကပ်တော့ မကြည့်ရဲဘဲနဲ့ ဟိုးအဝေးကျမှ
မျက်လုံးကြီး ကျွတ်ပြီးပါသွားပြီး. . လိုက်ကောက်တပ်ဦး. . . ”

“ဒီကောင်မလေးနော် ငါခေါက်ထည့်လိုက်ရ”

“အောင်မာ. . အိမ်အရောက်ခေါ်လာပေးတဲ့ မြားနတ်ရှင်
ကို ကျေးဇူးမတင် ဖင်လှန်ပြ. . . အဲ. . ကန်တော့. . ကန်တော့. . ”

“ကျွန်တော်မျိုးက ကန်တော့ရမှာပါ ကျေးဇူးရှင် ကျောင်း
အစ်မရယ်. . ကလပ်လေးနဲ့ တင်ပြီးတော့လေ”

“အား. . . မလုပ်ပါနဲ့ ချိုသဲမြေမျိုပါမယ်. . ကလပ်ပေါ်
လည်း တစ်သက်လုံး ငြိမ်ကုပ်ပြီး အရုပ်ကြီးလို နေနိုင်ပေါင်တော်
သီးရ. . ပွင့်ရဦးမှာ. . ရှင့်. . . ”

သူဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပြန်သည်။ ညဉ့်က သူ့ကို မရိုက်
ခင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသောစကား။ ညဉ့်က သူ ချိုသဲ
နှင့် စုံတွဲသီချင်းတွေ တော်တော်ဆိုဖြစ်သည်။ မီးပုံပွဲသီးချင်း၌ တီး
ရင်းပင် ဂီတာလွယ်၍ ထကဖြစ်သေးသည်။ သူ့အနားကို ချိုသဲ
ရောက်လာသည်။

တွဲကသည်။ ခုန်ပေါက်နေခဲ့ကြလိမ့်မည်။

၉၈ နတ်ရွာစိုး

“ပစ်ခါမပြေးနဲ့xxxxမောင်မှာတော့ကွယ်xxxx
နှစ်ယောက်အတူနေချင်တယ်xxxxx”

ထိုအပိုဒ်ကို ဘယ်နှခေါက်ကျော့ကောင်းကောင်းနှင့် ကျော့
နေမိခဲ့မှန်းမသိ။ မျက်စိစပါးမွေးစူးရုံမက၊ မျက်စိထဲ စပါးတစ်ခင်းလုံး
ဝင်သွားမယ့်သူ ရှိနိုင်သည်။ ချိုသဲလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်
လေ။ နှစ်ယောက်အတူ နေချင်ဦးကွာတဲ့ . . ဒေါသအပြည့်နှင့် အ
သံကို ပြန်ကြားလာ၏။

“ဒီမယ်. . ချိုသဲ. . ချိုသဲလည်း မိန်းမချောလေးပဲ ညည်းမှာ
ရည်းစားသနာရှိလား! . . ”

“ရှိပါဘူး. . . ”

“ညည်းကိုကြိုက်နေတဲ့သူရော မရှိဘူးလား! . . ”

“ရှိတာပေါ့. . အများကြီးပဲ. . ချိုသဲသိတာပေါ့ အဖေ့ငှက်
ကြီးတောင်မီးကို ရှိန်နေတာရယ် ချိုသဲအာကို ကြောက်တာရယ်
ကြောင့်မပြောရဲကြတာ. . လေ. . ”

“အဲဒီ အထဲကမှ ချိုသဲမှ ချိုသဲဆိုပြီး သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေတာ
ဘယ်သူရှိသတုန်း. . . ”

“မြောက်ပိုင်းက မဲလုံး. . . ညဉ့်က ကာလသားဟင်းချက်တဲ့
ဦးအောင်ဘုသား. . သူကြက်သားလာပို့တာလေ. . ပို့ပြီး. . ဘယ်
ပျောက်သွားလည်းမသိဘူး. . တစ်ညလုံး သူ့ကို မတွေ့ဘူး. . ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး. . . ကဲ. . စားပါ. . ”

ပါးစပ်က ဘာမှဆက်မပြောမိတော့ပါ။ စိတ်ထဲကမူ မီးပုံပွဲ

သေချာသိကြီးဗွေဝတ်တုတ် ၉၉

ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ထဲက သူတစ်ညလုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့
တယ် ချိုသဲရေ. . . ဟုတ်တယ်။ သူပဲ။

အိုး. . . အစာအိမ်ထဲက အောင့်တောင့်တောင့် အီလည်
လည်ကြီးပါလားလေ။ ။

သြော်...

ဓမ္မစကားဟာ

အင်မတန်စကားလုံးကြွယ်ဝပါတယ်ဆိုနေမှ

နေ့တစ်နေ့ မသုံးမဖြစ်သုံးနေရတဲ့

အနိမ့်ဆုံးစကားလုံးမှာပဲကြည့်...

နောက်ဖေးသွားတယ်.. နောက်ဖေးနောက်ဖီး..တဲ့

အီအီးပါမယ်.. အော့အော့တွေဟဲ့

အိမ်သာတက်မယ်.. အိမ်သာဝင်မယ်..

ဝမ်းသွားတယ်၊ ဓါတ်သက်တယ်၊ ဝမ်းပျက်တယ်..

ဓါတ်သွားတယ်၊ ဓါတ်သက်တယ်၊ ဓါတ်ချုပ်တယ်..

အခင်းကြီးသွားတယ်၊ ယင်ကြီးစာကျွေးမယ်..

မစင်စွန့်တယ်.. တောတိုးမယ်..

တောထိုင်တယ်.. ဘာကျန်သေးလဲ..

တဗျာဆန်ဆန်

ငယ်ပါလှန်ဦးမယ် ဆိုတာကရှိသေး...

(ကန်တော့ဗျာ)

ချေးလေးတစ်လုံး.. မှာ.. မဆုံးအောင်

ကြွယ်ဝနေပုံကိုပြောပါတယ်..

သျှောင်ကြီးမွေ့ဝတ်တုတ်

အခန်း(၇)

တိုင်း

မြို့ကြီးမှ သူနှင့် ဦးလေးခ ရွာပြန်ရောက်
တော့ ရွာက လူခြေတိတ်နေပြီ ဘောနတ်ချောင်းမှ ကုန်းကြောင်း
လျှောက်၍ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ပန်း စိတ်ပန်းလူပန်း
ဖြစ်လာသည်။ ရွာလယ်လမ်းမှာ ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင် ထွက်
ဟောင်သည်။ ရွာလယ်မီးကင်းသမားက ကင်းတဲလေးရဲ့အပေါ်
စောင်ခြုံပြီး တက်အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေ
တစ်ဝသောက်၍ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် သူက ခြေပစ်လက်ပစ်ကို

၁၀၂ နတ်ရွာစိုး

ပစ်လွှဲချလိုက်တော့သည်။

ဦးလေးခက သူနဲ့ဘေး ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွားရင်း...

“နေပါဦး... ငါမေးပါဦးမယ်... မောင်ပန်း မင်းက ဘာ
ရာဂါမှ မရှိဘဲ... ဘာလို့ ဖြူတက် ဓါတ်မှန်ရိုက်ရတာတဲ့တုန်း...”ဓါတ်မှန်အဖြေသိပြီးကတည်းက ဦးလေးခကို မပြောမဖြစ်
ပြောကိုပြောရတော့မည့် သတင်းဆန်းဖြစ်နေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။သို့သော်... မူးလျှင် တစ်ရွာလုံးသိသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရ
သောကြောင့် သူ တစ်လမ်းလုံး ချီတုံချီတုံဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သည်ကိစ္စ
၌ အဓိကကူညီဖြေရှင်းနိုင်သူက ဦးလေးခသာ ဖြစ်နေသည်လေ။

အရင်ဆုံး ချည်ရတုတ်ရပေဦးမည်။

“ဦးလေးခ... ကျွန်တော်အရေးကြီးတာ ပြောပြမယ်...
ဗမာစကားပုံရှိတယ်... ထန်းရည်မူးရင် ကျွဲခိုးပေါ်တယ်တဲ့ မူးရင်
လူဟာ ရိုးသားဖြောင့်မှန်လာတဲ့သဘော... အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း
ပြောချင်လာတဲ့သဘောကို ပြောတာပဲ... ဒါပေမယ့်... အခုကိစ္စ
က... ဦးလေးခ အမှန်အတိုင်း သိသွားရင် အမှန်အတိုင်း မူးပြီး
လျှောက်ပြောမှာစိုးလို့... ကျွန်တော် ပြောသင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစား
နေရတာ...”ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေရ၍ သူ့စကားအားလုံး ကြားနေ
ကြောင်း သိသာသည်။ အိမ်ခြံဝင်းက ကျယ်သည့်အပြင် ညဉ့်က
လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။“မင်းမပြောချင်လည်း နေပေါ့ကွာ... ငါကတော့ ထန်းရည်
မသောက်တော့ပါဘူး... ဆရာတော် ဆော်တော့မယ်...”သျှောင်ကြီးဗွေဝတ်တုတ် ၁၀၃“ထန်းရည်က အရေးမကြီးဘူး... မချက်စူအရည်က ပိုဆိုး
တာဗျ... ပိုမူးတာ...”“အဲ့ဒါလည်း မသောက်တော့ပါဘူးကွာ... မင်းနဲ့ ငါပဲ
တိုင်ပင်ဖော်ရှိတာ... မပြောရင်လည်းနေ...”

“မပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ... ပြောကိုပြောရမှာ...”

“ပြောလေကွာ...”

“မပြောခင် ကျွန်တော်မေးချင်တာလေးတွေရှိတယ်... သေ
သေချာချာစဉ်းစားပြီးမှဖြေရန် ဦးလေးခ...”

“အေးပါကွာ...”

သူခဏစဉ်းစားသည်။

အသေးစိတ်မေးရန် လိုအပ်သည်လေ...

“ဦးလေးခ ကျွန်တော်တို့ ကနစိုပ်င်အောက်ကနေ... ဆရာ
တော်နဲ့ ဒီအိမ်လေးကို ထမ်းလာတုန်းက ကျွန်တော်လမ်းမှာ အခင်း
ကြီးတွေဘာတွေ သွားသေးလား...”

“ဟေ... ဘာကွာ!...”

“လမ်းမှာ အီးပါသေးလားလို့မေးတာ”

“ကြုံကြီးစည်ရာကွာ... မင်းကမေ့နေတာ... ဘယ်လို ခိုးပါ
မှာလဲကွာ”“ဒါဆို ကျွန်တော်ကို အဝတ်အစားတွေဘာတွေ ဘယ်သူ
လဲပေးတာလဲ...”

“ငါနဲ့သံခဲပဲလေ...”

“အဲ့သမှာ... ဘောင်းဘီထဲ... မစင်တွေဘာတွေ ထွက်ကျ

နေသေးလား!.. ”

“ထွက်ကျရင် နံစော်နေမှာပေါ့.. နံမှမနံခဲ့တာ.. ”

သူ ခဏစဉ်းစားရပြန်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်နေတယ်နော်၊ မိုးလင်းတော့.. အိမ်သာတွေဘာတွေ သွားသေးလား!”

ဦးလေးခလည်း နောက်ကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေပုံရသည်။
အတော်ကြာအောင်ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ငြိမ်လေ သူက မရိုးမရွှဲဖြစ်လေဖြစ်ရသည်။

“နေဦးကွ.. ငါလည်းစဉ်းစားပြီး ပြန်ဖေါ်နေရတာ.. အဲမင်းနိုးတော့.. နေ့ခင်းကြီး.. အဲ.. အားနည်းနေလို့ သေးတောင် အနိုင်နိုင်ထပေါက်ရတယ်.. ဝမ်းမသွားဘူး.. ဘာအစာမှ မရှိတာ ဘာဝမ်းသွားမှာလဲ.. နှစ်ရက်နေမှ ဝမ်းသွားတယ်.. ”

“ဘယ်.. ဘယ်မှာသွားလဲ ဦးလေးခ.. ”

“ဒီခြံထဲက ငါဆောက်ထားတဲ့ အိမ်သာမှာပဲလေ.. လည်ပေါ်အိမ်သာ.. လည်ပင်းလေးပေါ်လို့.. ငါမှတ်မိတယ် ခြံထောင့်မှာ.. ”

“အဲသည်တုန်းက အိမ်သာက ကျင်းမတူးထားဘူးနော်”

“အေးလေ.. မြေကြီးပေါ် ဒီတိုင်းလေး တိုင်စင်တည်ပြီး.. ဖျာစုတ် ယိုင်ပတ်ကာထားတာပဲ.. မင်းမသွားတတ်ဘူးဆိုမှ ကျင်းတူးအိမ်သာဆောက်ကြတာလေ.. ”

သူခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားရတော့သည်။ သူမှတ်မိသည်။
မြေပြင်အိမ်သာဟောင်းက အနောက်ခြံထောင့်၊ အသစ်တူးတာက

အရှေ့ဘက်ထောင့်ဖြစ်သည်။ မြေပြင်အိမ်သာမှာ တစ်ပတ်လောက်သာ တက်ခဲ့သည်။ ယခုလို ခြံဝင်းမခတ်ရသေး။

မြေပြင်ကို ခွေးယက်ကြက်ယက်နှင့် မစင်ဟောင်းက ပြောင်တလင်းခါနေပြီ။ နေရာဟောင်းကို ကျင်းမတူးချင်၍ အရှေ့ဘက်ထောင့်တွင် တူးခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သုံးကျင်းမြောက် နေရာရွှေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျင်းဟောင်းတွေ မြေဖို့ပစ်ခဲ့သည်။ မြေပြင်အိမ်သာတုန်းက နှစ်တောင်လောက်မြင့်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ခဲ့။ တကယ်ဆို အဝါထဲတွင် ရဲနေသော အရောင်လက်လက်က ထွက်ကိုထွက်နေရမည်။

သူကလည်း ထိုစဉ်က ဘာအိပ်မက်မှ မမက်သေး.. ဘာမှလည်း ပြန်သတိမရသေး၍ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သာ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်ခဲ့၍လည်းဖြစ်မည်။

“နေပါဦး မောင်ပန်းရ.. ငါခေါင်းရှုပ်လာလို့ပါ.. မင်းခါတ်မှန်ရိုက်တာနဲ့ ဒီအခင်းကြီးသွားတာနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်နေလို့လဲကွ”
ပြောမှဖြစ်တော့မည်။

“ကာလပေါက်ဈေး သိန်းငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာကြား တန်ဖိုးရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ချေးကိစ္စဗျ ဦးလေးခရ”

“ဘယ်လိုကွ”

သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမှ ဖြစ်ပေရောမည်။

“ဆရာတော့်ကို ကျွန်တော်ခါးမြှောင်နဲ့ ငွေထုပ်တွေ အပ်တုန်းက ဦးလေးခလည်း အနားမှာရှိနေခဲ့တာပဲ”

“အေးလကွာ”

“ဆရာတော်က ဓါးမြောင်ရိုးကြည့်ပြီး . . ရှေးလက်ရာ . . . ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပဲ . . . ဒီမယ် စွန်ကုပ်ချည်းပဲကျန်နေတယ် . . . ဒီနေရာမှာ အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတစ်လုံးတော့ ရှိကိုရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာမှတ်မိလား . . . ”

“ဟား . . . ငါမှတ်မိတာပေါ့ . . . ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့”

“အဲတုန်းက ကျွန်တော်ခဏခဏမက်လာနေတဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ခဲ့တာကော မှတ်မိလား . . . ”

“မှတ်မိတယ် . . . အဲဒီပတ္တမြားကို မင်းအဘိုးက ပါးစပ်နဲ့တိုက်ပြီး မျိုချပစ်ခဲ့တာကို မင်းခုတလော မက်မက်နေတယ် . . . လို့လျှောက်တယ်လေ . . . မင်းအဘိုး အစာအိမ်ထဲ အိတ်ကလေးလိုဖြစ်ပြီး ပတ္တမြားနစ်နေတာကို မင်းအတိုင်းသား မြင်ရတယ်ဆို . . . ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးခ . . . အဲဒီဓါးမြောင်ကို ကနစိုပင်အောက်မှာ မြေမမြှုပ်ခင် ပါးစပ်နဲ့တိုက်ပြီး မျိုချခဲ့တာက ကျွန်တော်တို့ယ်တိုင်ပဲ . . . အဲဒီတုန်းကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီနန်းစဉ်လိုပတ္တမြားကတော့ ငါနဲ့ကွဲလို့ခွါလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မျိုချခဲ့တာ . . . အရိုက်ခံရတဲ့ညဉ့်ကမှ အဲဒါကို အတိအကျပြန်သတိရတာ အိပ်မက်ထဲကလိုပဲ အစာအိမ်ထဲနစ်ပြီး သပ်သပ်ရှိနေလိမ့်မယ်ထင်လို့ ဓါတ်မှန်သွားရိုက်ကြည့်တာ . . . ရှင်းပလား . . . ”

“ဓါတ်မှန်ထဲ ဘယ်လိုနေသတဲ့လဲ . . . ”

“ဆရာဝန်ကပြောတယ် . . . အစာအိမ်ထဲ ဘာမှမရှိပါဘူးတဲ့ ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်လဲ သေလိုက်ချင်အောင်ပဲ ဖြစ်သွားတယ် ဒါပေမယ့် သူက ဓါတ်မှန်ပြားကို အသေအချာကြည့်ပြီး ထူးဆန်းတာ

တော့ တွေ့တယ်တဲ့ . . . ”

“ဘာ . . . ဘာတဲ့လဲ”

“အလေးချိန်ရှိပြီး ထူးဆန်းတဲ့အရာတစ်ခု . . . ဟောဒီနေရာမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ရှိနေခဲ့ပုံပဲတဲ့ ပြလည်းပြတယ် . . . အစာအိမ်အောက်ခြေမှာ အိတ်လိုဖြစ်နေတဲ့ အခွက်လေးတစ်ခွက်ရှိနေတယ်တဲ့ . . . ”

ဒါဆို အဲဒီခွက်ထဲကဟာ ဘယ်အချိန်လောက်အပြင်ထွက်သွားလဲဆရာ ဆိုတော့ . . . အဲဒါတော့ သူလည်းမပြောတတ်ဘူးတဲ့”

ဦးလေးခ . . . သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

ချက်ချင်းခေါင်းထောင်လာပုံက သက်သေပြသည်။

“ဒါဆို . . . သိန်းတစ်ရာတန်တဲ့ မင်းချေးပုံဟာ . . . ငါ့ခြံထဲ . . . အဲ . . . ဒီခြံထဲမှာ ရှိကိုရှိနေတာပေါ့ . . . အေ . . . ဟုတ်တယ် . . . မင်းဖင်က အိမ်သာရွေးတာ ငါသိတယ် . . . ဘုန်းကြီးကျောင်းအိမ်သာစာသင်ကျောင်းအိမ်သာမှာ မင်းဘယ်တော့မှ အီးမပါတာ ငါသိတယ် . . . ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဦးလေးခကို အတိအကျတွေမေးနေရတာပေါ့ . . . အစာအိမ်ထဲက အဲဒီပတ္တမြား ဘယ်အချိန်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ သေမှမသေချာတာ . . . သေချာတာက ဒီခြံဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသွားခဲ့တာ ရောက်ကတည်းကပဲလေ”

“ဟာဟ . . . ငါ့ခြံလေးက . . . သိန်းတစ်ရာတန်နေတာ သေချာပဟေ့”

“ဖို့ပစ်ခဲ့တဲ့ အိမ်သာကျင်းဟောင်းနှစ်ခုနဲ့ လက်ရှိကျင်းက

နတ်ရွာစိုး

လွဲပြီး.. အဲဒီပတ္တမြားကြီး ဘယ်မှာမှ နစ်မနေဘူး ဦးလေးခရေ. .
ကျင်းဟောင်းနှစ်ခုမှာ သေချာရှိနိုင်တယ်. . ”

“ဟားဟား.. သိန်းတစ်ရာဆိုတာ ရွာမြောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်း
လုံးကို ဝယ်လို့ရတယ်ကွ၊ မဟုတ်သေးဘူးကွ တစ်ရွာလုံးကို ဝယ်လို့
ရသကွ၊ နက်ဖြန်. . ငါ့ကိုယ်တိုင် ကျင်းဟောင်းဖော် ပေးမယ် ဆန်ခါ
တိုက်မယ်. . ”

“အရေးကြီးတာက ခြံကို လုံနေအောင် ပြန်ခတ်ရမယ်. .
ခြံသော့ခတ်ရမယ်. . အထူးသဖြင့် ဦးလေးခဆီက ဘယ်မှမပေါက်
ကြားဖို့ပါပဲ. . ”

“စိတ်ချပါကွာ. . ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြီးပဲဟာ”

“ကဲ. . ခရီးပန်းတယ်. . ဦးလေးခလည်း ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်
တော့. . အိပ်ကြရအောင်ဗျာ. . ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲဝင်လာပြီး မကြာခင်ပင် ခြံနောက်
ပေါက်က ဖြဝင်လာသော အရိပ်တစ်ခု. . သူတို့မအိပ်ခင်ပင် တိတ်
တိတ်ကလေး တဲအိမ်နားက ခွါသွားသည်တော့ ဘယ်လိုမှ မရိပ်မိ
လိုက်ကြချေ။ လကလည်း တိမ်ကွယ်၌ ချိတ်နေခဲ့သည်လေ။

မနက်လင်းသောအခါ ခြံထောင့်အိမ်သာကျင်း မြေတစ်
တင်းစာမျှ တူးပေါက်ယူသွားသည်ကို အံ့သြစွာ မြင်တွေ့ရလေသည်။

ဟန်ပန်အမူအရာ

မျက်ဝန်းတွေနဲ့

သိပါလားကွယ်...

ဇွဲရာရာ...ညှိရာရာ

စကားမှမရှိတာ။ ။

www.burmeseclassic.com

အာနိုး(ဂ)

ဆရာတော်အား အကြောင်းစုံကို လျှောက်ကြား၍ လူအင်အားနှင့် နေ့ချင်းအပြီး ဝင်းခြံခတ်သောလုပ်ငန်းကို စတင်ရတော့သည်။ လုပ်အားပေးများအား မနက်ညနေ ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးရသည့်ပြင် ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ မုန့်ပဲသရေစာက အစ လိုလေသေးမရှိအောင် ဦးလေးခန့်သံခဲ အပါအဝင် ကျောင်းသားကြီးများက စီမံဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သူလည်း ဝင်လုပ်ရသည်။

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွလာပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

ဆရာတော်က မိုးမခပင်အောက်တွင် ပက်လက်ကုလား ထိုင်နှင့် သီတင်းသုံးနေသည်။ တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ဓမ္မာရုံ အလျှံခံ မဏ္ဍပ်တွေဆီက လော်စပ်ကာသံကလည်း ရွာအရှေ့ဖျား အနောက် ဖျားနှင့် တောင်ဖျားမြောက်ဖျားအထိ အပြိုင်အဆိုင် သူထက်ငါ အော် နေကြသည်။ မိုက်ခဲတွေ ပေါင်းစုံဖြစ်နေ၏။

မီးပုံပွင့် သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့သည်နှင့်အညီ . . မနက်ခင်းတွင် ဆရာတော်က သူကြီးလူမောင်း၏ မြောက်ပိုင်း အုပ်စု ရော၊ သူဌေးစံရ၏ တောင်ပိုင်းအုပ်စုပါ ကျောင်းသို့ဆင့်ခေါ်၍ တောင်ပိုင်း မြောက်ပိုင်း ခွဲခြားစကားပြောမှု၊ ရန်ဖြစ်မှုဖြစ်ပေါ်ပါက ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်စစ်ဆေး၍ . . . ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးမည့်အကြောင်းနှင့် ယခုလည်း ရွာ၏တစ်ခုတည်းသော ဘ/က စာသင်ကျောင်း၏ ကျောင်းဆရာလေးခြံကို သူ့ခိုးကပ်သဖြင့် တောင်ပိုင်းရောမြောက်ပိုင်းပါ ပေါင်း၍ ဝင်းခြံခိုင်အောင် ခတ်ခိုင်း ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးလူမောင်းနှင့်ဦးစံရက ခဏသာလူလုံးပြပြီး တပည့် လက်သားများနှင့်ထားခဲ့၍ ပြန်ကြလေပြီ။ ဆရာတော်ကိုင်ထားသည့် တောင်ငွေကိုလည်း ကြောက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်ကို အတင်းကြီး မှုတ်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းမှာလည်း မလိုလား၍ ရှောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ပိုင်းကာလသားခေါင်း ကိုစိန်ထုပ်၊ ကိုဇွဲအုပ်စု၊ မြောက်ပိုင်း ကိုညွန့်သီး၊ ကိုအောင်ဘုတို့အုပ်စု နှစ်ဘက်လုံးနှင့် သူက ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်နေသည်ကို ဆရာတော်က အလွန်သဘောကျနေ

ပုံရသည်။

မဲနှိုက်ပြီ အလျားအနံ့ညီညီမျှမျှ အလုပ်ခွဲချထား၍ အရင် ပြီးသူ သပ်ရပ်သူကို ဆုတော်ငွေကြော်ငြာထုတ်ထားသောကြောင့် အပြိုင်ကြနေကြသည်။ ခိုင်က ဆရာတော်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာလေး ကိုအောင်ပန်းက ဒီခြံထဲမှာပဲ . . ဒီည . . အထူးအစီအစဉ် မီးပုံပွဲလည်း ရှိတယ်တယ်ဟေ့”

“ဝေး . . ဟေး . . . ဟေး . . .”

သူနှင့် ရွာရှိ လက်သမားဆရာနှစ်ယောက်က ဝင်းခြံတံခါး ကို သစ်သားဖြင့် ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ သူက . . သူဖြစ်လိုသော အနေအထားကို ပြောပြ၍ လိုသမျှ ပစ္စည်းဝယ်ရန် ငွေထုတ်ပေးခြင်းသာပါ။ ဘာမှဝင်လုပ်ရသည်မဟုတ်၍ ဆရာတော် အပါး ခူးတုတ်ဝတ်ဖြည့်ရင်း . . .

“တပည့်တော် အကြံတစ်ခုရလို့ . . ဆရာတော်ကို တင် လျှောက်ပါရစေဗျာ . . .”

“အိမ်း . . ဆိုပါဦး”

“ဦးလူမောင်းနဲ့ ဦးစံရကို ဆရာတော်အာဏာနဲ့ အတင်းကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် မပေးလိုက်တာ အင်မတန် ရှေ့ရေးကောင်းသွား ပါတယ်ဘုရား . . ဆရာတော်ရဲ့ မျှော်မြင်ဉာဏ်တော်ကိုလည်း . . တပည့်တော် ကြည်ညိုရပါတယ်ဘုရား . . .”

“ဒါပဲလေ . . ဒကာလေးရဲ့ . . မင်းလက်နက်ချ . . . မင်း လည်းလက်နက်ချလို့ ကိုယ်က သူတို့ထက်ကောင်းတဲ့ လက်နက်ကြီးနဲ့ ချိန်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးသွားလုပ်ရင် . . လက်နက်ကြီးကို ကြောက်လို့

သာ လက်နက်လေးတွေ ချလိုက်ရမှာပေါ့.. စိတ်တွင်းကိုယ်တွင်းက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်စိတ်က.. . ဘယ်လိုလုပ် ပေါ်လာမှာလဲ.. . ကွယ်ရာမှာ ရန်လိုစိတ်က ဘယ်တော့မှ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ.. . သူတို့အသိနဲ့သူတို့ လက်နက်ချပြီး.. . ထ၊ဖက်လာအောင် အချိန်ပေးပညာပေး နားချရပေမပေါ့.. . ကလဲ့စားချေတာထက် သင်ပုန်းချေတဲ့ မေတ္တာဓါတ်ဟာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဝိဇယဏ္ဍာန်မှာ ဟပ်နေပြီးသားပါ.. . ”

“မှန်ပါဘုရား.. . အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့ ဥပမာပါပဲဘုရား”

“မောင်ပန်းရဲ့ အကြံကိုလည်း လျှောက်ပါဦး.. . ”

“အိမ်သာကျင်းထဲက ပတ္တမြား ပြန်ကျင်ယူရတဲ့ကိစ္စက အများကြားရင် ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာလည်း ကောင်းနေပါတယ်.. . အခု ခြံခတ်လုပ်အားပေးနေသူတွေ လုံးဝမသိပေမယ့်.. . တစ်နေ့သိသွားနိုင်တဲ့ ခြေရာလက်ရာက ရှိနေခဲ့ပါပြီဘုရား၊ ဗူးတစ်ရာ ပိတ်လို့ရပေမယ့်.. . ပါးစပ်တစ်ပေါက်က ပွင့်ခဲ့ပြီဆိုတော့.. . အရပ်ဆယ်မျက်နှာရောက်သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား.. . တပည့်တော် လေ့လာကြည့်သလောက် မြောက်ပိုင်းက ကိုညွန့်သီးနဲ့ ကိုအောင်ဘုက ရိုးသားပြီး တာလသားတွေအပေါ် ဩဇာညောင်းသလို.. . တောင်ပိုင်းက.. . ကိုစိန်ထုပ်နဲ့ကိုဇွဲကလည်း အတူတူပါပဲဘုရား.. . ”

ဒါကြောင့် အဲဒီကာလသားခေါင်းလေးယောက်ကို ဒီလို ဒီလိုရှိကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြပြီး.. . ပတ္တမြားကျင်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း.. . အိမ်သာကျင်းဟောင်းပေမယ့် မြေကျင်းနီးပါး ပြန်ဖြစ်နေပြီမို့.. . လူမသိအောင် ညဉ့်ပိုင်းမှာ ပြန်ကျင်ပေးစေလိုကြောင်း

ပြန်ရရင် သူတို့မိသားစုနာမည်တွေနဲ့ ဓမ္မာရုံအလှူရှင်စာရင်းမှာ.. . သိန်းဂဏန်း လှူဒါန်းပေးမယ့်အပြင်.. . ချမ်းသာသွားအောင် ခွဲဝေပေးမယ့်အကြောင်း.. . အရှိအတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တာပါပဲ.. . ညဉ့်ရေးညဉ့်တာ လုံခြုံရေးလည်း တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ပေါင်းပြီး တင်းစောင့်ခိုင်းပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့ဘုရား.. . ”

ဆရာတော် ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် ကွမ်းယာရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“အိမ်း.. . ပေးချင်ကမ်းချင်တဲ့ ဒကာလေးရဲ့ စေတနာကိုပါ ဘုန်းကြီးလှမ်းမြင်ရပါတယ်.. . သူတို့ချင်းလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ.. . သံယောဇဉ်မကင်းကြပါဘူး၊ သူ့ဆန်စားရဲရ ဆိုတဲ့ အာစရိယဝါဒကြောင့် နင်ဘဲဆဲဆဲဖြစ်နေခဲ့ကြတာပါ.. . ဒကာလေး အကြံဉာဏ်ကောင်းပါတယ်.. . ဒါ.. . ပေ.. . သိ.. . ”

ဘုန်းကြီးခဏ စဉ်းစားနေသည်။ သူက ကွမ်းသွေးထွေးရန် ကွမ်းတံတွေးခွက် အသင့်ကမ်းပေးသည်။

“ဒါထက်ကောင်းအောင် ဘုန်းကြီးစဉ်းစားနေတာက.. . အိမ်း.. . လူဆိုတာက လောဘသား.. . ပြီးတော့ ဒကာလေးပစ္စည်းတပဲကြီးစေ့လောက်ရှိတာ ဖျောက်လို့အင်မတန်လွယ်တယ်”

“မှန်ပါဘုရား.. . ”

“သူတို့ သစ္စာရေ ဆိုရင်တော့ အင်မတန် ရွံ့ကြောက်ရိသေ့ကြတာကလား.. . ဘုန်းကြီးသိတယ်.. . သစ္စာရေကို သိမ်ထဲမှ တိုက်ရလိမ့်မယ်.. . ဘုရားရှေ့မှာပေါ့.. . ပြီးတော့.. . တန်ပြန်ထောက်လှမ်းတဲ့အနေနဲ့.. . တောင်မြောက်တစ်တွဲ.. . တောင်မြောက်တစ်တွဲ

ပေါင်းပေးရလိမ့်မယ်. . စိန်ထုပ်နဲ့ညွန့်သီး၊ ဇွဲနဲ့အောင်ဘု. . ဒါမှ
မဟုတ်. . ညွန့်သီးနဲ့ဇွဲ၊ စိန်ထုပ်နဲ့အောင်ဘု စသဖြင့်ပေါ့. . . ဒါက
အနီးကပ်ကိစ္စ. . ဒကာလေး ကြည့်တွဲပေး. . အင်ချပ်ကတော့ ဒကာ
လေးနဲ့ မောင်ခပေါ့. . ”

“အင်မတန်သင့်မြတ်တဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲဘုရား၊ ဒီအကြောင်း
တွေ တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်းက သူတို့ အာစရိတွေကို ဖွင့်မပြောနဲ့
ဦးလို့ တားထားပြီး. . . သူတို့ သူဌေးဖြစ်သွားမှ ဝတ်ကောင်းစားလှ
တွေနဲ့. . ကျေးဇူးသိတဲ့ တပည့်ရင်းတွေအဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန်
သွားကန်တော့ခိုင်းရင်. . ဦးလူမောင်းရောဦးစံရပါ ဘယ်လောက်
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလိုက်မလဲဘုရား. . ပီတိဖြစ်လိုက်မလဲ. . .

မြောက်ပိုင်းကတောင်ပိုင်းရော ကာလသား ကာလသမီး
တွေပါ အားလုံးပေါင်းပြီး တစုတဝေးကြီး. . . သူတို့ကို ကြိုအသိ
မပေးဘဲ သွားကန်တော့ရင်လေ. . ”

သူအဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောနေမိသည်။

“အိမ်း. . မြင်ယောင်ပါတယ် မောင်ပန်းရေ. . အင်မတန်
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းမယ့် သံပင်စို့ပေါင်းစည်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါ. . .
အဲ့သလို တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့. . ဟည်းထနေမယ့် ဓမ္မာရုံကြီး
နဲ့အတူ တွင်ကျန်ရစ်မယ့် အောင်ပန်းသမိုင်းပေကပဲ. . ကဲ. . ဆွမ်း
စားသံချောင်းခေါက်နေပြီ. . အားလုံး သာသနာတော်ကို ရည်စူးပြီး
လုပ်နေတာ. . အောင်မြင်မှာပါ. . ”

ဆရာတော်ပြန်ကြသွားသောအခါ. . . အဝေးက ဟေးခနဲ
ခေါ်သံလိုလိုကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ချိုသန့်သန့်သီသီထွေး

ဘုန်းကြီးကျောင်းအပေါက်ဝတွင် ဖိနပ်လေးတွေ ကုန်းကောက်နေ
ကြသည်။ လက်ထဲတွင် ဒန်ချိုင့်ကြီးတစ်လုံးကို နှစ်ယောက်ဆွဲထား
သည်။ အအေးကပ်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်ဟူသော ကိုယ်ဟန်စကားကို
ချိုသဲလေး လုပ်ပြသွားသည်။ ဦးလေးခတ်အုပ်စု နေ့လယ်စာပြင်နေ
သော ဝိုင်းကိုကူရန် သူလျှောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်ကို အရိပ်ရှိရာ မိုးမခပင်အောက်ချ၍
အလယ်တွင် ဟင်းအိုးနှင့် သရက်သီးပိုးတီသုပ် နှစ်ပန်းကန်ချသည်။
ဖက်တွေ ကွပ်ပျစ်အနားဘေးတစ်လျှောက် စီးခင်း၍ ထမင်းတွေ
ပုံထားသည်။ သုံးဆတ်တိုး ပေါ်ဆန်းမွေးဆန်က အငွေ့တထောင်း
ထောင်းထ မွေးပျံ့နေသည်။ ဇီယာ၊ မဆလာနှင့် ကရဝေးရွက်နဲ့
သင်းနေသော ကြက်သားများများ ပဲကုလားဟင်းနံ့က ထမင်းဆာ
စေတော့သည်။

“ကဲ. . နောင်တော်တို့ ညီတော်တို့ အားလုံးပဲဗျို့ ထမင်း
သုံးဆောင်ရန် ကြွကြပါခင်ဗျား. . ဟိုမယ်. . လက်ဆေးရည်ပါ
ခင်ဗျား. . ”

ဦးလေးခက ယောက်ချိုဇွန်းနှင့် ဟင်းတွေခပ်၍ ထမင်းပုံ
တွေပေါ် လိုက်ဆမ်းပေးသည်။ ပါးနပ်သော ဦးလေးခက တောင်ပိုင်း
သားမြောက်ပိုင်းသားတွေကို. . မင်းဒီမှာထိုင်. . နင်က ဒီကိုလာနှင့်
တစ်ယောက်ခြားစီ နေရာချပေးနေသည်။

“ငါက စတိပဲထည့်ပေးထားတာ. . ဟင်းတွေအများကြီး
ဟောဒီမှာ ဟင်းအိုး. . ဟောဒီမှာ ယောက်ချိုဇွန်းကြီးလေးချောင်း
ကြိုက်သလိုခပ်စား. . . ဝင်းခက ကရင်ကြီးပြောသလို အားမနာသ

လိုစား.. ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သလိုစား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..
သူပြောတာ သဘောကျတယ်ကွ အားနာသလိုလို လုပ်
နေရင် ဘယ်ဝေလဲ.. ကိုယ့်အိမ်လိုစားရင် ဟင်းချွေတာ နေရမယ်
လေ.. .”

တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် အားပါးတရ စားနေသည်ကိုက
ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ သည်လို ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်းနှင့်
အမြဲပင် ကျွေးချင်သောစိတ် သူ့ရင်ထဲ ဖြစ်မိသည်။ ဆီဖျားနည်းနည်း
လယ်ငါးအိုးကပ်နှင့် ငါးပိရည်ကြို ငစိန်ဆန်ကြပ်ခဲသာ စားနေရရှာ
သော သူချစ်သည့် တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲရှာသူများ.. .။

အလို.. ကိုစိန်ထုပ်နှင့် ကိုအောင်ဘုက တစ်တွဲပါလား..
သူစားမည့် အသားကောင်းတုံးကို ကိုအောင်ဘုက ကိုစိန်ထုပ် ထမင်း
ပုံပေါ် တင်ပေးလိုပါလား.. .။

ဟိုမှာလည်း အသက်ကြီးသောကိုညွန့်သီးကို ကိုဇွဲက ပိုး
တီချဉ်သုပ်ခပ်ပြီး ဦးချနေပါရောလား.. .။ လှလိုက်တာ.. လက်
ရည်တစ်ပြင်တည်း ထမင်းဝိုင်းတွင် တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ဆိုတာ
မို့ကိုမနေတာပါလား.. တစ်ပေါင်းတည်း၊တစ်စည်းတည်း.. .။

သေချာသည်က သူရဲ့ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးသာ ရှိနေကြည့်
နေပါတက သည်မြင်ကွင်းကို အလျဉ်းမြင်ရမည် မဟုတ်ခြင်းပင်။ ခပ်
ပါးပါးလေးသာဖြစ်သော အမူအရာအပြုအမူလေးတွေထဲက နက်
ခွင်းတယ်ပြန်သော အတွေးအမြင်တစ်ရပ်ကို သူခံစားရရှိသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း သူမရောက်ခင်က ဖြစ်ခဲ့ပုံရသော
တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ဘောလုံးပွဲတုန်းက ရန်ပွဲအကြောင်းကို ရယ်

ရယ်မောမော ပြောဆိုနေကြသည်။ ခုတော့လည်း ရယ်ပွဲပွဲစရာ
တစ်ခုသာပါ။ သူကြည့်ရင်း ကြည့်နှုန်းနေစဉ် ဘယ်တုန်းက သူ့နောက်
နားရောက်နေမှန်းမသိသောရနံ့လေးက လေဝေ၍ သူ့နှာဝဆီ
ဝင်လာသည်။

“ဘာတွေငေးကြည့်နေတာလဲ.. ဟယ်.. မျက်လုံးမှာ
မျက်ရည်တွေလည်း ဝေလို့.. .”

“ဪ.. ဒီမြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ပြီး.. . ပီတိဖြစ်နေ
တာပါ.. .”

“ဟုတ်တယ်နော်.. တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း မတည့်ဘူးဆို
သီထွေးလည်း အံ့ဩပြီး ငြိမ်ကြည့်နေမိတာ.. . သူကြိုးစားနေ
ကြောင်း ချုံသဲပြောတယ်.. . တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ပြန်ပေါင်းဖို့
လေ.. .”

“ချုံသဲရော”

“လက်ထရိန်းတက်နေတယ်.. ဒါနဲ့ သူဘာလို့ မျက်ရည်
ဝဲနေတာလဲဟင်.. .”

“ဪ.. စပါးစိုက်တဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေ စားနေ
တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ ပြန်မြင်ယောင်လာလို့ပါ။ ဒီလို.. အားပါးတရ
အရသာရှိရှိ၊ ခွန်အားပြန်ပြည့်မယ့် အစားအစာတွေ အမြဲတမ်း စား
စေချင်လာလို့ပါ၊ ပြီးတော့.. . ဂုဏ်ထူး ဝရုတ္တိတွေ အပြည့်ရှိနေကြ
တဲ့ မြင်ကွင်းမို့ပါ.. .”

ဦးညွန့်သီးကို ကိုဇွဲက စားဦးစားဖျား ဦးဖယ်တယ်.. သူ
စားမယ့် အသားကောင်းကို ကိုအောင်ဘုက ကိုစိန်ထုပ် ထမင်းစားဆွဲ

ပေါ် တင်ပေးထားတယ်။ ဘယ်လောက်လှလည်း သိထွေးရယ်. . .
ပြီးတော့ ရန်ပုံတုန်းကအကြောင်းတွေ ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေကြ
တယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတည့်တဲ့သူတွေလေ။ ကိုယ်
မကြည်နူးပဲ နေမလား. . . ပီတိမျက်ရည်ပါ”

“သူက သိထွေးထင်တာထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်နော်. . .
သိထွေးပိုပြီး လေးစားသွားရပါတယ်. . . တကယ်ပြောတာပါ. . .”

သူ သိထွေး၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံလေးကြောင့်
အသေအချာလှည့်ကြည့်ရင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် ရှိန်းမြနေသော မွေးညင်း
နုနုများ ဆယ့်ငါးလက်မ အကွာအဝေးတွင် အတိုင်းသားရှိနေသည်။

မျဉ်းခတ်ထားသလို တိကျသပ်ရပ်သော နှုတ်ခမ်းဖူး ပန်း
သွေးလေးက. . . သဘာဝအတိုင်း နီစွေးနေသည်။ သူ ရင်မခုန်ဘဲ
ရပ်နေတော့သည်ထင်သည်။

“ဟိတ်. . . ကိုပန်း ချိုသဲ ထမင်းအရမ်းဆာနေပြီ. . .”

“ဟာ. . . ဟုတ်သားပဲ. . . ကိုယ်လည်းဆာလှပြီ. . . လာ. . .
သိထွေး. . . ထမင်းလက်ဆုံပဲ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ရအောင်
လာပါ”

“အတင်းမခေါ်ရပါဘူးရှင် သိထွေးစားမှာပါ. . .”

“အဘေ. . . နေရာလုပ်ပေး၊ ဦးအောင်ဘု. . . ဟိုဘက်တိုး
ချီသဲလည်းဆာလှပြီ. . .”

ပျော်ရွှင်စွာ ဟေးခနဲ ရယ်မော၍ ကြုံပေးကြသည်။
တွန်းတွန်းထိုးထိုး ဝင်ထိုင်တော့ ဦးညွန့်သီးက. . .

“ငတို့ ဆင်းရဲသားဝိုင်းထဲ ဝင်မစားဘူးထင်လို့ မခေါ်ရဲကြ
တာပါဟာ. . . လာ. . . ပျော်စရာကြီး. . .”

ကိုအောင်ဘုကလည်း ပလုတ်ပလောင်းသံနှင့်. . .

“ကြုံဖူးပေါင်. . . ဟာ. . . ဆရာလေးရော သိထွေးနဲ့ချီသဲရော
ပါလား. . . ငရို့က ရွံ့လိမ့်မယ်ထင်နေတာ. . . တစ်ဝိုင်းထဲတော့ ဒီ လူ
ရည်သန်တွေ ဝင်မစားလောက်ဘူးပဲ တကယ်ထင်နေတာ”

“ရွံ့ပေါင်တော်. . . ဦးအောင်ဘု ပါးစပ်ထဲကတောင် လှစား
ဦးမှာ. . .”

“တကယ်လား. . . ငါဝါးခွံမှာနော် ချီသဲလေး. . .”

“ဝေါ့. . . ဆိုပြီး မျိုချပစ်မှာပေါ့. . .”

သူ့ကြက်အုပ်ကို အစားကျွေးပြီးသကာလ. . . ဦးလေးခက
လည်း အိမ်ပေါ်က သံခဲတို့ကျောင်းသားဝိုင်းမှာ ဝင်စားတော့သည်။

သိထွေးထမင်းပုံထဲ သူ ကြက်သည်းဖတ် ထည့်ပေးရန်
ချောင်းနေသည်ကို ချီသဲက မျက်လုံးတမင်မှိတ်ထားသည်။ မမြင်
ယောင်ဆောင်သည့်ပေါ့။ ထိုအခိုက်. . . အနားကဖွင့်က ချီသဲထမင်း
လုပ်ထဲ ငရုတ်သီးတောင့် လှမ်းထည့်လိုက်သည်။ မမြင်။

“အား. . . စပ်တယ်. . . စပ်တယ်. . . ကုလားအော်သီး ဟား
ရေ. . . ရေ”

“ကုလားအော်သီး မဟုတ်ဘူးဟာ. . . ဝက်ပေါက်အော်သီး
ဟာ. . .”

တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် မြိန်လှသော မမေ့စဖွယ် ထမင်း
ဝိုင်းဖြစ်တော့သည်။ သိထွေးက အအေးချိုင့်ကြီး ကွပ်ပုတ်ပေါ်ထူတင်

ပေးသည်။

ထမင်းဝိုင်းပြီးဆုံးတော့ အအေးတိုက်သည်။ ကုသိုလ်ဆိုတာလည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဟု . . . ချိုသဲက ကပ်၍ စသေးသည်။

အိမ်ပေါ်ရှင်း၍ ကျောင်းသားဝိုင်းပြန်သွားသောအခါ . . . ဘုရားဆောင်နားတွင် . . .

“ဟိုအထုပ် ဘယ်ကျောင်းသားကျန်ခဲ့ပါလိမ့်”

“ကျောင်းဆရာကို သူ့ကျောင်းသား ညီအစ်ကိုက ကန်တော့တာပါတဲ့ . . .”

ယောလုံချည်နီညို၊ ချုပ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

စောင်းပုံသေးသေးလေးတွေနှင့် . . .

“နောင်နောင်တို့ ညီအစ်ကိုကန်တော့တာပါရှင် . . .”

“အလကားပြောတာ . . . ကြီးမြတ် ဘောနတ်ချောင်းအသွား မေသီမှာလိုက်တာ အစ်ကိုပန်း၊ သံခဲက ဆရာလေးမှာ လုံချည်သုံးထည်ပဲရှိတယ် . . . တစ်ထည်က ရေလဲလုံချည်ဆိုလို့”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ . . .”

သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ယူလိုက်သည်။ ဇစ်ဖွင့်ရင်း . . .

“ကိုယ်မနေ့က မြို့ကြီးဈေးထဲရောက်တယ် . . . ထန်းရည်နဲ့ ကြွက်သား ဧည့်ခံထားတဲ့ ချိုသဲဖို့ အင်္ကျီနဲ့စကတ်ဂါဝန်ဝယ်ရင်း . . . နောက်ဆုံးပေါ်တဲ့ ဖေါ့ခရစ်လှိုင်းကြီးဆိုလား . . . အုန်းနဲ့ မုန်းဟင်းခါး မပြတ်တမ်းစားရမလားလို့ . . . ဟားတာပါ . . .”

“ဟာ . . . ရောင်စုံပဲ . . . ငါးစတောင်ပါလား . . . ဘယ်မှာလဲ

ချိုသဲဖို့ရော . . .”

“ပါ ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ရယ် . . . ကျောင်းအစ်မက အဓိကပါ”

“ဟယ် . . . လှလိုက်တဲ့ ဂါဝန်တွေ . . . ဟာဟာ . . .”

“ဒါက . . . ကြီးကြီးဒေါ်မြသီအတွက် . . . ယိုးဒယားပါတိတ်သိပ်ပြီး လူကြီးဆင်မဖြစ်အောင် မနည်းရွေးရတယ် . . .”

ဦးလေးခက တံခါးဝမှ . . .

“ဟုတ်သဟေ့ . . . ရည်းစားဖို့လား မိန်းမဖို့လားလို့တောင် တို့မောင်ပန်း လူပျိုနုနုထွဋ်ထွဋ်လေး အမေးခံရသေး . . . အဟေး”

အင်္ကျီဂါဝန်တွေ ကိုယ်ပေါ်ကပ်ကြည့်နေသော ချိုသဲက . . .

“ဟုတ်တယ် ချိုသဲတောင်ကြားလိုက်သေးတယ်၊ အစ်ကိုပန်း ပြန်ဖြေတာ . . . အမေ့ဖို့တဲ့ . . .”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဒီကောင်မလေး . . .”

“ပြောပါစေ သီထွေးရယ် . . . ကလေးစကားပဲ . . . ဘေးမဲ့ထေးထားလိုက်ပါ . . .”

“အောင်မာ . . . အရူးစကား၊ ကလေးစကား မှန်တတ်တယ်တဲ့၊ မှန်နေပြီ မဟုတ်လား . . .”

“ထားပါတော့ တားပါတော့ . . .”

“ထားပါဒယ် . . . ထားပါဒယ် . . .”

နှစ်ဦးသား စူးစိုက်၍ ငိုက်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ထိုအခိုက်လေးကို ဟန်ပန်အမူအရာ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သိပါလားလို့ ဖွဲ့စရာ ညီစရာ . . . စကားမှ မရှိတာ . . . ။

၁၂၄ နတ်ရွာဦး

စကတ်ဂါဝန် အသစ်တစ်ထည်ကို ဝတ်လက်စ အင်္ကျီပေါ်
တ ထပ်စွပ်ပြီး ချုံသဲက နှစ်တောင်လောက်မြင့်သော တဲအိမ်ကြမ်း
ခင်းမှ ခြေတွဲလောင်းချရင်း. . .

“ဟယ်. . ဒါက ဘယ်သူ့ဖိနပ်လဲ. . ရေးထားတာကလည်း
ဘယ်ဘက်မှာက ‘မ’တဲ့၊ ညာဘက်မှာ ‘ခ’တဲ့ ဘာလဲဟ. . .”

“အဲ့ဒါ ငါ့ဖိနပ်ဟဲ့. . မ,ခ ဆိုတာ မောင်ခပေါ့ဟ ဒါလေး
တောင် မသိဘူး. . ရှစ်တန်းဘယ်လိုအောင်ထားလဲ မသိပေါင်”

“ခိုးချလို့. . ခိုးချလို့. . .”

ထိုစဉ် လေပင့်တိုး၍ ချုံသဲစကတ်ဂါဝန် လန်ပျံတက်သွား
သည်။ အလုပ်ဝင်ခါစ အားလုံးနီးပါး ကြည့်နေသမို့ ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်
ခံလိုက်ရ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ. . ဒီမှာ အောက်တစ်ထပ်ပါသေးတယ်ဟဲ့
နာဘူးတွေရဲ့. . .”

“တော်သေးတာပေါ့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေတုန်း ဝုန်းခနဲ
လန်ပျံသွားလို့. . .”

အသံတစ်သံထွက်လာသည်။ စကတ်ဆွဲဖုံးမနေဘဲ ချုံသဲ
ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချပြီး ခြေသပွတ်ထိုး၍ အော်ငိုတော့
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းချော့သည်။ ဟေးခနဲ ဝိုင်းအော်ပြန်
သည်။ အော်လေ. . ဝိုလေ။ ဝိုလေ. . အော်လေ. . ။ သို့သော်. .
ဖျော်စရာကောင်းပါသည်။ အော်၍ကလေးလိုငိုနေသော အပျိုဖျန်း
လေးပေမို့ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

သျှောင်ကြီးဗွေငုတ်တုတ် ၁၂၅

“အော်. . အီး. . ပြော. . .”

အရေးထဲတောင်ပျံ့ကြက်မကြီးက မပီမသနှင့် ကြက်ဖလို
လာအော်ရင်း သူမကို မော့ကြည့်လာနေသည်မို့ ကဲလားတုတ်နှင့်
ကောက်ပေါက်သည်။

“ကဲဟာ. . .”

“ကြည့်. . ကြည့်ဟေ့. . သူ့ထက်လန်တာကျတော့ သူ့ဟာ
သူ တွန်တာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ရန်လုပ်နေတယ်ဟေ့. . .”

ကုန်းအော်ရင်း ကိုင်တုတ်ပါတော့သည်။

သူက ချုံသဲ တောရုပ်ပေါက်သွားပြီဆိုမှ ရပ်လေသတည်း။

အခန်း(၉)

ကျင်း

ဟောင်းတွေဆိုသော်လည်း မြေအစိုဓါတ်ကြောင့်... အနံ့အသက် မကောင်းလှပါ။ နှာခေါင်းနှင့်မျက်နှာတွင် ပဝါတွေ၊ တဘက်ဟောင်းတွေ ပေါင်းအုပ်၍ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ သူကတော့ အားနာပြီးရင်း အားနာနေတော့သည်။

ကိုစိန်ထုပ်နှင့်ကိုအောင်ဘုက တစ်တွဲ၊ ကိုညွန့်သီးနှင့်ကိုဇွဲက တစ်တွဲ ညအချိန်ကျမှ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်လင်းမီးနှစ်လုံးနှင့် ထွန်းလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အလင်းအပြင်မထွက်

ရန် တာလပတ်တွေကို တိုင်စိုက်၍ ကာရံအုပ်မိုးထားရသေးသည်။
လျှို့ဝှက်တကယ့်စီမံကိန်းကြီး ကျနေတော့သည်။

ကျင်းက သုံးပေပတ်လည်ခန့်သာရှိသည်။ တစ်ယောက်
ဆင်းတူးရန်သာ နေရာရှိသည်။ တူး၍ ကျင်းနှုတ်ခမ်းသို့တင်သည်။
တစ်ယောက်က ထောင်းထုချေမှု၍ ဆန်ခါတိုက်ခြင်း အလုပ်ဖြစ်
သည်။ ကျင်းနှစ်ကျင်းကိုပေါင်း၍ တာလပတ်ဖုံးအုပ်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။ တစ်ကျင်းနှင့်တစ်ကျင်း ဆယ်တောင်ခန့်သာ ကွာသည်မို့
ကျင်းနှစ်ကျင်းကြားတွင် ဆန်ခါချသည့်မြေမွှေတောင်ပို့နှစ်ခု အပြိုင်
ပင် မို့မောက်လာသည်။ ဂဝံဆန်သောမြေမို့ နီရဲရဲဂဝံကျောက်စ
လေးတွေပါ ရောပါလာသဖြင့် အလွန်ဂရုစိုက်၍ ဆန်ခါပေါ်တင်သ
မှုကို စစ်ဆေးရသည်။ စပါးလှေ့ဆန်ခါ ဖြစ်သဖြင့် ကျွဲ၍ပါသွားစရာ
အကြောင်းတော့မရှိ။

သို့သော် . . ပို၍စိတ်ချရစေရန် ဆန်ခါတိုက်ပြီးသား တင်
ကျန်ရစ်သည့် ခဲလုံးအမှော်အမှားတွေကို သံဗုံးထဲထည့်၍ ရေဆေးပြီး
စစ်ဆေးရသေးသည်။ ဒါက အင်ချပ်တွေဖြစ်သော ဦးလေးခန့်သူ
တာဝန်ဖြစ်သည်။ ရှိနေသည်ဆိုပါက ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်သော
ဂရုစိုက်မှုများဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေလည်း အနံ့ခံနိုင်အောင် အသောက်အစား
လေးနှင့် စကားတပြောပြော၊ ဟာသတသောသော လုပ်ကိုင်ကြ
သည်။ အားလုံး ဟာသဉာဏ်ရှိနေသူများဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့ရ
သည်။ ကိုစိန်ထုပ်က ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် မြေတောင်းတင်ပေးရင်း
အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် ဦးလေးခန့်တိုက်သော ထန်းရည်ကို ပါးစပ်ဟ

မော့ချသည်။ (ယောက်ျားသားတွေချည်းမို့ သဘာဝကျကျ စိတ်လွတ်
လက်လွတ် ပြောဆိုကြသည်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြပါကုန်။)

ကိုစိန်ထုပ်က သူကမ်းပေးသော ဆေးလိပ်တိုကို မီးတို့ဖျါရင်း
“ဝါးဖေါင်သူကြီးသမီး . . . အားကောင်းမောင်းသန် ကရင်
လှေထိုးသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရော၊ ညဉ့်ကျတော့အဖေလုပ်သူက
တဲအပြင်ထွက်ပြီး ဖေါင်စုန်ဖို့ လမ်းကြောင်းကြည့်ပေးနေရတာပေါ့
ဝါးဖေါင်ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ လူနင်းတာတောင် တကျွတ်ကျွတ်
မှုတ်လား”

ဆန်ခါချနေသော အောင်ဘုက . . .
“ခင်ဗျားအိမ်လည်း ဝါးကြမ်း တကျွတ်ကျွတ်ပါဗျာ . . .”
“ကျွတ်ကျွတ်ကွာ ငရိုးကနှစ်ယောက်တည်းနေတာ . . . အဲ
ဆက်ပြောမယ် . . သန်းခေါင်ကျော်ထိ ကျွတ်ကျွတ်ကမရပ်ဘူး . .
အဖေခင်မျာ ထိုင်လိုက်ထလိုက် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ပေါ့ . . ငြိမ်
သွားလိုက် . . ခဏကြာ ကျွတ်ကျွတ်လိုက်ပေါ့ကွာ . . . တော်ပြီ . .
တော်ပြီလည်း ခဏခဏ ကြားနေရသပေါ့ . . တော်ပြီလိုက် ကျွတ်
ကျွတ်လိုက် . . ကြာတော့ အဖေ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး . . ကျိန်းသံ
ထွက်ပေးရတော့တယ် . . . တော်ဆိုလည်း ဒတ်လိုက်ပေါ့ကွာ . .
မင်းဖင်ထဲ ပြောင်းဖူးရိုး ထိုးထားကြည့်ပါလား တစ်ညလုံး မင်းဘယ်
လိုအိပ်မလဲတဲ့ . . .”

တစ်ဘက်ကျင်းက ကိုညွန့်သီးပါ ထရေသီးအောင်ရယ်
တော့သည်။
သူကတော့ . . . ကိုစိန်ထုပ်၏စကားထဲပါသော “ကျိန်းသံ

ထွက်ပေးရတော့တယ်” ဟူသည့်အပိုင်းကို ရသဟုယူဆသည်။ နှစ်ခွဲ စကားဖြစ်သည်။ ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ သားမက်တပည့်ပေကိုး။ ပြီးတော့ ဗမာစကားပုံရှိသည်ပဲ နှမလင်နေမောင်ဖင်ကျိန်းတဲ့။ . . ခုဟာက အဖေ။ သူပြုံးရုံမက ရယ်နေမိသည်။

ဆန်ခါချနေသော ကိုဇွဲကလည်း အားကျမခံ. . . ။

“ကိုစိန်ထုပ်က ပြောင်းဖူးရိုးဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်တို သတိရသွားတယ်ဗျ. . . ကိုစိန်ထုပ်လောက် မကြမ်းပါဘူး ကန်တော့နော်ဆရာလေး. . . .”

“ပြောပါဗျာ စာဖြစ်မလာတဲ့ ပြည်တွင်းဖြစ် ဟာသတွေ”

“သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့. . . ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းခတ်မှာ နှစ်ယောက်အတူအိပ်ရတယ်၊ တစ်ယောက်က ဆေးပြင်းလိပ်စွဲနေတယ်. . . အိပ်ခါနီးဆေးပြင်းလိပ်ကို ထောင်းထောင်း ထအောင်ဖွာလေတယ်၊ လင်းလင်းချင်း နိုးနိုးချင်းလည်း ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တယ်. . . တစ်ယောက်က ဒီဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ကို အလွန် မုန်းတယ်. . . ခင်နေတော့မပြောရက်ဘူး. . . ငါ့သူငယ်ချင်း ဆေးပြင်းလိပ်ပြတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အမြဲကြံနေသပေါ့၊ တစ်ညတော့အကြံရတယ် ဟိုကောင်ဆေးလိပ်ဖွါပြီး အိပ်သွားတယ်. . . သူက မီးသေနေတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်နွေးနွေးလေးကို ယူပြီး ဖင်ကြားညှပ် အိပ်လိုက်တယ်. . . မနက်ဟိုကောင်မနီးခင် အိပ်ရာကထတယ် ဖင်ကြားက ဆေးလိပ်ကို အသာသူနေရာသူပြန်တင်ထားပြီး ပြန်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်. . .

ဟိုကောင်နီးလာတယ် ဆေးပြင်းလိပ်တိုလေး ဖျတ်ဆို ပါး

စင်ကောက်တပ်တယ်. . . ဟာ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ. . . ဖွီး. . . ဝေါ့. . . ဆိုပြီး ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်တယ်. . . အဲဒီညညဘက်လည်း ဆေးလိပ်မသောက်ပဲအိပ်သွားတယ်. . . သူ့သူငယ်ချင်း ဆေးလိပ်ပြတ်တော့ ပျော်တာပေါ့. . . ဖြစ်ချင်တော့ သူကအိပ်မရဘူး. . . ဘာလို့နေမှန်း မသိဘူး. . . နောက်ဆုံးဆေးပြင်းလိပ်တိုလေး ဖင်ကြားကောက်ညှပ်လိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားတယ်တဲ့. . . ”

ရယ်သံတွေ ညဉ့်ယံထဲ ထွက်လာသည်။ ဒါတောင် ကိုဇွဲက နောက်ဆက်တွဲသေးသည်။

“ဒါတောင်ဆေးပြင်းလိပ်က အရင်ညကလို သိပ်မနွေးလို့ မှေးခနဲ. . . မှေးခနဲပဲ အိပ်ရတယ်တဲ့. . . ”

သူကြားဖူးသော ဟာသဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် နွေးသော ကိစ္စမပါဟုထင်သည်။ ကိုဇွဲ စကားအလင်္ကာဆင်ပုံက ပို၍ အံဝင်သွားပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျင်ရက် သုံးရက်သုံးည ဂွန်မြောက်၍ မိုးသောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျင်သမားလေးယောက် မိခင်ဖခင်နှင့် အိမ်သူသက်ထားတွေကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ညဉ့်ညဉ့်ချောက်နေသောကိစ္စက ခေါင်းထောင်ထလာတော့သည်။ ကိုစိန်ထုပ်မိန်းမ မယ်မျှင်က. . .

“ဒီမယ်ကိုစိန်ထုပ် ရှင်တစ်နေကုန်အိပ်ပြီး ညဉ့်ညဉ့်ပျောက်နေတာ ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့လဲ. . . ပြော. . . ”

“နင် ချမ်းသာဖို့ပါဟာ. . . ငါမဖေါက်ပါဘူး. . . ”
အောင်ဘုမိန်းမ ကျင်ဥမကလည်း. . .

“ရှင်ခြေလှမ်းဖျက်နေတာ ကျုပ်သိသနော် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် လုပ်လို့ကတော့... ကျင့်ဥတဲ့ တစ်ဥထဲရှိတယ် ဟောသလို ဆံပင်စု ကိုင်ပြီး... ဘယ်ပြန်ညာပြန်...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... နင့်သက္ကာန်လုပ်တာကလည်း ငါ့ဆံပင်ကုန် ပါပြီ... နဂိုကတစ်မွေးနှစ်မွေးဟာကို... တစ်ဥထဲရှိတဲ့နင့်ဥကို ငါငွေ ထုပ်နဲ့ပစ်ခဲ့ပြီဦးမယ်... အဲသတော့မှ... တဟဲ့ဟဲ့... ငါလင်ကြီး... ငါ လင်ကြီး လာမလုပ်နဲ့...”

“ဒါဆိုရှင် ညဉ့်ညဉ့်ဘာလုပ်နေလို့ ဘယ်သွားသတုန်းပြော”

“အမေကလည်းဗျာ ယောက်ျားအလုပ်တွေ ဝင်ဝင်မရှုပ်နဲ့ သားတော်မောင် မဲလုံးက ဒေါသဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်က တဝုန်း ဝုန်း ခြေဗလာနှင့် ဆင်းသွားသည်။

“ဟဲ့... ငမဲလုံး နင်သာ... ငါ့ဘဲရောင်းပြီးဝယ်ပေးထားတဲ့ ဖိနပ်လိုက်ရှာဦး... ယောက်ျားမှာဖိနပ် အမေရဆိုလို့ မစားရက်၊ မသောက်ရက် ဝယ်ပေးထားတာဟဲ့...”

“တော်ကြပါဟာ... ငါအိပ်ပါရစေ”

ထိုအတူပင် ကိုညွန့်သီးလည်း မိုက်မခဲရသော ဝေဒနာတစ် ဘက်နှင့် ပူညံပူညံအမေ့ကြောင့် အိပ်ရေးဖျက်ရသည်။ ဇွဲလည်း သူ့သူဌေးစံရက... ညဉ့်ညဉ့်ပျောက်ပြီး နေ့ခင်းကျောခင်းခင်းနေသ ဖြင့် တပူပူတဆူဆူ ထုံးမလေ့တစ်ခုလိုပင်...

ရွာထဲတီးတိုး သတင်းတွေလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာတော် အိပ်မက်မက်တဲ့ ဝိသကြုံ မိုးကျရွှေကိုယ်ဆို တာ ငါအစကမပြောဘူးလား... အောင်ပန်းဟာ သိုက်ကလာတာပါ

ဆို... လက်ဗလာခြေဗလာက ဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ ဘယ်ကပိုက်ဆံလာ သလဲ...”

“ရှားတိုးတိုး... ခုလည်း သူ့ခြံထဲ သိုက်တူးနေကြတယ်တဲ့ နဂါးသိုက်တဲ့... တော်တော်နက်တယ် ပြောတာပဲ... ညဉ့်ညဉ့်နဂါး မတွေ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ခြံထဲထွက်လာတတ်တယ်တဲ့...”

“ဟမလေး... အနားသွားမကပ်နဲ့နော် နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းမရွေးဘူး... တဲ့...”

“သူ... သိုက်ကလာတာကို မပြောချင်လို့... အတိတ်မေ့ချင် ယောင်ဆောင်နေတာတဲ့...”

“ဥစ္စာစောင့်မတဲ့ဟဲ့... ယောက်ျားယောင်ဆောင်နေဖို့ သိုက် ကမှာလိုက်တာတဲ့ ကြည့်ပါလား ဆံပင်ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ”

“ဟုတ်ပါ... ဖြန့်ချထားတာ ငါမြင်ဖူးတယ် အရောင်လက် လက်ကို ထနေတာပဲ လှမှလှ...”

“သီသီထွေးကိုလည်း လူပုံအလယ်မှာ အမေဂျမ်း ဟော ထားတာ တစ်ရွာလုံး အကြားပဲဥစ္စာ... သိုက်ဆက်တဲ့... ဒါကြောင့် အဝင်အထွက်ရှိနေတာပေါ့...”

“မောင်နှမတဲ့ဟဲ့... ကြိုက်လို့မရဘူးတဲ့...”

“ညီအစ်မပါဟာ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က... လိုက်တယ်ဟဲ့...”

“ဟိုမယ်... ဒေါ်အာဠာ လာနေပြီ...”

ဤသို့ဖြင့် စတုတ္ထညဉ်ကို ရောက်ရှိလာလေသည်။ ညဉ့်ဦးတွင်ပင် တူးမြေက မစင်မြေဆွေးအမည်းတွေကုန်၍ အောက်ခြေက ဂဝံမြေနီနီတွေ ပါလာနေပြီဖြစ်သည်။ နှစ်ကျင်းလုံးဖြစ်သည်။

အလေးချိန်စီး၍ မြေတိုးနိုင်သည်ဟု ယူဆပြီး တစ်ထွာက နေတစ်ထောင်ခန့် ထပ်ထူး၍ ကျင်ကြသည်။

ဦးလေးခက စိတ်ပျက်စကား စသည်။

“အင်း.. ငရို့ ဘေးသားတွေလည်း နီရဲအောင် ခြစ်တူးလာတာပဲ.. ခက်တော့နေပြီ”

ကိုညွန့်သီးက သူတိုင်းကို ရေလောင်းထည့်၍ သစ်သားကျင်ခွက်နှင့်ပင် ကျင်ကြည့်နေသည်။ ထိုကျင်းက မြေတစ်တင်း ရှပ်တူး၍ အခိုးခံထားရသော ပထမကျင်း၊ ဖြစ်နိုင်ချေများသောကျင်း ဖြစ်သည်။ ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွေပါ ပေပွဉ်ကတွေထ၍ ချော်ကုန်သည်။

ခဏနား၍ ရေနွေးကြမ်း မြေပဲယိုနှင့် ကျတော့မည့် တည်းတည်းစိတ်ဓါတ်တွေကို တင်နေကြစဉ်..

ခြံဝကလက်နှိပ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့်..

“ဟေ့.. ဆရာကိုအောင်.. ပန်း.. ခြံတံခါးဖွင့်ပါ..

ညောင်စာရင်းနဲ့.. ရှောင်တခင် စစ်ဆေးစရာရှိလို့..”

ကိုအောင်ဘုက ပျာယာခတ်သွားပြီး..

“ဟာ!.. သူကြီးအသံဗျ.. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..”

သူက ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်နိုင်သည်။

သွေးအေးအေးလေသံနှင့်..

“ဘာမှ အပိုတွေမပြောနဲ့.. ရှောင်မနေနဲ့.. ဦးလေးခက ဆရာတော်ခိုင်းထားလို့ လုပ်နေကြတာလို့ပဲ ပြောထား.. ကျွန်တော် သူတို့ကိုရှောင်ပြီး ဆရာတော်ပင့်ခဲ့မယ်.. ဦးလေးခ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်.. ကျွန်တော့်ကိုမေးရင် ဆရာတော့် ကျောင်းသွားတယ် ပြောထား..”

ဆရာလေးကော ဦးခပါ ရွက်ထည်တဲထဲက ထွက်သွားသည်။ မကြာခင် သူကြီးဦးလှမောင်းနှင့် ဆယ်အိမ်မှူးနှစ်ယောက် ရွက်ထည်တဲထဲ ဝင်လာသည်.. ညွန့်သီးနှင့် အောင်ဘုကို မျက်နှာထားနှင့် အရင်ကြည့်သည်။

“မင်းတို့အိမ်တွေက လာတိုင်လို့ ငါလိုက်ရှာပေးတာ.. မင်းတို့ ကျိတ်ပြီးဘာတွေလုပ်နေတာလဲ.. ပြောစမ်း..”

စိန်ထုပ်နှင့် ဇွဲကို အပေါ်စီးကကြည့်သည်။ ဇွဲက လေတလေးချွန်နေသည်။ စိန်ထုပ်က ရုပ်တည်နှင့် ခပ်သာသာပင်နေသည်။

“မေးနေတယ်လေ. . . အောင်ဘု. . .”

နောက်ဝင်လာသော ဦးလေးခက သူညီသူကြီးကို ခပ်မာမာ လေသံနှင့်ပင်. . .

“ဆရာတော်ခိုင်းထားလို့ လုပ်နေကြတာ. . . သူတို့ဘာမှ မသိဘူးသူကြီး. . .”

“ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကမသိဘဲ. . . လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ရမလားဗျ. . . ကိုမောင်စိုး ခင်ဗျားအပိုင်ထဲမှာ ခင်ဗျားသိရမှာဗျ”

“ဒါက ဝတ္ထုကံမြေထဲပါတယ်လေ. . . ဘုန်းကြီးနဲ့ပဲဆိုင်တယ် သူကြီး. . .”

“ဒါဆို ဒီနေရာမှာ လက်နက်စက်ရုံလာတည်ရင်. . . ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပဲကြည့်နေမယ်ပေါ့. . .”

ဦးခက. . .

“ဟေ့ကောင်သူကြီး. . . ငါတို့ဘုန်းကြီးက အဲဒါမျိုးလုပ်မလားကွ. . . မင်းစကားပြောတာ ကြည့်ပြော. . . ဒါ မင်းပိုင်မြေမှုတ်ဘူး. . . ငါ့ကို စံရပေးထားတာ. . . ငါကလှူထားတာ. . .”

“ခင်ဗျားကြီး တိတ်တိတ်နေ. . . ထိတ်တုံးစာမိချင်နေလား ငါ့ပြောလားရမ်းကတည်းက ခတ်မလို့ မိလွန်းတောင်းပန်လို့. . . ဒီတစ်ခါတော့ မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ခင်ဗျားထိတ်တုံးနဲ့ညားမှာပဲ. . .”

ပြောရင်း ရွံကျင်းနှုတ်ခမ်းဘက် တိုးကဲ၍ ကြည့်သည်။

ကိုညွန့်သီးက. . .

“သူကြီး. . . သူကြီး. . . အနားမကပ်နဲ့. . .”

“ကပ်တော့ဘာဖြစ်လဲ. . . ကပ်တယ်ကွာ. . .”

“ဖလပ်!. . . ရှုရော!. . .”

“ဟ!. . . ဟ!. . . မောင်စိုး လုပ်ဦး”

“ရှော!. . . ဝုန်း!. . . ဝရုန်း!. . . ဗွပ်!. . .”

သူကြီးရော မောင်စိုးပါ ဗွက်ကျင်းထဲ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။ ပေရေညစ်ပတ်၍ ကုန်းထလာကြသည်။ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ ဆွဲမတင်. . . အောက်က မျက်နှာက ရွံနီညို တွေသုတ်ရင်း မမြင်မစမ်း လက်တရမ်းရမ်း. . . အော်နေသည်။

“ချေးစော်ကလည်း နံလိုက်တာ ဟောင်နေတာပဲ. . . လုပ်ဦး ဆွဲတင်ကြဦးလေကွာ ငါ့လခွီးမှပဲ. . .”

ဆရာတော်နှင့် ကိုအောင်ပန်း ဝင်လာသည်။ ကိုအောင်ပန်းကတော့ ရယ်နေသည်။ ဆရာတော်ကတော့ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် ကြိမ်လုံးကိုင်ရင်း. . .

“အိမ်း. . . မင်း. . . သာသနာ ကောင်းရာကောင်းကျိုး လုပ်နေသူတွေကို သာသနာမြေထဲ လာဝင်စွက်လို့. . . အဲဒါဘုရားရိုက်တာပဲ. . . ဘုရားက ဒီထက်ထပ်မနက်ခင် မင်းတို့ထွက်သွားတော့ ဒကာညွန့်သီး ဟိုမယ်ကြိုးရှိတယ်. . . အိမ်သာတိုင်မှာချည်ပြီး တွဲလောင်းချပေးလိုက်. . .”

ကြီးကိုဆွဲ၍ ဗွက်တွင်းထဲက ကုန်းရုန်းတက်လာကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးဗွက်တွေနှင့် မျက်စေ့နေရာလေးသာ ကွက်ကျန်ပြီး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဒူးတုပ်လက်အုပ်ချီနေကြပုံက မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ဖို့ကောင်းနေတော့သည်။

“ဒီတစ်ခါက ဗွက်တွင်းထဲကျတာ နောက်တစ်ခါဆိုတယ်

တွင်းထဲကျမလဲ. . သိလား. . လူမောင်း. . ”

“မသိပါဘုရား. . . ”

“အဝီစိ. . အဝီစိငရဲတွင်းကွ. . . ငါလေ. . တယ်. . .

ဆော်လိုက်ရ”

ဦးပင်မချနိုင်ဘဲ တစ်ချိုးတည်း ထလစ်ကြတော့သည်။

တကယ်လည်း ဆော်မည့်ဆရာတော်ပေကိုး။

အခြေအနေတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားမှ. . .

“အိမ်း. . ဥစ္စာကံပေးမရသေးက နှောင့်နှေးဗျာပါ မရှိရာ
တဲ့ ဒကာတို့. . ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကံနဲ့အလွန်ဆိုင်တယ်. . ချမ်း
သာခြင်းကတော့. . ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနဲ့ ဆိုင်သပေါ့. . . ဉာဏ်နဲ့
ဝီရိယ စိုက်ကြတာတွေ့ရလို့. . ဘုန်းကြီးဝမ်းသာသကဲ့၊ ကံမပါသေး
တော့ မရသေးဘူးပေါ့. . . ကိုင်း ဒီညဉ့်တော့ အားလုံးအိမ်ပြန်နား
ကြပေရော. . . နက်ဖြန်မှ ဘုန်းကြီးလိုအပ်သလို အခေါ်လွှတ်မယ်”

ကိုအောင်ဘု၊ ဦးညွန့်သီး၊ ကိုစိန်ထုပ်၊ ကိုဇွဲ တို့လေးဦး
ညှိုးငယ်စွာ ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြု၍ ထကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ
ထွက်သော ကိုအောင်ဘုက တဲဝတွင် ချွတ်ထားသော ဖိနပ်တစ်ရန်
ကို ကောက်၍ မီးရောင်နှင့်ထောင်ကြည့်ပြီး. . .

“ဘယ်သူဖိနပ်မှားသွားသေးလဲ! . . . ”

ဦးလေးခက အနားသွားကြည့်၍. .

“မမှားပါဘူး. . အဲဒါ ငါ့ဖိနပ်ကွ. . . ”

ခဏတွေ့နေပြီးမှ ကိုအောင်ဘု ချာခနဲ လှည့်ထွက်၍ အ
မှောင်ထုထဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကိုအောင်ဘု ဘာဖိနပ်မှ

စီးမသွားပါ. . . ။

‘ဆရာတော်၊ သူနှင့် ဦးလေးခ. . သန်းခေါင်ကြက်တွန်သည်
အထိ. . ထဲထဲဝင်ဝင် အသေးစိတ်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဥစ္စာပျောက်
ငရဲရောက်တဲ့။ တစ်စုံတစ်ယောက် သစ္စာပျက်တာ မဟုတ်လျှင် အခွံ
ခံရသော မြေတစ်တင်းစာထဲ ကျိန်းသေပါသွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု
အားလုံး အဆင်ပြေရေးအတွက်နှင့် သံသယကင်းရေးအတွက်. .
လက်ရှိကျင်းကို မြေဖို့၍ သူကိုယ်တိုင် ကျင်မည်ဟု တွင်တွင်ပြော
လာသည်။ ဆရာတော်က စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ဟုသာ မိန့်သည်။

“ဥစ္စာရှင်မှန်ရင် ပြန်ကိုရုရမှာပေါ့. . . ”

ဟူ၍ နှစ်သိမ့်ရင်း ပြန်ကြွသည်။

“အော်. . . အီး. . . အော. . . ”

သူ ဆရာတော်ကို ဓါတ်မီးနှင့် လိုက်ပို့တော့ အိမ်အောက်က
သန်းခေါင်ယံ တောင်ပြန်မ အသံ နောက်မှာကျန်ခဲ့သည်။ ရွာပါး
ကြက်မပါပေ။ သူပြန်လာတော့လည်း ကြိုနေပြန်သည်။

“အော်. . . အီး. . . အော. . . ”

တဲ-လောကကြီး
 လိုတာတွေပုတ်ထုတ်
 နေပုဒ်မှာ...
 စာနပ်ကတော့...
 ငုတ်တုတ်နဲ့ပဲ ပျော်နေတယ်။

(စေတ္တလူ့ပြည်နေပုဒ်)

အခန်း(၁၀)

မနက်က သူစိတ်ဓါတ်လည်းကျ၊ အိပ်နေချိန်
 ပေါင်းလည်းများခဲ့ပြီမို့ စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ပေအိပ်နေခဲ့သည်။ သိတင်
 ကျွတ်ခါနီးပြီမို့ ကျောင်းလည်း ပိတ်ထားသည်လေ။

“အစ်ကိုပန်း.. အစ်ကိုပန်း.. ကာလနဂါးကြီး.. ထစ်
 ပါဦးရှင့်.. အိပ်ပုတ်ကကြီးလိုက်တာ..”

အိပ်ချင်မူတူးဖြစ်နေသော စိတ်သည် သိသိထွေးထွေး အပြစ်
 တွင် လန်းသွားလေသည်။ မျက်နှာပြေးသစ်ရသည်။ ရွှေတောင်

ခေါက်ဆွဲဝိုင်းကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ချိုသဲက . . .

“ပြောစရာရှိတယ် အစ်ကိုပန်း . . လာ . . မျက်နှာဒီနားမှာ လာထိုင်သုတ်ပါ . . . အရေးကြီးတယ် . . .”

“ဘာပါလိမ့် . . ချိုသဲက စကားအတည်တွေဘာတွေ ပြော တော့မယ်ထင်တယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ညဉ့်က တော်တော်ညဉ့်နက်မှ ဦးညွန့်သီး ရယ် ကိုအောင်ဘုရယ် ဦးစိန်ထုပ်ရယ် ကိုဇွဲရယ် ထန်းတောရောက် လာတယ် . . . ထရေမှာပြီ အဖေကိုလည်း ကိုသာဉာဏ် ခင်ဗျား ထေးဝေးမှာနေပေးပါတဲ့ . . . လူရိပ်သူရိပ် စောင့်ပေးပါတဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့တဲ့ . . . ထရံခြားပြီး ချိုသဲရိုနေတာ သူတို့မသိဘူး”

သူတော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဘာများ လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးပါလိမ့် . . .

“ထန်းရည် တစ်ခွက်စီဌဲ့တယ် ကိုင်မြှောက်ပြီး . . ဦးညွန့်သီး တ ဒါလည်းသစ္စာဆိုရင် သစ္စာရည်ပဲတဲ့ . . သစ္စာဆိုမယ် . . ကဲ . . တို့လေးယောက် လိမ်ညာပြောသူ သွေးအံပါစေသေး . . သောက် . . တဲ့ . . .”

ချောင်းကြည့်တာ မြင်နေရတယ် . . ကိုအောင်ဘုက စဉ်း စားနေတယ် . . မသောက်သေးဘူး၊ ကိုစိန်ထုပ်က . . ဟေ့ကောင် အောင်ဘု မင်းက တို့လေးယောက်တည်းမှာ သစ္စာရေကို မယုံတဲ့ ကောင် . . ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ပါသောက်တဲ့ သစ္စာရေကို သိမ်ထဲမှာ တုန်းက အရင်ဆုံးကောက်သောက်တာ မင်းပဲ . . ခုဟာက . . ဘယ်

လိုဖြစ်တာလဲ . . မင်းမသောက်ရဲတော့ဘူးလား . . .

ကိုအောင်ဘုက . . ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တွေတွေကြီး လုပ် နေတယ်လေ . . ဦးညွန့်သီးကလည်း . . မင်းသစ္စာမဖောက်ထားရင် သောက်တဲ့ . . . မသောက်ဘူး . . .

သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး ကိုဇွဲက စထိုးတာ ပတ္တမြား ဘယ်မှာ ထားလဲလို့ ချုပ်ပြီး မေးကြတော့တာ . . ပါးစပ်က သွေးတွေသာ ကျ လာတယ် . . ကိုအောင်ဘုက ဘာမှပြန်မပြောဘူး ရုန်းလည်းမရုန်း ဘူး . . .

မင်း ငါတို့ကို သစ္စာဖောက်ရုံမက . . ဆရာလေးနဲ့ ဆရာ တော်ကိုပါ သစ္စာဖောက်တယ် . . ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာရေသောက် ထားတာက ပတ္တမြားကြီး ဘယ်မှာလဲပြောလို့ . . ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ် မေးကြတာပေါ့ . . .

အဖေက ဝင်ဆွဲတယ် . . ကိုသာဉာဏ် ခင်ဗျားအနား မကပ် နဲ့ဆိုလို့ ခပ်ဝေးဝေးက အဖေက ကြည့်နေရတယ် . . ဝိုင်းထိုးလိုက် ကြတာ . . ချိုသဲ ကြည့်တောင်မကြည့်ရက်ဘူး . . ငါတို့ကို အလှူရှင် ဖြစ်အောင် ချမ်းသာအောင် တကယ်လုပ်ပေးမယ့် ကျေးဇူးရှင်လေး ကွ . . ဒါကိုမင်းက တစ်ကိုယ်ကောင်းကြတယ် ဆိုပြီး တီးတာ . . နောက်ဆုံး ကိုအောင်ဘုက ငိုသံပါကြီးနဲ့ . .

တောက်! အသားထဲက လောက်ထွက်တာ . . ငါ ပတ္တမြား ကြီးရအောင် ပြန်ရှာပေးပါမယ်ကွာ ဆိုပြီး . . ယိုင်ထိုး ထပြန်သွား တယ် . . သွေးတွေဆိုတာ ရဲနေရော . . ကျန်တဲ့သုံးယောက်လည်း ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကျန်ခဲ့တယ် . . မူးအောင်သောက်ပြီး . .

တဲမှာ ခုထိမှောက်တုန်းပဲ... ”

သူလည်း အမောတကောပြောပြီးသွားသော ချိုသဲစကား အပြီး၌ ငေါင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဦးညွန့်သီး၊ ကိုစိန်ထုပ်၊ ကိုဇွဲ တို့နှင့် ပတ္တမြားသည် လုံးဝ မပတ်သက်ကြောင်း ရှင်းနေပြီ။ ကိုအောင်ဘုက ဘာဖြစ်တာပါလဲ၊ သူ့အကဲခတ်နိုင်သမျှ ကိုအောင်ဘုသည် စိတ်ရင်းအဖြူအဖြောင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွဲသူခိုးများက လွတ်လမ်းမမြင်သဖြင့် သူ့အိမ်အောက် တွင် ခိုးလာသော ကျွဲကို ချည်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ထောင်သုံးလကျဖူး သည်။ သူ့ဖြေရှင်း၍ မရခဲ့သောကြောင့်သာ ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို အလွန်ရှက်ပြီး သိမ်ငယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သိမ်ငယ်စိတ်နှင့် ရိုက် နှက် ထိုးကြိတ်သမျှ ခံသွားပုံရသည်။ သူရအောင်ရှာပေးမည်တဲ့ အကြောင်းတော့ ရှိကိုရှိမည်။

“ကိုပန်း စားဦးလေ... တွေးနေတာ အကြာကြီးပဲ၊ အိပ် နေလည်းပျက်ထားလိုက်တာ နားထင်နားရင်းတွေ ကျနေပြီ၊ အစာ တော့စားပါဦး...”

မှန်သည်။ လောလောဆယ် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်၌သာ နေရ မည်။ သီထွေးကို ပြုံးပြလိုက်နိုင်သည်။ နယ်ဖတ်ပေးထားသော ရွှေ တောင်ခေါက်ဆွဲကို အားပါးတရပင် စားပစ်လိုက်သည်။ ချစ်ရသူက ဘေးနားတွင်ရှိသည်။ စားစရာကောင်းကောင်းရှိနေသည်။ ညီမလေး တစ်ယောက်ပါ အပိုဆောင်းရှိနေသေးသည်။

ဘာလိုသေးသနည်း။

“ကျောက်သံပတ္တမြားဆိုတာက စံနှုန်းတန်ဖိုးသက်သက်ပါ

အသုံးကျတန်ဖိုးဖြစ်စေချင်လို့... ကိုယ်ကြီးစားကြည့်နေတာပါ... ပစ္စည်းကို ခုံမင်လို့ မဟုတ်တာ... သီထွေး သိပါနော်...”

“ချီသဲ အကုန်ရှင်းပြပြီးပါပြီ... သူက ဆင်းရဲသားတွေ ဘက် က အမြဲရှိတယ်ဆိုတာ... သီထွေးလည်း သိပါတယ်...”

“စားသောက်ပြီးရင်... ကိုအောင်ဘုကို သွားပြီးနှစ်သိမ့်ရ အောင်နော်... ဆေးဖိုးဝါးခပါ ပေးချင်တယ်... တော်ကြာ... သူ ဒီထက်ထပ်ပြီး စိတ်ဓါတ်သိမ်ငယ်သွားလိမ့်မယ်...”

“ကောင်းတယ်... သီထွေးပါ လိုက်ခဲ့မယ်... နော်...”

“ကိုအောင်ဘု ပိုအားရှိတာပေါ့...”

ချီသဲဟင်းရည်သောက်ရင်း...

“အစ်ကိုပန်းကော အားမရှိဘူးလား... မပျော်ဘူးလား!...”

“ရွာလယ်လမ်းက အတူတူလျှောက်ရမှာနော်... သီထွေး ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးတယ်...”

“မကောင်းမှု လုပ်ရမှာ ကြောက်တာ... မကောင်းမှု လုပ်ရ မှာ ရှက်တာ... ဒီနှစ်ပါးတော့ သီးထွေး ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ... ရှိတာပေါ့ ဒါပေမယ့်... ခုဟာက အားငယ်သူကို သွားနှစ်သိမ့်မှာ၊ မရှိနှစ်ပါး သူကို သွားပြီးပေးကမ်းမှာလေ... ကောင်းမှုလုပ်တာပဲ ဂုဏ်တောင် ရှိသေးတယ်...”

ရွာလယ်လမ်းဘက် မျက်နှာလှည့်နေသော ချီသဲက... မျက်လုံးလေးပြူး၍...

“ဟယ်... ဟိုမှာလူအုပ်ကြီး ဒီဘက်လာနေတယ်... မှာ တော့... လူအုပ်ရှေ့မှာ...”

သူသား မဲလုံးကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်၍ နောက်ကနေ၍ နွားရိုက်ကြိမ်နှင့် တရွမ်းရွမ်းရိုက်လာနေသော ကိုအောင်ဘု၊ သူ့အင်္ကျီနှင့်မျက်နှာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ခြောက်သွေ့နေသော သွေးကွက်တွေ။

သားဖြစ်သူ ကိုယ်တုံးလုံးပေါ်၌လည်း အဝေးကပင် မြင်နိုင်သော အရိုးရာတွေ . . နောက်က နည်းနည်းနောနော လူအုပ်မဟုတ် ငြိမ်သက်လို့ . . ဘုန်းကြီးကျောင်းဝရောက်နေပြီ . . လှမ်းဝင်နေပြီ။

သုံးဦးသား ဖိနပ်ပင် မစီးအား ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးမိကြတော့သည်။ ကျောင်းအဝင်ဝ ပညောင်အိုအောက်တွင် ဝိုင်းရံနေသော လူအုပ်ကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝိုင်းတွင်းက အသံတွေ လျှံထွက်လာ၏။

“ရွမ်း! . . အား! . . ရွမ်း! . . အ! . . ရွမ်း! . . အ! . . ”

ငြိမ်သက်ငုံ့ကင်းနေသော ညောင်ရွက်တွေပင် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ လူအုပ်ကြား အတင်းတိုးဝင်လိုက် ကြသောအခါ . . ပူပြင်းစ နေရောင်အောက်တွင် လက်ပြန်ကြိုးနှင့် အူတုတ်ခေါင်းငုံ့နေသော . . ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်လို သန်မာသည့် သားဖြစ်သူ မဲလုံး . . . ပါးစပ်ကသွေးစက်တွေ သဲမြေပေါ် တွဲစီးကျနေပုံ . . သွေးကွက်တွေ ချွေးစက်တွေနှင့် စုတ်ပြတ်နေသော ချည်အင်္ကျီ ရင်ပတ်ဟပ်ပြန် ကိုအောင်ဘု . . ။

ကြိမ်လုံးကြီးမိုး၍ မောနေပုံ . . ဒေါသအဟုန် . . မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေက ချွေးနှင့်အတူ မျက်နှာပေါ်ကနေ ဗလာရင်ဘတ်ပေါ် နီစွေးစွေး စီးကျနေပုံ . . လူပုံအလယ်က မြင်ကွင်းသည် အပူရောင်တွေနှင့် လောင်မြိုက်နေတော့၏။

ဘယ်သူမှ ဝင်မဆွဲရဲကြ။

သူလည်း ခဏတာ မှင်တက်မိနေစဉ် . .

“မင်းကိုငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် မရိုက်ခဲ့ဘူး . . လက်ညှိုးနဲ့တောင် မရွယ်ခဲ့ပါဘူး . . တစ်ရွားလုံးသိတယ် . . အခုဟာက မင်း မိုက်လုံးကြီးလွန်းလို့ ရိုက်တာ . . . ငါတို့မျိုးရိုးမှ မရှိတဲ့ မင်းဟာ သူခိုး”

“ရွမ်း . . ”

“သူတော်ကောင်းကို ချောင်းရိုက်တဲ့ . . သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လျှာဒါန်းမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမှခိုးတဲ့ အမျိုးယုတ် . . သူခိုး . . ”

“ရွမ်း! . . ”

သူ့အတင်း ပြေးဝင်ဆွဲသည်။

“ဖယ် . . ဆရာလေး . . ကျုပ် မဆုံးမခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ . . ဖယ်ပါ . . ဒီကောင် သူခိုး . . ဆရာလေးကိုရိုက်တဲ့ . . ဆရာလေး အိမ်ကိုကပ်တဲ့ သူခိုးဟာ ဒီကောင် . . တစ်ချက်မှ ဝန်မခံဘဲ ပေခံနေလို့ . . ကျုပ်ရိုက်နေတာ . . . ”

နောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကလည်း ကိုအောင်ဘုကို အတင်းဝင်ချုပ်၍ သူက တုတ်ကိုဆွဲလုလိုက်နိုင်သည်။

ဆောင့်ကန်ရန်ပြင်သည်။ အတင်းဆွဲထားမှ . .

“ဆရာတော့်ဆီ ခေါ်လာတာ . . . သစ္စာရေ တိုက်မလို့ . . စစ်မလို့ . . ”

“ဒါဆိုရင် . . လာ . . ကိုအောင်ဘု . . ဆရာတော့်ဆီ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်မယ်ဗျာ . . . ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့တော့ . . . အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ် . . ဟိုမှာ ကလေးပင်ပန်းလှပြီ . . ”

အလယ် သားပျိုကို ဒီလိုဆုံးမတာ. . ခင်ဗျား ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ
နှစ်သက်နှစ်အောင်. . နှစ်နေတာ. . ”

သူဒေါသသံနှင့် ခပ်ထန်ထန် အော်လိုက်မိသည်မို့. . ကို
အောင်ဘုရော ပရိသတ်ပါ တိခနဲ ငြိမ်ရပ်သွားသည်။

သူ. . မဲလုံးကြိုးတွေဖြည့်ရင်း. . .

“လာ. . ညီလေး. . ဆရာတော်ဆီသွားမယ် ဘာမှမဖြစ်
စေရဘူး အစ်ကိုရှိတယ်. . ခိုးယူစရာမလိုဘူး. . ငါ့ညီ လိုချင်တာ
ပြော. . အစ်ကိုအကုန်ပေးမယ်. . ယောက်ျားစကား. . အားလုံးရှေ့
မှာ ကျွန်တော်ပြောတယ်. . ဒီကလေးလိုချင်တာ ကျွန်တော် အကုန်
ပေးမယ်. . လိုက်မလာကြပါနဲ့. . အကြောင်းစုံသိချင်ရင် ဒီကပဲ
အေးအေးဆေးဆေးစောင့်ပါ. . ကဲ. . ကိုအောင်ဘုကို သီထွေးနဲ့
ချီသဲက တွဲခေါ်ခဲ့. . ကျောင်းပေါ်ထိ လိုက်တက်မလာနဲ့ ကျောင်း
အောက်ကပဲစောင့်. . လာ. . သွားကြမယ်. . .”

ခုမှပင် အီးခနဲငိုချလိုက်သော မဲလုံးကြိုး၏ ငိုသံသည် ကြား
သူတိုင်းရင်ထဲ ဖြတ်စီးသွားတော့၏။ နုပျိုသန်မာသော ယောက်ျားပျို
တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် နီရဲညိုမည်း၍ သွေးခြေဥအောင်
ရထားသော ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ငိုသောအသံမဟုတ်ပါချေ။ ရှက်ရွံ့
ခြင်း နာကြည်းခြင်း ဆုံးရှုံးခြင်း၊ နိမ့်ကျခြင်းနှင့် မာန်မာနကို ထိပါး
လွန်သောကြောင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ရခြင်းတို့ ပေါင်းရုံးလွှင့်တင်လိုက်
သော အသံဟု သူကတော့ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကိုအောင်ဘုလည်း ယောက်ျားအားကောင်းမောင်းသန်
တွေ ဝင်မဆွဲရဲအောင် ဒေါသမီး တဟည်းဟည်း ထခဲ့သော်လည်း

နူးညံ့သော မိန်းမသူနှစ်ဦး၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကြား ငြိမ်လျှက်သား
ပါလာသည်။

ဦးလေးခ ပြေးလျှောက်ထားပြီးပုံရသည်။ စံကျောင်းပေါ်မှ
ဆရာတော် မျှော်ကြည့်ရင်း စောင့်နေသည်။

ဆရာတော်က ကိုအောင်ဘုနှင့် သီထွေးတို့. . ကျောင်း
အောက် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်ကို မြင်၍. . .

“အားလုံးတက်ခဲ့. . .”

ဟု သံပြတ်နှင့်မိန့်သည်။

အားလုံးဝတ်ပြုပြီးသောအခါ. . .

“ကဲ. . တရားရုံးလိုဆိုရင် ဒကာအောင်ဘုက တရားလို
ပဲ. . . သူကအရင် အမှုတိုင် အမှုဖွင့်ရတယ်. . ကဲ. . အောင်ဘု
ဘာဖြစ်လာတာလဲ. . .”

“ဆရာလေး ကိုအောင်ပန်းကို ချောင်းရိုက်တာ ဒီကောင်
ပဲ. . . အဲ့ဒီညက ဆရာလေး အိပ်မောကျနေချိန် အိမ်ဝင်ဖောက်
တာလည်း သူပဲ. . ပြီးတော့. . အိမ်သာမြေ တစ်တင်းစာ ခိုးတူးတာ
လည်း မဲလုံးဆိုတဲ့ တပည့်တော်သားအရင်းပါပဲဘုရား. . အဟီး. .
အဟင့်. . အဲ့. . ဒါ. . လက်ရဖမ်းပြီး လာအပ်တာပါဘုရား. . .
အဲ့ဒီ မျိုး. . ဖျက်. . ကောင်. . ကို. . အဟီး. . .”

“သူ. . ခိုးပါတယ်လို့. . ဝန်ခံလို့လား. . အောင်ဘုရ”

“ခိုးတာကို ဝန်ခံမဲဘူးဘုရား. . ဘာမှကို မပြောတာပါ. .
ဒါကြောင့် တပည့်တော် ဒေါသထွက်တာပါ. . .”

“မင်းက. . မင့်သားရိုက်ပါတယ်. . ခိုးပါတယ်လို့ဘာ

ကြောင့် စွပ်စွဲရတာလဲ.. ပြောစမ်း.. ”

“သူ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ဖိနပ် ပျောက်နေတာရယ်.. နွားစာခွက်ထဲမှာ.. မစင်စော်နံ့နေတဲ့ မြေဆွေးအစအနတွေ တွေ့ထားဖူးတာရယ်ကြောင့်ပါဘုရား.. ”

“အဲဒါလောက်နဲ့.. သူ ခိုးပါတယ်လို့ စွပ်စွဲလို့ရမလားကွ မင်းဟာက မခိုင်လုံဘူး.. ”

“ခိုင်လုံပါတယ်ဘုရား.. စပါးတောင်းမှာ ကပ်ကျန်နေတဲ့ မြေဆွေးတွေဟာ တပည့်တော်တို့ ညဉ့်တိုင်းကျင်နေတဲ့ မြေဆွေးပါပဲဘုရား.. နွားရုံထဲမှာ တပည့်တော်တွေ့ထားတာ ကြာပါပြီ.. သံသယပဲရှိခဲ့ပါတယ်.. မနေ့ညက ဦးလေးခဆီမှာ သူ့ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်တွေ့လိုက်မှ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်သွားတာပါ”

“ဟေ့!.. မောင်ခ.. မင်းဆီ မဲလုံးဖိနပ်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ.. ”

“တ.. တပည့်တော် ကောက်ရတာပါဘုရား.. ”

အောင်ဘုက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ အယူအဆ မှန်ပြီဟူသော မျက်လုံးနှင့်..

“လေးခ.. ပြောင်းခင်ထဲက ကောက်ရတာ မဟုတ်လား မင်း လိမ်ဦးမလား မဲလုံး.. ဆရာလေးကို မင်းရိုက်ပြီး ဖိနပ်ကျန်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား.. ငါမင်းကို မွေးထားတဲ့ အဖေပါကွ.. ဘခ.. ပြောင်းခင်းထဲက ကောက်ရတာမှတ်လား.. ဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်.. ”

“မှတ်ဘူး.. ”

“ဗျာ!”

“ကနစိုပင်အောက်က.. ကောက်ရတာ.. ”

“ဟေ့!.. ”

“ဟုတ်တယ်.. ခါးမြှောင်နဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်သွားတူးတဲ့နေ့က ကနစိုပင် ခွကြားက တွေ့တာ.. ငါထင်တော့ထင်သား ကနစိုသီးအခွံလေးတွေ ကျနေတာကိုလည်း မြင်သား.. ဒါပေမယ့် ဖိနပ်ဦးမှာ မနဲ့ခ ရေးထားတော့ ကနစိုပင်စောင့်နတ်က.. မောင်ပန်းကို သူ့ပစ္စည်းပြန်ပေးသလို ငါ့ကိုလည်း ဖိနပ်ဆုချတယ်ပဲ ထင်တာလေ ရှိတောင်ခိုးခဲ့သေးပါကော.. ”

ဆရာတော်ကပြုံးရင်း..

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲကွ မ,ခ ဆိုတာက”

“ဘယ်ဘက်ဖိနပ် ‘မ’က‘မောင်’ ညာဘက်ဖိနပ်က ‘ခ’က ‘ခ’.. မောင်ခပါဘုရား ကနစိုနတ်က ကမ္ပည်းပါ ထိုးပေးထားပါတယ် ဘုရား”

“မှတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျုပ်ရေးထားတာ သံချောင်းမီးဖုတ်ပြီး တစ်စက်ချင်းရေးထားတာ”

ခေါင်းကြီးငုံ့နေသော မဲလုံးဆီက အသံထွက်လာသည်။ နောက်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသည်ကို သူသိသည်မဟုတ်။ ဘုန်းကြီးက..

“မောင်ခ မဟုတ်ရင် ဘာလဲကွ မ,ခ ဆိုတာ ”

“နှစ်ဘက်ပေါင်းမှ တစ်ရန်ဖြစ်တဲ့ သဘောပါဘုရား.. မဲလုံး/ချိုသဲ.. ပါဘုရား”

ခွဲခနဲ ရယ်သံတွေ အုပ်တုတ်တုတ်ထွက်လာသည်။

သေချင်းဆိုးဟူသောအသံက ရယ်သံကို ကျော်ထွက်လာမှ
မဲလုံးနောက်ကို ဝေကြည့်သည်။ ပါးစပ်ဟသွားသည်။

“ကဲ မင်းကဘာလို့ ဆရာလေးကို ရိုက်တာလဲ!”

“နှစ်ယောက်အတူနေချင်တယ်ဆိုပြီး တွဲတွဲကနေလို့ပါ”

“အိမ်ကို အဲဒီညဉ့်က ဘာဖြစ်လို့ဖောက်တာလဲ!”

“ပိုက်ဆံထုပ်တွေထားလို့ပါ ချိုသဲကို ဘယ်လုပ်ပေးမလို့”

“မြေကြီးခိုးတူးတာကကော”

“ပတ္တမြားရရင် ချိုသဲကို ခိုးပြေးမလို့ပါဘုရား”

“အခု အဲဒီပတ္တမြား ဘယ်မှာထားသလဲ! . . .”

ဆရာတော်က စိတ်လိုလက်ရတရားခံဖြေနေတုန်း ဖျတ်ခနဲ
အဓိကမေးခွန်းကို မေးချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာသားပါလှပါသည်။

“ပတ္တမြားမရဘဲ . . . ဟောဒီမှာ နီရဲနေတဲ့အချိုးတွေပဲ ရပါ
တယ်ဘုရား . . .”

အောင်ဘုက ဝင်မေးသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း သစ္စာရေသောက်ရမှာနော် . . . မင်းလိမ်
ရင် ချိုသဲကိုမရဘဲ . . . သွေးအံသေလိမ့်မယ် . . .”

“မလိမ်ဘူးဗျ . . . အဖေခွဲလို့ ဒီလောက်သောက်ရက်ကွဲနေမှ
ချိုသဲက ကျုပ်ကိုဘယ်လိုမှ ပြန်ကြိုက်မှာမူတ်တော့ဘူး . . . အဟီး
ကျုပ်ဘဝဆုံးပြီဗျ . . . အဲဒါအဖေစွတ်လုပ်တာ . . .”

“မင်းသစ္စာရေ တကယ်သောက်ပြီး ပတ္တမြားမင်းမှာမရှိ

ကြောင်း ကျိန်မလား . . . မင်း သွေးအတောင့်လိုက် အတောင့်လိုက်
အန်ပြီး သေမှာနော်”

“ဆရာတော် . . . တပည့်တော်ကို သစ္စာရေသာတိုက်ပါတော့
ဘုရား . . . သောက်ရဲသေရဲပါတယ် . . . ဘာပတ္တမြားမှ မရပါဘူး . . .
ချေးစော်နံလို့ နွားကန်ပါ ခံရပါသေးတယ်ဘုရား . . . အဟီး . . .”
ထိုစဉ် . . .

“ဆရာတော်ဘုရား . . . ဆရာတော်ဘုရား . . . ဆရာလေး ကို
အောင်ပန်း ဘုရား . . . အဲ . . . ရောကုန်ပကွ . . . ဆရာတော်ဘုရား
ဟောဒီမှာပါဘုရား . . . တွေ့ခဲ့ပါပြီဘုရား . . . ဆရာလေးရေ ဟောသ
မှာ . . .”

ကျောင်းပေါ်ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးတက်လာသော ဦးညွန့်
သီး၊ ကိုစိန်ထုပ်၊ ကိုဇွဲတို့ လဲမတတ် ပြေးလာရင်း ပုဆိန်ပေါက်
ဝတ်ပြုကြသည်။ ဆရာတော်က . . .

“ဘာဖြစ်လာသလဲ . . . ဘာတွေ့လာတာလဲဟ . . .”
ကိုစိန်ထုပ်က သူ့ခါးပုံစကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း . . .
ဟောဟဲလိုက်နေ၏။

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြစမ်း . . . မောင်ခ မောင်
ထောင်ချိုင့်နဲ့ ရေခပ်ခဲစမ်း . . .”

ရေသောက်ပြီး အမောပြေမှ . . . ကိုစိန်ထုပ်က . . .

“တပည့်တော်တို့ ညဉ့်က အောင်ဘုကို အထင်လွဲပြီး ဝိုင်း
လုပ်မိပါတယ်ဘုရား . . . အောင်ဘုက ငဲ့ခံတဲ့အပြင် . . . ငါရအောင်
ပြန်ရှာပေးမယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းကြီးနဲ့ ထပြန်သွားမှ . . . ငါတို့ မှားပဲလား

ဆိုတာ သတိထားမိပါတယ်ဘုရား..

သာဉာဏ် ထ,တဲမှာပဲ ညဉ့်ကမူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ကြတယ်.. မနက်ကျတော့.. ငရို အိမ်မပြန်ဘူး ဆရာလေး ပတ္တမြားရှိမယ့် အိမ်သာကျင်းကို ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ကျင်မယ်.. ပေ.. ပေ နံ.. နံ.. ကွာဆိုပြီး ထရေတစ်အိုးနဲ့ ဆရာလေးအိမ်ကို ပြန်လာကြပါတယ်”

ကိုညွန့်သီးက..

“ငါဆက်ပြောမယ်.. စိန်ထုပ်၊ မင်းက လိုရင်းမရောက်နိုင်ဘူး.. ခြံကောအိမ်ကော ပွင့်နေတယ်.. အသင့်ဝင်ပြီး ကြက်ချက်မယ်ပေါ့.. သောက်စားပြီးမှ အိမ်သာကျင်းထဲဆင်းမယ်ပေါ့.. မူးနေတော့ ကြက်တစ်ကောင်မှ ဖမ်းမမိဘူး၊ အိမ်အောက်က တောင်ပြန်မကြီးက အသံပေးတယ်.. အော်.. အီး.. အော့.. တဲ့၊ ဝပ်ခြင်းထဲဝပ်နေရင်းက ထတွန်တယ်.. အင်း.. ဒင်းပဲ ဟင်းအိုးတောင်တာဆိုပြီး.. သုံးယောက်သား အိမ်အောက်ဝင်ပြီး ဝပ်ခြင်းပါအုပ်မလိုက်တာ.. ဟေ့ကောင် စိန်ထုပ် ပြလိုက်တော့.. အဲ့ဒါကြီး ကြက်ခြင်းအောက်က ရဲခနဲထွက်လာတာပါပဲဘုရား..”

ကိုစိန်ထုပ် ခါးပုံစထဲ လိမ်ကျစ်လုံးထည့်ထား၍ ဖုထုံးကို မနည်းဖြည့်နေရသည်။

“ဟောသမ္မာပါဘုရား.. ကိုအောင်ပန်းရဲ့ ပတ္တမြားကြီး”
ကိုစိန်ထုပ်လက်ဝါးပြင်ပင် ပန်းသွေးစွန်းထင်နေ၏။

ဆရာတော်က ဖွဖွလေး ကောက်ကိုင်တော်မူရင်း အနီးကပ်ကြည့်သည်။ ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်..

“ငမောက် အမျိုးအနွယ်ပဲထင်ရဲ့ကွဲ့.. အိမ်း.. အိမ်း.. တန်ဖိုး.. တန်ဖိုး.. ငါကောင်ကြီးတွေ ငါတပည့်တွေ ငါရွာသားတွေ ရိုးသားလိုက်ကြတာ.. ဒီပတ္တမြားလိုပဲ၊ ပတ္တမြားက တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရသေးတယ်.. ရိုးသားတဲ့ တန်ဖိုးက ဘယ်လိုမှ ဖြတ်မရပါလားကွယ်ရဲ့.. ကိုင်း.. ရိုးသားခြင်းမှာ တောင်ပိုင်းဆိုတာရှိလား..”

“မရှိပါဘူးဘုရား..”

“ရိုးသားခြင်းမှာ မြောက်ပိုင်းဆိုတာကော ရှိသလား..”

“မရှိပါဘူးဘုရား..”

“အိမ်း.. ငြိမ်းချမ်းခြင်းမှာရော တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း ရှိသလား..”

“မရှိပါဘူးဘုရား..”

“အိမ်း.. နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ဟင်းတစ်ခွက် တောင်ဘက်ကပိုချိုတယ် မြောက်ဘက်က ပိုချိုတယ်ဆိုတာ ရှိသလား..”

“မရှိပါဘုရား..”

“ဒါပဲ.. သူတော်ကောင်းတို့..”

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ”

“သာဓု.. သာဓု.. သာဓုပါဘုရား..”

ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ဦးလေးခဲက ပရိသတ်အား သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ပြီး ရုံခါလိုက်၍ အားရဝမ်းသာပြန်သွားကြပုံရသည်။

တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း ကာလသားကြီးလေးယောက်လည်း ထန်းရည်ဆက်သောက် အောင်ပွဲခံရန် စောစောကမင် လည်

၁၅၆ နတ်ရွာစိုး

ပင်းဖက်၍ ပြန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ညောင်ရွက်တွေမြေသက်ကြွနေသော ရှင်းသန့်သည့် အရှေ့အီက ရွာလယ်လမ်းကို သူနှင့်သူမ မျှော်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သံပင်စိုမွှောရုံသစ်ကြီးထဲက အာစရိယပူဇော်ပွဲကို လာနေသော ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် သူဌေးအသစ်စက်စက် မိသားစုလေးစုတို့ လှမ်း၍ အာရုံ၌ မြင်လာသည်။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း သီထွေးက. .

“ကို. . ဟိုမှာကြည်စမ်း ကြည်နူးစရာလေး. . ”

ဟုပြောရင်း သူ့လက်မောင်းကို နူးညံ့စွာ ရင်ခွင်နှင့် ဖက်တွယ်လာသည်။

ရင်ခွင်သံနှင့်အတူ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးဟူသော မျက်နှာပေးနှင့် ဖေးမထားသော ချိုသဲနှင့် ကုန်းကွကွ ဘေးချင်းကပ်ပါလာနေသော မဲလုံး. . ။

ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာပေးကို ပို၍ဖေးမအောင် တမင်ဟန် ဆောင်လုပ်နေရင်း. . ချိုသဲပုခုံးပေါ် လက်တင်ခွင့်ရသဖြင့် ပြုံးပြီးပြီးကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“သူလိုချင်တဲ့ ပတ္တမြားသိုက်ကြီးရလို့. . မဲလုံးကြီး အရမ်းဝမ်းသာနေမှာပဲနော် ကို. . ”

“ထမခုန်မိအောင် ထိန်းနေရတာက ဟောဒီကကောင်. . ”

ဤတွင် သည်ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပါသည်။ လုပ်ကြံအတိတ်မေ့ ဇာတ်လမ်းတွေလို တုတ်နှင့်ထပ်မရိုက်ဖြစ်ပါ။ ဟိုကသည်က အသိ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာတွေလည်း သံပင်စိုရွာ အပ၌ ရှိနေနိုင်သည့်

သောတီကြီးဗွေဝတ်တုတ်

အရင်အတိတ်ဘဝကို အပိုတွေဆိုပြီး လိုက်ရှာမနေတော့ပါ။

သည်ရွာမှာ သူလိုတာအားလုံး ရှိနေပြီမို့ပါ။ ရွာသူရွာသားအားလုံးချစ်သော. . . ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ ရွာမျက်နှာဖုံးသူဌေးလည်းဖြစ်နေရုံမက. . သူချစ်သော သီထွေးနှင့်သူ့ကို ခေါင်းပင်ပြီးပေးသည့် ယောက္ခမလည်း ရှိနေ၍ပါ။

ဘာလိုသေးလဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ။

ကဲ. . လောကကြီး. . .

မလိုတာတွေ ပုတ်ထုတ်. . .

ဇနပုဒ်မှာ. . .

ကျုပ်ကတော့. . ငုတ်တုတ်နဲ့ပဲ. . .

ပျော်နေတယ်။ ။

လို၍မရခြင်းကင်းပါစေ

